

**OTRÁVENÉ
DUŠE**

Petr Švec

OTRÁVENÉ DUŠE

Petr Švec

Tato kniha je věnována mým rodičům.

*Hrdinům, kteří mi darovali život.
Speciální poděkování patří mé ženě Šárce,
která je světlem na konci tunelu.
Půjdu za ním, dokud budu dýchat.*

OTRÁVENÉ DUŠE

Petr Švec

Text © 2017, Petr Švec

Grafická úprava a sazba © 2017, Lukáš Vik

Obálka © 2017, Šárka Švecová

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-207-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-208-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-209-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

PROLOG

Shrbená postava si razila cestu úzkou lesní pěšinou a vesele si pobrukovala. Roušku tmy narušoval pouze nažloutlý koláč dorůstajícího měsíce. Pro běžného člověka by nebylo nic snadného pohybovat se terénem plným kamení a spadáných větví. František Volný, kterému nikdo neřekl jinak než Karban, však nebyl žádným náhodným kolemjdoucím. Zdejší trasou šel již mnohokrát a přesto, že se jednalo o pořádný kus cesty, vždy došel z Lesanky domů živ a zdrav. Jeho žena, kterou po šestatřiceti letech manželství stále neopouštěla hádavá nálada, měla ovšem jiný pohled na věc. Dle jejího názoru mělo zdraví a domácí hruškovice, kterou si hostinský a Františkův bratr v jedné osobě schovával pod pultem, pramálo společného.

Jinak tomu nebylo ani dnešního večera, kdy si jako vždy s kumpány zahráli partičku mariáše, při kterém náramně chutnalo pivo a samozřejmě zmíněná kořalka. Někdo by se snad zatvářil kysele při pomyslení na podobnou kombinaci. Takový člověk by si vysloužil Františkovo pohrdavé odfrknutí. U jejich stolu nebylo místo pro žádné bačkory s choulostivým žaludkem. Citlivky mohly

zůstat doma, otevřít ledničku a usrkávat mléko, nejlépe odstředěné, aby náhodou nedostaly třasavku.

Zřídka kdy přemohl úsměv, když si v předsíni s funěním sundával boty a naslouchal lamentování své manželky. Téměř vždy zazněla slova jako alkoholik, bezdomovec, či dokonce blázen. Tomu všemu se mohl František s čistým svědomím smát, protože pro pravdu se každý zlobí a tohle nemělo s pravdou nic společného. Dokázal by přežít i bez alkoholu, ale proč by to, prokrindapána, dělal, když pak jazyk pookřál, karty šly pěkně od ruky a cesta domů rychleji utíkala. Přesně tak, domů, protože on měl kam jít a jen blázen by se vracel dřív, než bylo nutné. Tolik tedy k výrokům manželky o jeho osobě.

Byl zhruba ve dvou třetinách cesty mezi Záhorovicemi, na jejichž kraji se za železnicí krčil bratrův hostinec, a Komní, ve které na něj čekala jeho milovaná žena, když po pravé ruce zahlédl jakýsi pohyb. Zastavil a posunul si brýle blíže k očím. Broukání na rtech mu náhle odumřelo. Vyčkával a snažil se zaostřit na prostor mezi kmeny stromů nedaleko od pěšiny. Nedokázal rozpoznat, zda se jedná o člověka, zvíře, či pouhý výplod jeho fantazie. Popošel o pár metrů dál a napínal zrak. Neviděl nic než husté větve smrků – nehybné jako všechno ostatní. Zadržel

dech a vypustil ze sebe hlasitý pšouk, načež se hlasitě zachechtal, jako kdyby jeho zadnice právě dovyprávěla nějaký košilaty vtíp.

Nakonec přeci jen zvítězila fantazie, kterou sice nepovažoval za svoji nejsilnější stránku, ale kdo ví, co se člověku vyrojí v mysli po šesti pivech a stejném počtu panáků.

Ušel několik dalších kroků a naposledy se ohlédl; nejhorší nápad jeho života.

Měsíční svit dopadal na místo, které bylo doposud skryté. František spatřil klečící lidskou postavu. Byla k němu otočená zády, ale podle stavby těla a krátkých rozčuchaných vlasů se téměř jistě jednalo o muže. Ruce měl bezvládně svěšené podél těla a hlavu sklopenou k zemi, jako by i přes svou nepohodlnou pozici propadl spánku.

Bratr hostinského z Lesanky nepatřil do kategorie lidí, kteří projevují přílišný zájem o problémy ostatních. Co se týkalo jeho osoby, dokázal si poradit bez cizí pomoci a to samé očekával od druhých. Tento názor zastával celý život a dnešní noc mu nepřipadala jako vhodná doba na měnění zvyklostí.

Přemýšlel, že se o kus dál zbaví piv, která momentálně sužovala jeho močový měchýř. Mohl si samozřejmě rozepnout poklopec a vykonat potřebu

přímo na místě. Jeho nového klečícího přítele by to sotva pohoršilo. V jeho přítomnosti však cítil neklid. Muž vypadal, že potřebuje pomoc. Možná ano, možná ne.

František mávl rukou a pokračoval v cestě za manželkou a jejím lamentováním.

„Prosím,“ ozvalo se za jeho zády.

Zvolnil tempo a po pár krocích úplně zastavil. Očima tékal ze strany na stranu a horečně uvažoval. Začínal se potit.

„Nenechávej mě tu.“

Zmlkni.

„Prosím.“

Zavři hubu!

„Prosím...“

Zavřel oči, povzdychl si a rázně vykročil zvednout toho padavku, případně mu dát pár facek na probrání, pokud to bude potřeba. Pro něj za něj mu klidně opráší kalhoty a požehná křížkem na čele. Hlavně ať už mu dá pokoj.

„Tak co je, chlape?“ zeptal se, uchopil muže za rameno a jemně s ním zatřásl.

Jednoduchá otázka, žádná odpověď.

František přidřepł a naklonil se dopředu, aby mu viděl do tváře. Otrávenost v jeho mysli vystřídal šok.

Toho nešťastníka znal a v dlouhé řadě lidí, které by tady čekal, stál na jednom z posledních míst.

Robert Král – ředitel základní školy v nedalekých Raskovicích. Jednou za čas navštívil Lesanku a většinou si přisedl ke stolu, na kterém poletovaly karty. Mohl si samozřejmě vybrat některý z raskovických podniků, kde bylo větší vyžití oproti okolním obcím, ale vzhledem k jeho funkci mu to zřejmě nepřišlo jako rozumné řešení. Preferoval Záhorovice a vychutnával si pivo, aniž by ho pozorovaly zvědavé oči. Dalo by se namítnout, že měl svaté právo zajít večer na pár vychlazených a pročistit si hlavu od všedních starostí. Zkuste to však vyprávět nějakému chlápkuvi, jemuž mezi ušima zahnívají emoce páchnoucí cigaretami a přemírou alkoholu.

„Roberte, co tady, proboha, vyvádíš?“ zasípál František. Hrdlo měl sevřené strachem, který se k němu mezitím připlížil a ochromil ho svoji intenzitou. Něco tady nebylo v pořádku. Něco tady bylo zatraceně špatně.

Robert Král zvrátil hlavu a odhalil tak celou svou tvář. Jeho bledá pokožka zářila do tmy, pod rozechvělými víčky bylo vidět pouhé bělmo a z koutku úst mu na límec košile stékal pramínek slin. František sebou trhl. Po chvíli se vzpamatoval,

objal ředitele kolem ramen a pravou ruku mu provlékl v podpaží.

„Pojď, pomůžu ti na nohy. Dojdeme k nám a pak mi povíš, co se ti přihodilo.“

„Nemůžeš odejít,“ ozval se náhle ředitel.

František ztuhl v půli pohybu. Močový měchýř ho nesnesitelně páčil. „Co jsi říkal?“

„Ty jeden hajzlíku,“ odvětil ředitel a zahihňal se.

Františka ve vteřině zaplavily dva pocity zároveň. Do popředí vyskočil údiv, těsně následován vlnou hněvu. Takhle to tedy dopadá, když člověk strká nos do cizích záležitostí. Uvolnil své objetí a napřímil se. „Myslíš si, že je to legrace? Já si o tebe dělám starost a ty mě tady taháš za fusekli. Běž radši do postele. Já jdu udělat to samé.“

„Nemůžeš odejít,“ opakoval ředitel. Tentokrát to znělo chladně a podivně definitivně. František znepokojeně přešlápl.

Ředitel zapřel jednu ruku o zem a rozvážně se zvedl na nohy. Kalhoty měl obalené jehličím. František si všiml jeho výrazu a udělal dva kroky zpět. Královny oči vypadaly opět normálně, ale leskly se jako oči pomateného střelce předtím, než zmáčkne spoušť. Roztáhl ústa do nepřirozeného šklebu obnažujícího dásně. Jediné, co zůstalo stejné,

byla ona strašlivá bledá tvář, která vystupovala do popředí z okolní tmy.

Františkovi to připomnělo šíleného maniaka ve fialovém saku, co poskakoval v jednom z těch přiblblých filmů, na které koukává jeho vnuk. Až na to, že tohle nebyl žádný film, ale realita, ze které se nedalo odejít do vedlejšího pokoje nebo ji vypnout dálkovým ovládním. To mu však nebránilo, aby zamířil ven z lesa a nechal toho starého blázna daleko za sebou. A přesně to taky udělá.

„Trhni si,“ procedil mezi zuby a vyrazil zpátky na pěšinu. Chvatnými kroky zvětšoval vzdálenost a těsně před zatáčkou se přesvědčil, zda ho Král nepronásleduje. Ředitel ho pozoroval. Stál nehybně. *Strašák.*

Už jsem skoro tam, už jsem skoro tam, už jsem skoro tam, vířilo Františkovi hlavou stále dokola. Močový měchýř mu s každým dalším krokem bolestivě pulzoval.

Na okraji zalesněné plochy, kde smrky ustupovaly před lípami a urostlými duby, zkrivil tvář a vyběhl z pěšiny do hustšího porostu. Vrazil do stromu, ale nevěnoval tomu žádnou pozornost. Vzadu na patře stále vnímal pachut' z onoho podivného setkání.

Roztřesenými prsty bojoval s poklopцем, a když to konečně dokázal, ozval se zvuk mohutného proudu moči. František vydechl úlevou a pozoroval, jak se z louže pod ním oddělují úzké potůčky, které líně obtékaly podrážky jeho bot. Bylo mu to srdečně jedno.

Pocítil náhlé zašimrání na zátylku a ohnal se. Následovala ostrá bolest. Sevřel dlaň. Mezi prsty mu cosi uvízlo. Dal si ruku před oči a ze vzdálenosti několika centimetrů na ni mžoural. V dlani se mu zmítalo sršní tělo. Vztekle ho odhodil. Nahmatal bolavé místo na zátylku a zaskučel. Kůže za krkem ho začínala svědit.

V momentě, kdy si zapínal kalhoty, zaslechl zlověstné bzučení. Neschopný pohybu zíral do tmy a modlil se, aby ten otravný zvuk ustal. Bůh tu noc nebyl v doslechu. Bzukot nabýval na síle.

František věděl, že pokud okamžitě nepřiměje nohy k pohybu, riskuje mnohem více než jedno zbloudilé bodnutí. Ale vědět bohužel v tuto chvíli neznamenal zhora nic. Jeho tělo se proměnilo v pytel naplněný kostmi, masem, vnitřnostmi a krví. Vzhlédl vzhůru a spatřil, jak se v bledém měsíčním světle rýsují desítky – *Stovky!* – tmavých teček. Duhovky mu zčernaly zděšením. Ústa zela dokořán v němém výkřiku.

Bzukot přešel v ohlušující kakofonii, která ho paralyzovala a naplňovala hrůzou. Celý prostor, celé univerzum se zdálo být vyplněné oním zvukem kmitajících křídel.

První sršní dělnice dorazily, aby vražedným útokem pomstily smrt své sestry. Františkův němý výkřik se proměnil v zoufalý řev. Sršně využily nabídnuté příležitosti a vtrhly do otevřených úst. Přistávaly na jazyku, dásních a vnitřku tváří, kde pumpovaly jed do poddajných měkkých tkání.

František lapal po vzduchu a vdechl jedno z hmyzích těl, jež mu působila mučivou bolest. Panika, která ho uchvátila, prorazila psychickou hráz a přiměla jeho tělo k pohybu. Další vetřelci se mu mezitím usadili za výstřihem košile, v uších a velká část toužila proniknout za skla brýlí.

Klopýtal lesem s rozepnutými kalhotami, plácal rukama a každou vteřinu ucítil další bodnutí. Ze všeho nejhorší byla agónie v jeho ústech. Cvakal zuby, drtil hmyzí schránky a v běhu je vyplivoval. Místo jazyka měl přerostlou houbu. Ztěžka oddychoval. Šlo to stále obtížněji, nepřestával však živit nadějí, že to zvládne. Pohlédl před sebe a do očí mu vhrkly slzy. Utíkal špatným směrem; vstříc smrti.

Levé oko mu zaplavila nová, netušená vlna bolesti. Pod sklíčkem brýlí se zmítal zdroj utrpení. Napůl slepý zakopl o vystouplý kořen stromu. Zděšeně vykřikl a dopadl na bok. Cítil, jak rozmačkal desítky drobných těl pod košilí. Škrábal se zpátky na nohy, ale paže mu vypověděly službu. Nekonečná vlna hmyzu mu během několika vteřin pokryla většinu obličeje.

Nadechnutí zůstalo jakýmsi bláznivým nápadem. Františkovi připadalo, že svým jediným zdravým okem spatřil postavu stojící nad ním.

Ty svině, hodlal říci, ale místo slov mu z úst vylezlo jen několik zraněných sršní. Svezly se mu po tváři, aby zemřely spolu s ním.

František Volný zvaný Karban padal do temnoty.

Část první
ZÁBLESKY

Příjezd

1.

Nastala první srpnová neděle a dopolední slunce se stále silněji opíralo do kapoty Fordu Escort, jehož starý motor hlasitě protestoval pod tíhou vypůjčeného přívěsu. Silnice byla téměř prázdná, což pomáhalo příjemně polykat kilometry, které vedly k novému životu. Lepšímu životu, jak doufali oba cestující uvnitř vozu.

Monika Kloučková se protáhla, otevřela oči a rozespalým zrakem sledovala ubíhající krajinu. V rádiu zrovna *šlel* Steven Tyler, který Monice připadal okouzlující a odpudivý zároveň. Pohlédla na Tomáše a zvedla obočí. Mnul si strniště, oči upíral na vozovku a vyluzoval tlumené zvuky, vzdáleně připomínající zpěv.

„Máš bolesti?“ zeptala se. Tomáš sebou cukl a šlehl po ní očima. Na tvářích mu vyvstaly rudé skvrny. Moničin nevinný vtípek zřejmě nepadl na úrodnou půdu. Vyslala k němu opatrný úsměv.

Tomáš se otočil a mlčky pokračoval v řízení. „Dneska bude pěkný pařák,“ promluvil nakonec.

„To jo, během stěhování nás může pěkně potrápít.“

Aspoň trošku zhubneš. Tomáše polil studený pot, když si uvědomil, že to téměř vyslovil nahlas. V minulosti párkrát ujel a nebyl na sebe zrovna dvakrát pyšný. Jednou dokonce myslel na rozchod, ale snažil se o trpělivost. Občas zkrátka potřeboval upustit páru. V momentech, kdy vztek vyhrával nad zdravým rozumem, si přál vidět její slzy. Čím víc, tím líp, a když bude fňukat, tak přitvrdí. Musela pochopit, jak moc ho to trápí, a věci – kilogramy – se dají do pohybu. Když pak sledoval její zarudlé oči a vlhké tváře, nenáviděl se.

Prokletá štítná žláza. Ta byla viníkem, nikoli Monika. Jenomže štítnou žlázu nemohl rozplakat žádnými výčitkami ani urážkami. Nacházela se mimo jeho rétorické schopnosti. Z úst mu uniklo lehké povzdechnutí, které zaniklo ve zvuku motoru. Poslepu nahmatal ruku svojí přítelkyně a pevně ji stiskl. Byla horká a vlhká.

„To zvládneme. Nejhorší bude pračka. Možná na ní ještě bude otisk tátovy boty, jak ji při rvaní do přívěsu nakopl. Měl jsem ho poprosit, aby jel s námi. Když tak na někoho zazvoním. Neříká se snad, že lidi na vesnici si pomáhají?“

„Nejspíš tě zklamou, ale Raskovice mají skoro čtyři tisíce obyvatel, takže statisticky se jedná o město.“

„Paní magistra promluvila,“ prohodil Tomáš a zarazil se. Studium na vysoké; další hořká pilulka, kterou musel spolknout. Monika doběhla do konce, on přerušil těsně před cílovou páskou. Nic naplat, život jde dál.

„Stejně je zvláštní, že se na nás usmálo štěstí zrovna tady,“ pokračoval. „Čekal bych, že se upíchneš ve Zlíně, Hradišti nebo Brodě, ale kdepak. Jako by Raskovice čekaly s otevřenou náručí. Nepřijde ti to trochu strašidelné?“

„Zrovna ty mi budeš vykládat něco o strašidlech,“ odvětila Monika s úsměvem, který měl zaplašit podivné mrazení v zádech. „Žádný horor, ale romantika: pohledný vizovický chasník unese dívku z Brna do svého rodného kraje, kde najdou štěstí v jednom malebném městečku. Tečka. Podívej se na nás. Jsme ideální dvojka. Budoucí clientský poradce a jedna zbloudilá učitelka s ušima odřenyma ze státnic.“

„Ukaž. Nemáš je zase tak odřené,“ pousmál se Tomáš a zatahal ji za ušní lalůček.

Monika ho plácla přes prsty, položila hlavu na opěrku a pohlédla mu do očí.

„Určitě ti nevadí, že budeš dojíždět do Hradiště?“ zeptala se. „Mohli jsme najít pronájem přímo tam. Já bych si poradila.“

„Žádný strach. Tahle kára mě odveze, kam budu chtít. Navíc, nabídka od ředitele školy se neodmítá, ne? Ten byt po jeho nemocné mámě je za hubičku.“

„Hubičku bych si dala,“ odvětila a našpulila rty. Tomáš se naklonil na stranu a vlepil jí mlaskavou pusou.

Zavřela oči. Silnici právě lemovaly vzrostlé smrky a sluneční paprsky, které prosvítaly skrze větve, jí pod víčky vytvářely jakousi psychedelickou verzi morseovky v červených a černých barvách. Frekvence nabývala na rychlosti jako nějaký podivný druh varování, až se silnice stočila do lesa a nastala tma.

Měla mít dlouhého trvání.

2.

„Zatracený krám,“ ulevil si Tomáš a setřel pot z čela. Slova byla zbytečná. Jeho pohled hovořil za vše.

Nacházeli se na odpočívadle mezi prvním a druhým patrem a Monika necítila prsty.

„Snažím se,“ špitla spíše sama pro sebe.

„Já vím. Chvilí si odpočinem a pak to zkusíme dotáhnout o další patro výš. Všimla sis, jak na nás venku z oken hleděla polovina baráku? Musí se náramně bavit.“

„Tak co kdybychom na někoho z těch diváků zazvonili?“ zeptala se. Tomáš však předstíral, jako kdyby ho něco podobného v životě nenapadlo.

Monika zaslechla něčí kroky. *Naděje*. Myšlenka vzápětí získala podobu zamračeného chlapce, který stoupal po schodech a prohraboval se ve své světlé kšticí. Když spatřil neznámé tváře, na malý moment znejistěl, jako by přemýšlel, zda vešel do správného vchodu. Poté zpozoroval starou otlučenou pračku a jeho oči se rozjasnily pochopením.

„Dobrý,“ pozdravil napůl pusu.

Monika mu oplátila stejnou mincí a změřila si ho pohledem. Neměl sice proporce stokilového stěhováka, který by se objevil v ideálním světě, kde pračky neváží dvě tuny, nicméně vypadal celkem při síle; rozhodně více než její maličkost. Pohlédla na Tomáše, který zřejmě držel bobříka mlčení, a v duchu se pousmála nad mužskou ješitností.

„Poslyš, neměl bys, prosím, čas nám trochu pomoci?“

Chlapec zpomalil a nasadil kamenný výraz, který přiměl Moniku, aby svého dotazu litovala. Po chvíli pokrčil rameny a letmo se usmál. „Ale jo. Které patro?“

„Bydlíme až nahoře.“

„V bytě staré Králové? Máma říkala, že se vypařila.“

Monika přikývla. „Momentálně bydlí se synem. Vzal ji k sobě, aby o ni mohl pečovat.“

„To je náš řída,“ houkl chlapec.

„Já vím. Nechal nám skoro kompletní vybavení, takže když dostaneme nahoru tohle monstrum, máme vyhráno.“

„Kde to mám čapnout?“

„Tady máš pomocníka,“ odpověděla a podala mu svůj stěhovací hák.

Za deset minut bylo po všem.

„Paráda. Co jsem dlužen, chlapec?“ zeptal se Tomáš.

„V poho. Beru to jako posilku.“

„Dobře, ale máš to u mě. Tady se slečnou učitelkou bych tam tu pračku nedostal ani do setmění.“

„Učitelkou?“ žasl chlapec a pohlédl na Moniku.

„V září nastupuju na místní základku. Budu učit na druhém stupni.“

„Čumím... teda pardon. Já letos finišuju, takže se asi uvidíme.“

„Možná občas přimhouřím oko.“

„Super. A mohla byste se zmínit mojí třídní, že vám Petr Hrdlička pomáhal se stěhováním. Třeba

mi pak přilepší z češtiny,“ zvedl ruku a palcem ukázal jedničku.

„Uvidím, co se dá dělat.“

„Platí.“

Petr se rozloučil a seběhl o patro níž. Po zdolání posledního schodu sykl bolestí. Levou patu měl v jednom ohni. Odemkl dveře od bytu a spěchal do svého pokoje.

3.

Monika naskládala zbývající romány do spodní police knihovny a s rukama v kříži narovnála záda. Rozhlédla se po obývacím pokoji. Vzpomněla si na nápis, který nedávno zahlédla na štítu jednoho z rodinných domků: **Malý, ale náš**. Vzhledem k pronájmu ne tak úplně přesné, ale to nebylo podstatné. Obývací pokoj, kuchyň a ložnice. Nic víc nepotřebovali. Původní nábytek působil sice poněkud omšelým dojmem, pro jejich účely však bohatě stačil.

„Mám pravdu, Ferdo?“ zeptala se a pohlédla do rohu na komodu, kde v klicce poskakovala její andulka.

„Ahoj,“ zašvitořil papoušek.

„Beru to jako ano.“

Přešla doprostřed místnosti a dlaní přejela po dřevěné desce konferenčního stolku. Byl posetý rýhami po vzoru hospodských stolů, které hodně pamatují. Dýchal životem stejně jako bytelná pohovka, na níž byla zřetelně vybledlá místa, kde sedávali původní majitelé. U pravé stěny se nacházela kombinovaná skříň jako vystřižená z šedesátých let, v jejíž prosklené vrchní části bylo místo pro různé hrníčky a fotografie. Nad skříní visel portrét staré ženy. Muselo se jednat o ředitelovu matku. Ale proč si obraz nevezala s sebou do jeho domu, kde o ni pečoval? Žena seděla v houpacím křesle, oblečená do černé halenky a žluté sukně, jejíž lem padal až na zem. Vlasy měla schované pod bavlněným šátkem a dívala se kamsi za malíře. Nebo snad přímo na něj. Monika si nebyla jistá. Přikročila blíž. Ženinu tvář zdobil nepatrný náznak úsměvu, který se odrážel v jejích očích. Zářily. Jako by...

„Víš, co mě napadlo?“

Monika zalapala po dechu. Přímo za ní stál Tomáš s kapičkami vody na širokých ramenou a ručníkem omotaným kolem pasu. Částečně se uklidnila, položila mu ruce na hrudník a zvedla obočí.

„Dám se poddat.“

„Po stěhování jsem dostal žízeň. Mohli bychom vyběhnout na malou procházku a najít nějaké příjemné místo, kde se dá posedět.“

Monika pocítila záchvěv zklamání. V jeden okamžik – jenom malinkou chvíličku – doufala, že měl na mysli zcela odlišnou aktivitu.

„Tak já se skočím taky opláchnout a můžeme vyrazit.“

„Nenech mě čekat moc dlouho,“ odvětil Tomáš a plácl ji přes zadek.

Nápodobně. Sevřela rty a zmizela v koupelně.

Spojení

1.

Monika stála na začátku ponurého tunelu, na jehož konci pulzovalo jedovatě zelené světlo. Měla pocit, jako by ji zvalo dál. Z okolních stěn se ozývalo vtíravé škrábání. Pohlédla za sebe a tiše zaklela. Jediná cesta vedla dopředu.

Otřásla se zimou a s podivem zaznamenala, že je bosá. Na sobě měla dvoudílné pruhované pyžamo, ve kterém večer ulehla do postele. Přepadla ji závrať. Prostor kolem jako by se otočil o tři sta šedesát stupňů a s pronikavým klapnutím zapadl zpět na své místo.

Pomalou vykoučila vpřed. Vypadalo to, že po obou stranách je několik větších otvorů podobným vchodům do jeskyní. Vycházelo z nich stejné světlo jako na konci tunelu, ale zářilo méně intenzivně. Škrábání se ozývalo stále hlasitěji. Znělo hladově. Ve vzduchu poletovalo hejno much a neúnavně opisovalo nepravidelné kruhy. Blížila se k prvnímu otvoru. Vnímala pouze bušení vlastního srdce.

Nahlédla dovnitř a spatřila něco jako malou místnost bez oken. Jediný kus nábytku představovala manželská postel, zářící bělostným povlečením. Na pelesti seděla zády k Monice žena

s šedivými rozčuchanými vlasy. Byla oblečená do tmavě modré noční košile s bílým květinovým vzorem. V levé ruce cosi svírala a potichu naříkala.

„Jste v pořádku?“ zeptala se Monika a váhavě vykročila.

Ženino vzlykání nabývalo na intenzitě. Zасыpala předmět polibky. S ubývající vzdáleností Monika rozpoznala, že jde o zarámovanou fotografii.

„Paní, slyšíte mě?“

Monika už stála téměř u kraje postele a koukala jí přes rameno. Cítila příjemnou jablečnou vůni. Možná se jednalo o aviváž, kterou žena používala, nebo o zbytky parfému, jímž si ráno potřela krk a osvědčené místečko za ušními lalůčky.

Fotografie zachycovala mladou ženu kolem třicítky. V náručí držela chlapce, který mohl být sotva dva roky starý. Objímal ji kolem krku a vesele se culil. Monika si dokázala představit, jak obtížné asi bylo donutit chlapce dívat se do objektivu a ještě k tomu ho ve správnou chvíli přimět k úsměvu. Hleděla do jejich tváří a zoufale zatoužila po vlastním dítěti, které by mohla vychovávat, rozmazlovat a pitvořit se na něj, dokud by jí jeden z těch bláznivých výrazů nezůstal vepsaný ve tváři jako cejch milující matky. Všechny malé děti jí připadaly kouzelné. Chlapec na fotografii měl světlé vlasy, buclaté tváře, pronikavé modré oči a...

tmavou skvrnu na čele? Podobné mateřské znaménko nikdy předtím neviděla. Svraštila obočí. Skvrna se zvětšovala a pohlcovala chlapcův obličej.

Monika zakňučela. *Krev.* Sledovala, jak prosakuje skrze zasklenou plochu.

Žena zakvílela. Sklonila hlavu a srkala jako zvíře. Zkontrolovala fotografii, zavrtěla hlavou a slízala poslední zbytky. Monice se vybavilo, jak jako malá podobným způsobem olizovala talíř s její milovanou krupicovou kaší, a vydala dávivý zvuk. Žena si jí nevšímala a pokračovala ve své činnosti. Tváře, nos a bradu měla pokrytou krvavými šmouhami.

Monika vyběhla ven. Dopadla na všechny čtyři a zbavila se zbytků večeře. Rukávem od pyžama si otřela rty. V ústech jí zůstala nahořklá pachůť. Ohlédla se. Otvor zmizel. Zbyla jen temnota a dotěrné zvuky.

Škráb, škráb, škráb.

Monika pocítila úlevu a dovolila si zavřít oči. *Seber se.* Zamžikala, s námahou vstala zpět na nohy a rychle oddychovala. Od úst jí stoupala pára. Pokrčila ramena a zkrřížila ruce na prsou. Chlad od bosých chodidel prostupoval páteří až k temeni hlavy.

Donutila své ztuhlé nohy udělat první krok. *Hlavně nešlápní do toho svinstva, proboha.*

Pokračovala ke světlu na konci tunelu. Lákalo ji. Vzývalo.

Blíííííí. Pojd' blíííííí.

Natáhla se a nahmatala stěnu po pravé straně. Byla slizká a poddajná jako membrána. Cosi se pod ní hýbalo.

Stáhla ruku a postupovala dál. Vykřikla, ale znělo to spíše jako přiškrcené zakrákání. Do něčeho šlápla. Něčeho mazlavého. Teplého.

Na levém chodidle ucítila jemné přerušované šimrání. Dech. Celá její podstata odmítala, aby pohlédla dolů na podlahu. Cosi zvrhlého, skrytého hluboko v ní, našeptávalo, aby to udělala.

Oči si jen stěží přivykaly na přítmí, které v této části tunelu panovalo. Někdo... *něco* tam bylo. Začínala rozeznávat obrysy. U nohou jí dřepěla lidská postava a pomalu se napřimovala.

Stály naproti sobě. Vzduch zaplnil agresivní, hnilobný zápach. Tvář, jež se nyní vznášela sotva dvacet centimetrů před tou její, znala Monika velmi dobře. Bože, kdo jiný by ji taky mohl znát lépe?

Monika hleděla na své přízračné dvojče, jehož nateklá ústa byla nahrubo sešita režnou nití. Po tvářích jí kanuly slzy. Pocítila teplou vlhkost. Postupovala po vnitřní straně stehen a mísila se s hmotou, do které před tisíci světelných let šlápla.

„Ještě máš hlad, děvko?“ zazněl z hloubi chodby povědomý hlas.

Monika sledovala, jak rezná nit proniká hlouběji do masa. Rty – její rty – se rozevřely. Krvavé cáry. Vzduch proťal nelidský řev.

Šílenství bylo na dosah.

Stála před zrcadlem a křičela.

„Co se děje?“

Vřískala jako nikdy v životě. Měla pocit, že pokud přestane, vrátí se zpátky k ní. Zpátky k sobě.

„Klid, proboha!“

Někdo ji uchopil za ruku. Vyškubla se, ztratila rovnováhu a spadla do vany. Spatřila Tomášovu tvář. Nepřestávala křičet.

„Moni, neřvi, sakra! Všechno je v pořádku. Slyšíš?“ Tomáš si klekl tak prudce, až to zadunělo. Vzal jí tvář do dlaní. „Jsem tady. To bude dobré. Bude to dobré, rozumíš?“

Promnula si oči a zjistila, že má vlhké tváře. Jednou rukou nahmatala rty a druhou zajela do klína. Podívala se kolem sebe. Uvědomila si, že je v koupelně. Objala svého přítele a tiše vzlykala.

Tomáš ji v ložnici vískal ve vlasech, dokud sám neusnul. Monika naslouchala jeho pravidelnému oddychování a zírala do stropu. Trápila ji zejména

jedna věc. Neměla ponětí, jak se dostala do koupelny.

Začalo svítat. Vstala z postele a vkradla se do kuchyně. K snídani si dopřeje maximálně šálek čaje. Ne, neměla hlad.

2.

Michal Smetana otevřel oči. Tričko na spaní se mu lepilo na záda. Pohlédl směrem k oknu a zaměřil pozornost na světlo pouliční lampy, jehož záře vnikala do pokoje otevřeným oknem. Po chvíli docílil částečného uklidnění, rukama mu však stále procházel mírný třas.

Snová scéna, které byl před chvílí svědkem, ho rozrušila. Nedokázal si představit, jaký mohla mít význam, když však zažil podobnou situaci naposledy, jeho táta přišel o život. Tehdy ji chápal jako druh vidiny, jakési propojení se svým otcem, který mu byl velmi blízký. Nyní se ale jednalo o neznámou osobu. Jediné, co o ní dokázal s určitostí říci, bylo, že jí hrozí nebezpečí. Bzučelo mu v hlavě jako stožár vysokého napětí.

Stejně jako kdysi stál za podivnou zvukotěsnou clonou, skrze kterou nebyl schopen projít. Byla vidět, pouze pokud se jí dotkl. Natáhl ruku, pocítil

jemné brnění a v místě doteku se vytvořil jeho otisk, který během několika vteřin opět zmizel. Možná by ji byl schopen prolomit, předtím uspěl... ale to už bylo příliš pozdě.

Posadil se a prohrábl si vlnité vlasy; dědictví po otci. V ústech měl vyprahlo. Vstal z postele a odešel do kuchyně. Po cestě zmáčknul všechny vypínače, které mu přišly pod ruku. Potřeboval světlo, aby zahnilo myšlenky na tu ženu. Doufal, že nebyla skutečná, a rozhodně nechtěl být součástí jejího osudu.

Chtít však někdy nestačí.

3.

Monika stála před regálem s těstovinami opřená o nákupní vozík a vypadala, jako by se nemohla rozhodnout, zda dát přednost špagetám, makarónům, penne, nebo ohnout záda až úplně dolů a zvolit oblíbené lasagne. Ve skutečnosti měla hlavu přeplněnou starostmi, nápady a očekáváními ohledně nové práce. Na těstoviny v té směsi nezbývalo žádné místo.

„Ještě máš hlad, děvko?“

Monika poskočila a rozhlédla se kolem. Jakýsi postarší pár spolu v úseku zeleniny debatoval

nad kvalitou pomerančů, jedna z pracovnic právě doplňovala čerstvé rohlíky a Tomáš postával kus od ní u mrazicího boxu. Nikoho jiného neviděla. Nabízela se ještě jedna možnost. Kapalo jí na máják, jak by řekla její kamarádka z vysoké.

Vtíravá písnička. Taková, která se vám vlastně ani moc nelíbí, ale jejíž refrén naráží na mysl jako jazyk na zbytek oběda, který uvízl mezi stoličkami. Přesně takový byl ten sen, po němž před pár dny skončila ve vaně a vzlykala jako malé dítě.

Tomáš pohlédl jejím směrem a naznačil, aby sebou hodila. Zamávala mu, jako by odpovídala na pozdrav, a nahmatala první balení, které jí přišlo pod ruku. Nevědomky zvítězily špagety.

„Kde se touláš?“

„Vybírala jsem přílohu na oběd.“

„To vidím. Myslel jsem, kde se touláš tady,“ upřesnil Tomáš a zaťukal jí na čelo.

„Ale, mám trošku vítr z první školní porady. Znáš mě, moc si na podobné věci nepotrpím. Nové tváře, seznamování, zábava.“

„Bude z tebe skvělá uča,“ konstatoval Tomáš a vzal ji kolem ramen.

Monika se k němu vděčně přivinula. Potřebovala jeho blízkost. Jistě, právě ji objal. Ale stejnou věc děláte se svými rodiči, sourozenci nebo kamarády,

když na to přijde. Monika toužila po tom druhu doteku, který je určen výhradně zamilovaným párům.

Tomáš mezitím vhodil do košíku zmrzlinový kornout. Monika natáhla ruku, ale v poslední chvíli ucukla a předstírala, že si prohlíží nalakované nehty. Ano, měla chuť na zmrzlinu, ale ne takovou, aby kvůli ní byla ochotná snášet jeho pohledy. Téměř jistě by nic nenamítal, alespoň ne slovně. Ale jeho oči byly mnohem nebezpečnější. Někdy jí připadalo, že si ten svůj pohled musí nacvičovat před zrcadlem. Obsahoval vztek, překvapení, znechucení a emoci, které se obávala ze všeho nejvíce: sebelítost.

On je ten chudák, který se s ní musí zahazovat, on podstoupil oběť, on má svatou trpělivost, on by si zasloužil něco lepšího. O něj tady přeci šlo v první řadě... a ve druhé... a v té další.

Kousla se do jazyka. Tohle si nezasloužil. Zůstal, když bylo nejhůř. Pohlédla na něj. Milovala ho, jenom doufala, že její city neproudí jednosměrnou ulicí.

Vypadalo to, že manévr s manikúrou slavil úspěch. Tomáš vypadal nevzrušeně, stále ji objímal a společně vykročili na obhlídku masa a uzenin. Monika se ještě nestačila pořádně rozmyslet, když zaslechla monotónní a krajně otrávený hlas.

„Nějaké přání?“

„Ano, já... vzala bych si patnáct deka tady té krutí šunky.“

Žena za pultem protáhla tvář a začala nabírat plátky na váhu.

„Nebo raději dvacet deka,“ vyhrkla Monika a vyloudila plachý úsměv. Ještě před chvílí předpokládala, že to není možné, ale tvář ženy se protáhla o něco výrazněji, jako by otrávenost dokázala měnit fyzické dispozice.

„Další přání?“ zamručela prodavačka.

„Ještě dvacet deka poličanu.“

Prodavačka vhodila salám na váhu. „Dvacet pět může být?“ Evidentně se jednalo o řečnickou otázku, jelikož salám zmizel pod balicím papírem, než stačila zaznít jakákoliv odpověď.

„Další přání?“

Raději už ne. „Všechno, děkuji.“

Žena za pultem přimhouřila oči. Zkontrolovala, zda někdo nestojí ve frontě, a zmizela za závěsem, který odděloval svět mezi zákazníkem a zaměstnancem.

Monika se podívala na Tomáše, který jen pokrčil rameny. Raskovice na ně čekaly s otevřenou náručí a výjimky samozřejmě potvrzují pravidlo.

Michal Smetana zamířil k pokladně. Máma ho jmenovala odborníkem na vybírání těch nejchutnějších melounů, a když před půl hodinou prohlásila, že by si jeden takový kousek dala, po chvíli mlčení souhlasil. Věčné vysedávání u počítače mu začínalo lézt na nervy, nechal ji tedy pro dnešek vyhrát.

V posledních měsících se nemohl zbavit nově vypěstovaného zlovyku: automatického odmítání čehokoli, co bylo navrženo jeho matkou. Přinášelo mu to určitý stupeň úlevy. Satisfakci.

Všechno začalo pár týdnů poté, co táta odešel. *Zemřel, už si to jednou provždy zapamatuj.* Máma držela jakési provizorní období smutku. Vypadala spíše unaveně a Michal jí to v duchu vyčítal. Měla být zdrcená jako on a jeho malá sestřička.

Když mu oznámila, že se po konci školního roku přestěhují, tiché výčitky přešly v hlasitou hádku. Nelitoval toho, měl pocit, že pokud by k tomu nedošlo, praskl by jako přezrálý hrachový lusk.

Chyběli mu kamarádi. Matka možná žádné neměla, on jich však musel opustit hned několik. Nejvíce postrádal Standu Procházku, kterého znal snad odjakživa a ve školce si s ním měřil pindíka, aniž by jeden či druhý tušili, proč to dělají. Tenkrát pro ně větší znamenalo zkrátka lepší. Stejně jako

bublina ze žvýkačky, kopeček zmrzliny, vodní pistole nebo sněhová koule. Nutno dodat, že v současném světle jeho nedalekých patnáctých narozenin se podstata tohoto pravidla příliš nezměnila.

Byl už téměř u pokladny, když se před ním vynořila dvojice s přetékajícím nákupním vozíkem. Prodejna byla vybavena celkem třemi pokladnami, ale zbylé dvě prozatím odpočívaly před odpoledním návaem. V duchu zaklel a smířil se s tím, že stráví několik dalších minut s melounem v náručí.

„Nechceš jít před nás?“

Michal vzhlédl k ženě, která ho oslovila, a málem vykřikl. Oplývala mladou tváří, tmavě hnědými vlasy sestříhanými do mikáda, upírala na něj své výrazné oči a Michal si byl jistý, že chodí spávat v pruhovaném pyžamu.

„Ovšem za předpokladu, že za rohem nečeká tvůj kumpán s konvojem vozíků,“ dodala a usmála se.

„Vypadá, že ho to tady baví, tak asi začneme vykládat,“ poznamenal muž stojící vedle ní.

Michal se vzpamatoval a popošel směrem k pásu.

„Děkuju,“ odpověděl. Nic jiného ze sebe nedostal. Během placení se mu ruce třásly skoro stejně, jako když před pár dny procitl ze snu.

Spěchal ven, aby nasál čerstvý vzduch. Duch právě nabyl podobu mladé ženy z masa a kostí. Kéž

by ho šálil zrak. Ale slyšel její hlas a cítil její parfém, když kolem ní procházel. Možná ho klamaly všechny smysly nebo bloudil dalším snem, ze kterého se ještě neprobudil. Ale bylo to jen zbožné přání.

Pustila ho před sebe a on poděkoval. Měl jí spíš dát jednu do zubů.

Loučení s létem

1.

Blížila se jedna hodina ranní a základní škola v Raskovicích zela prázdnotou. Téměř.

Ředitel Robert Král stál u okna s rukama za zády, nehybný jako kus mramoru, a pozoroval městečko pod sebou. Školní budova se nacházela uprostřed horního okraje obce na jednom z nejvyšších bodů místního koloritu, což přinášelo příjemný výhled do okolí.

Na pravé straně se údolím táhly koleje, ke kterým přiléhala zrekonstruovaná nádražní budova, a ztrácely se v lese za městem. Přes silnici naproti nádraží vytékala z pastviny malá říčka a razila si cestu středem obce, kde se soustředila většina obchodů spolu s náměstím. Vodní tok následně pokračoval až k fotbalovému hřišti, koupališti a průmyslové zóně na levé straně, aby zmizel v tom samém lese jako železniční trať. Na druhé straně obce se za říčkou tyčila obě hlavní sídliště. Jedno nalepené na centrum jako vyplašené mládě, druhé položené na vzdálenějším kopci. Všechno jako na dlani.

Král zavrčel a roztáhl koutky úst. Přesně takhle mu to vyhovovalo. Panorama samo o sobě ho však

nezajímalo. Měl rád přehled. V tuto pokročilou hodinu nebylo zdánlivě co pozorovat. On ale dobře věděl, že doba, nad kterou většina těch parazitů ohrne nos, skýtá nespočet příběhů. Temných příběhů.

Vnímal klopytavé kroky sešlapaných podpatků, patřící posledním opozdílům, kteří se kradli z místních špeluněk. Nasával jejich plané naděje, že po ranním probuzení přijde změna, na kterou tak dlouho čekají. Slyšel zrychlený tlukot nemocných srdcí, jejichž majitelé hráli ruskou ruletu v nedaleké továrně: pětkrát příplatek za noční směnu, jednou infarkt; račte dál. Cítil pach samoty starých lidí, zakleslých ve svých křeslech před blikající obrazovkou. A v neposlední řadě, *ó ano*, zde byl nářek dětí, které uprostřed noci probudila mokrá plínka, hladový žaludek nebo – a to by mu udělalo největší radost – zlé sny.

Zhluboka se nadechl. Chladný noční vzduch však ochromil jeho plíce. Z hrdla mu vyšel dunivý kašel. Levou ruku si položil na hrudník, odkud vycházela pichlavá bolest, a pravou vylovil z kapsy kalhot pomuchlaný kapesník. Znechuceně do něj odplivl.

Dívčí smích kdesi pod ním ho vytrhnul ze zamyšlení. Odfrknul si a vyhodil kapesník do noci

otevřeným oknem. Laškující dvojice se blížila po schodech, které vedly k hlavnímu vchodu.

„Ještě rok v téhle trapárně a sbohem,“ řekla dívka.

„Kolik ti vlastně je?“ zeptal se muž, který jí dělal společnost. Vypadal vyplašeně.

„Copak? Ještě před chvilkou, když jsi mi sahal na zadek, ti to bylo fuk.“

„Děláš si srandu?“

„Víš co? Jsem utahaná, a navíc vidím, že sis nadělal do kalhot.“

„Bacha na hubu.“

„Mizím domů. Ty dělej, co je libo.“ Dívka se otočila a vykročila zpět do centra městečka.

Muž stál na místě a přihlížel, jak odchází.

Ruce měl zaťaté v pěst. Za denního světla by bylo vidět zbělené klouby. Přemýšlel, zda ji má dohonit a vzít si to, co očekával. Uvíznul tady v městečku na několik týdnů, aby se podílel na opravě silnice, a před odjezdem plánoval trošku zábavy. Nechtěl problémy. Za svůj život si jich nadělal víc než dost. Ale ta holka... *to dítě* s ním jednalo, jako kdyby byl jenom hovno v trávě, do kterého náhodou šláplo.

Král hleděl na toho ubožáka. Vyčkával, jestli se rozeběhne, zaboří prsty do kůže pod dívčíným krkem a přestane, až když bude příliš pozdě. Nic se nedělo.

Zklamanež zakroužil hlavou. Vzdálil se od okna a v přítmí ředitelny pokračoval v rozjímání.

Muž dole zmizel za rohem bočního křídla budovy, kde opřený o stěnu tiše masturboval.

2.

Monika Kloučková stoupala do prvního poschodí školní budovy, kde se nacházela sborovna. Krev jí hučela v uších a srdce bušilo jako před operací štítné žlázy. Instinktivně si přejela prstem přes jizvu na krku. Slyšela tlumený hovor spousty hlasů.

V červnu na pohovoru osobně jednala pouze s ředitelem a jeho zástupkyní pro druhý stupeň. Po cestě do ředitelny potkala pár učitelů, ale většina jí nevěnovala pozornost. Pár se jich pozastavilo nad neznámou tváří, za pár vteřin však opět odvrátili zrak a pokračovali ke svému cíli. Nejspíš přemýšleli, ze které třídy pochází ta tlustá holka s vyplašeným pohledem. Byla zvyklá, že jí lidé na základě dětské tváře hádají výrazně nižší věk.

Srpnová porada byla zde a Moniku rozčilovala její zbabělost. Stáhla rty do úzké linky a vykročila.

Postupně zkracovala vzdálenost. Zdálo se, že poutá veškerou pozornost. Nebyla si jistá, jelikož upínala pohled na béžovou dlažbu. Ústa měla

vyschlá a jazyk přilepený na horní patro. Napadla ji bláznivá myšlenka. Bude chtít pozdravit, otevře pusu a nevydá ani hlásku. Z úst jí vykoukne slizká špička knedlíku, který se uhnízdil v krku. Jeden z učitelů ukáže prstem a zakřičí: „Podívejte, sežrala celou šišku!“ Někteří znechuceně pokrčí nos, ale většina vybuchne smíchy. Prohnou se v zádech a z očí jim potečou slzy. Přesně tak, budou brečet smíchy a nikdy to neskončí.

„Dobrý den.“ Monika se téměř lekla vlastního hlasu. Zněl cize, jako by patřil nějaké ženě stojící kousek opodál. Odvážila se rozhlédnout kolem sebe.

Za okamžik přišla rozpačitá odezva. Monika pocítila úlevu. Nebudou si první den padat kolem krku a vyměňovat rodinné recepty, ale pro začátek to stačilo.

Většina budoucích kolegů vyhlížela zvědavě. Patrně neměli tušení, že se jejich řady po letních prázdninách obmění.

Monice vířilo hlavou několik frází, kterými by mohla navázat na svůj pozdrav, ale všechny jí připadaly příliš křečovité. Neklidně přešlapovala. Kousek od ní postávali dva muži. Jeden kolem padesátky, menšího vzrůstu, s prořídlymi vlasy, širokým knírem a vystouplým břichem, držel druhého za rameno a něco mu vysvětloval. Ten

byl výrazně mladší, sportovně oblečený, s delšími vlasy a nebezpečně pěkným zadkem. Monika se zastyděla. Jediný zadek, který by ji měl zajímat, byl ten její, pokud nechtěla, aby navždy vypadal jako vrata od stodoly.

„Tady vás mám, dámy a pánové!“ rezonoval chodbou rozjařený hlas Roberta Krále.

Šum hovoru utichl a všichni přítomní sledovali příchod ředitele. Většina s překvapeným výrazem. Hlavním poznávacím znamením Roberta Krále byl vždy zevnějšek. Dobře padnoucí oblek, nablýskané mokasíny, vlasy pečlivě sčesané dozadu. V některých chvílích se choval až příliš neformálně, ale vždy vypadal jako ze škatulky. Nyní byl oblečený do pomuchlaných kalhot, bílou košili s vyhrnutými rukávy měl nahoře rozepnutou, takže odhalovala prošedivělé chlupy na hrudi, a pramínky vlasů mu trčely všemi směry.

Všiml si zaražených obličejů a hlasitě se rozesmál.

„Omluvte můj nevábný vzhled, kolegové. Ráno jsem zaspal, popadl první věci, co byly po ruce, a před chvílí jsem si uvědomil, že by mi sprcha mohla vlít novou krev do žil. Holt nám už skončily dny, kdy jsme mohli vyspávat. Alespoň mohu potvrdit, že nám zde stále teče teplá voda. Zdá se,

že účty platíme včas, tak doufejme, že nějaké peníze zbudou také na výplaty.“ Jeho malý vtípek evidentně nikoho nepobavil. Na tváři se mu rozhostil žraločí úsměv. Než se ostatní stačili vzpamatovat, byl ve sborovně a gestem je zval, aby zaujali svá obvyklá místa.

Monika vyčkávala a očima těkala po místnosti. Jedna z mladších žen na ni zamávala a Monika si vděčně přisedla.

„Konečně mladá krev. Babky jsou tady v přesile,“ zašeptala žena s rukou přes ústa.

Král si mezitím rychlým pohybem dlaní upravil vlasy do přijatelnější podoby, rozhlédl se po místnosti, tleskl rukama, aby sjednal klid, a začal svůj úvodní proslov.

„Vítám vás, kolegové. Doufám, že jste odpočatí a plní sil, protože nás čeká další náročný rok.“
Zatraceně náročný, blbecci. Vycenil zuby.

„Jak víte, počty nových dětí dlouhodobě klesají a je načase s tím něco udělat. Jsme sice jediná devítiletka široko daleko, ale to neznamená, že můžeme spát na vavřínech. Jedná se o běh na dlouhou trať, ale první výsledky naší práce můžeme pozorovat již v únoru během zápisu nových žáků. Bude třeba zvýšit úroveň výkladu, zaujmout žáky a navést je tím správným směrem.

Musíme pořádat akce, do kterých se dají zapojit rodiče, reprezentovat naši školu na vědomostních, sportovních či uměleckých soutěžích a v neposlední řadě připravit žáky závěrečných ročníků na úspěšné přijetí do dalšího studia.

Nevidím důvod, proč bychom nemohli přetáhnout nějaké děti z vedlejších obcí. V dnešní době, kdy se jednotlivé vzdálenosti výrazně zkracují, je dojíždění na misce vah slabým kalibrem oproti kvalitě vzdělání.“

Na moment se odmlčel a zhodnotil situaci. Většina přítomných ho pozorovala bezbarvým pohledem. Někteří upírali zrak do stolu, ale vypadali, že vesměs vnímají, co jim povídá. Podobné sračky musel vykládat v různých obměnách každý rok, ale nikdo nekladl zbytečné otázky. Stádo ovcí; přesně tak mu to vyhovovalo. Alespoň bez řečí poputují na porážku.

Přimhouřil oči a zhluboka se nadechl. Cítil mnohé. Tepající bolest kazem prorostlé stoličky, která sužovala fyzikáře Draštíka, nebo zoufale vyschlé hrdlo zástupkyně Špačkové, jemuž by nepomohla ani celá cisterna s pitnou vodou. A co třeba takový tělocvikář Konopka a jeho krví napěchovaný *přítel*, který mu tlačil na poklopec? Nebo kousek opodál – fíflena Dušková se ztuhlými

bradavkami a širokou pusou, co zajisté dokázala zázraky, a vedle ní vykulená Kloučková se zběsile tlukoucím srdcem.

Postará se o ně... o všechny. Nejprve však musí dokončit tyhle únavné žvásty. Odkášlal si.

„Když se rozhlížím kolem sebe, hřeje mě u srdce vědomí, že můžu spoléhat na kombinaci nezbytných zkušeností a dravého mládí. K tomu, abychom dosáhli vytyčených cílů, nám zajisté pomůže i naše nová posila, slečna Monika Kloučková, která nahradí pana Součka v rámci výtvarné výchovy a odlehčí kolegyni Šmídové ohledně výuky biologie. Postavte se, prosím, slečno Kloučková, ať si vás všichni prohlédnou.“ *Bečko sádla.*

Monika zrudla, opřela se o desku stolu a nemotorně vstala. To poslední, o co měla zájem, bylo uvíznutí ve středu pozornosti.

„Doufám, že se vám u nás bude líbit a rychle zapadnete mezi ostatní.“

Zapadnout, přesně to, co teď potřebuju. Monika poděkovala a ve stejném okamžiku dopadla zpátky na židli.

Následovala diskuze o rozpočtu, rekapitulace výuky pro jednotlivé učitele, nahlášení počtu žáků ve třídách, ujasnění prázdnin včetně ředitelského volna a stanovení termínu odevzdání učebních

plánů. Ve finále dostal každý učitel sadu barevných papírků, kam zapisoval své jméno, třídu a předměty, které mu byly přiděleny. Papírky se poté připevnily na velikou magnetickou tabuli, aby si zástupkyně Špačková, upřednostňující selský rozum před počítačovými programy, mohla v dalších dnech lámat hlavu se skladbou rozvrhu.

Monika dávala pozor, dělala si poznámky a postupně se rozehřívala. Na konci porady již byla pevně odhodlaná uchopit pomyslný společný provaz a rozedřít si dlaně do krve, pokud to bude nutné.

Začala táhnout.

3.

Čas v Raskovicích plynul jako všude jinde na světě. Srpen se chýlil ke konci a dny již nebyly tak nemilosrdně palčivé. Nastala doba, kdy opozdilci vybírají pečlivě chráněné dovolené a děti, obtěžkané školní docházkou, začínají vnímat rozporuplné pocity. Je vůbec možné těšit se do školy? Většina dětí by tvrdila, že nikoliv, ale na sklonku léta je možné všechno.

Jednotliví spolužáci se postupně setkávali na náměstí, v parku a sídlištích, kde si vyprávěli prázdninové zážitky, aby je v září několikrát

zopakovali ostatním kamarádům. Občas se někdo z nich během nočního snění neklidně převaloval, sedřel si kůži při společných letních radovánkách nebo schytal pár pohlavků od přetažených rodičů.

Nikdo z obyvatel si však nevšiml jedovatých mračen, která se nenápadně stahovala nad jejich městečkem.

Škola volá

1.

Monika seděla v prostorném kabinetu a pokukovala po třech kolegyních, které se připravovaly na úvodní hodinu. Při vzájemném představování jí všechny nabídly tykání, což s povděkem přijala. Adéla Dušková, vedle které seděla během srpnové porady, jí připomínala věčně rozesmátou kometu plnou hvězdného prachu. Obdivovala její rudé zvlněné vlasy a dokonalou postavu. Eva Smetanová působila vyzrálejším a mnohem klidnějším dojmem a Dita Šmídová, s níž se bude dělit o výuku biologie, si prozatím držela chladnější odstup.

Monika vyhlédla z okna. Škola ještě nebyla oficiálně otevřená, ale už před ní čekali odrostlejší žáci i hromady rarachů, kteří poletovali před hlavním vchodem a na zádech jim poskakovaly velké pestrobarevné aktovky. Monice připadalo, že se každou chvíli některé z menších dětí převrátí na záda a bude kopat nohama ve vzduchu jako chrobák přemožený váhou vlastního těla.

Školník konečně otevřel hlavní vchod a zástup školáků se hrnul dovnitř. Část prvňáčků stále postávala opodál a vzhlížela k tvářím svých rodičů. Někteří se rozloučili pusou na tvář a loudavě

vyrazili do neznáma, jiní polibek vynechali a vyběhli za ostatními. Našli se i tací, kterým připadalo jako dobrý nápad dovést si rodiče až do šatny, kde byli snad konečně ochotni pustit jejich velkou dlaň a zmizet jim z dohledu v houfu svých vrstevníků.

„Takhle z dálky vypadají neškodně, že?“ zeptala se Eva Smetanová, sedící naproti. „Ale raději se připrav, že někdy to jsou pěkná zlobidla. Dvě z nich mám doma.“

Monika se usmála. „Musejí být vzorní, když je máš pod dohledem.“

„Letos zažíváme premiéru,“ odušila Eva a její oči potemněly. „Já tady učím už léta, ale děti chodily do školy v Uherském Brodě, odkud jsme se v létě přestěhovali.“ Odmlčela se.

Monika nic neříkala. S matematikou vždy bojovala, ale uměla si dát dvě a dvě dohromady. Zřejmě rozvod. Co jiného.

„Eliška je zlatá holka, o tu strach nemám,“ pokračovala Eva. „Ale dnes nastupuje teprve do druhé třídy. Ještě má spoustu času, aby jí narostly růžky. No a Michal...“ ohlédla se, jako by nechtěla, aby ji ostatní slyšeli. „Devátá třída, puberta v rozkvětu. Víc asi nemusím dodávat.“

„Já ti ho zkrotím,“ pronesla Adéla a rukama naznačila přitáhnutí opratí.

Zavládlo ticho. Dita Šmídová vstala jako první, vložila si do podpaží třídní knihu a mávla na rozloučenou.

Zazvonilo na úvodní hodinu a Monika osaměla. Svoji vlastní třídu bude muset teprve vybojovat. Nezbyvalo nic jiného než čekat.

Podepřela si bradu a hleděla z okna. Sledovala dění v jednotlivých třídách. Z levého křídla budovy měla skvělý výhled. Žáci většinou seděli na svých místech, ale někde stále panoval chaos, který ustane až po příchodu učitele. Sklouzla pohledem k oknu ředitelny a ztuhla. Ve skleněných tabulích se odráželo ranní slunce a ještě něco. Králova tvář. Hltal ji očima. Hrály všemi barvami a rozlézaly se mu po horní polovině obličeje jako živoucí organismus. Měnily se. Pulzovaly.

Monika ucukla a brada jí sklouzla z dlaně. Ředitel zmizel. Pokud tam předtím vůbec stál. Promnula si spánky.

Hmyzí oči. Volaly ji.

2.

Krčil se v lavici, ve zpocených dlaních svíral telefon a hrál Real tennis, jehož realita se blížila jogurtu,

do kterého padá ovoce během reklamní přestávky. Michal Smetana si přál být někde jinde.

Do třídy vklouznul mezi prvními a zamířil do poslední lavice u dveří, kterou považoval za ideální stanoviště pro nováčka bez přátel a potřebné dávky sebevědomí. To evidentně nechybělo jeho malé sestřičce, která mu po cestě do školy dělala společnost. Byla o dvě hlavy menší než on, ale vyzařoval z ní klid zkušeného pokerového hráče, jehož zápěstí zdobí několik zlatých náramků ze světové série. Když se zeptal, zda má strach, svraštila obočí, jako by nad tou otázkou urputně přemýšlela, a následně pokývala hlavou na znamení souhlasu. Pocítil úlevu, vzal sestru za ruku a Eliška si začala broukat jednoduchou melodii z nějaké kreslené pohádky.

„Tohle je moje místo,“ pronesl čísi hluboký hlas.

Michal – pohroužen do svých myšlenek – dál mechanicky mačkal tlačítka na svém mobilu a nevěnoval nově příchozímu žádnou pozornost.

V zápětí zahlédl velkou ruku, která mu vytrhla telefon z ruky, a hlavou mu blesklo, že snad učitel přišel do třídy o něco dřív. Pohlédl vzhůru. Díval se do bledé tváře urostlého kluka. Krátké natužené vlasy mu trčely vzhůru jako bodliny, nízké čelo měl pokryté drobným akné a na tvářích strniště, které se podobalo

spíše jemnému chmýří než skutečným vousům. Měl oblečené černé tílko s úzkými ramínky a kulatým výstřihem, které zvýrazňovalo jeho vystouplé trapézky a mohutné paže protkané provazci žil.

Michal suše polkl a beze slova sledoval raskovickou verzi mladého Arnolda, jak se k němu naklání a otvírá ústa.

„Jsi natvrdlý? Tady sedím já. Koukám, že jsi tady nový, tak ti to říkám po dobrém. Vysmahni.“

Michalovi nepřipadalo, že by s ním jednal zrovna dvakrát po dobrém, ale hádat se s ním nemínil. Ještě měl v plánu spoustu věcí, a jestli je chtěl všechny uskutečnit, rozhodně by mu nepomohlo, kdyby tady dnes v poslední lavici u dveří vypustil duši.

„Promiň, v bývalé škole jsem seděl na stejném místě.“ Nemluvil pravdu, ale to teď nehrálo důležitou roli. Hlavní bylo, aby dostal zpátky svůj mobil, pokud možno v celku, a přemístil svůj zadek o pár lavic dál. Samozřejmě, pokud možno v celku.

„To mi je fuk,“ odvětil mladý Arnold a pohazoval si s telefonem.

Michal vstal ze židle, couvl o krok zpátky a vyčkával. *Je ti to fuk, dobrá. Já ti odmlouvat nebudu. Hlavně klid, borče.* Byl připravený tam mlčky stát, dokud se nedočká svého telefonu, příchodu učitele nebo žab padajících z nebe.

„Vezmi si ten krám a běž si sednout jinam.“
Arnold před sebe natáhl rozevřenou dlaň, jako když se koňovi podává kostka cukru.

„Dík. Nevíš, kde bych tady našel nějaký volný flek, abych nedopadl stejně jako teď?“ *Neptej se a zmiz.*

Arnold vypadal překvapeně a pobaveně zároveň. Dokonce se neubráníl úsměvu. „Poslední lavice u okna bude volná.“

„Paráda, minulý rok tam nikdo neseděl?“ *Mlč a běž, troubo!*

„Ale jo, seděl.“

„Kdo?“

„Já, vole.“

„A do prdele.“

Arnold se hlasitě zachechtal a opět natáhl ruku.

Nakonec ho přeci jen tahal za nos. Pohrával si s ním jako přerostlé dítě s hadrovým panákem. Chce zpátky mobil, ale tentokrát mu s ním švihne o podlahu, a až Michal vykřikne, jediným úderem mu zarazí spodní čelist do patra.

„Libor.“

Michal zkoprněl a nechápavě civěl. Sledoval svoji ruku, jak se zvedá a mizí v té Liborově. Zakrákal vlastní jméno a odešel na nové místo. Tohle bylo o fous.

„Směťo,“ zavolal kdosi opodál.

Michal spatřil povědomou tvář. Chvíli se probíral v rejstříku jmen, která nosil v hlavě, a náhle si vzpomněl.

„Není možná,“ zamumlal. Ale to už Petr Hrdlička vstával ze židle a mířil k němu.

3.

Mirka Hrdličková seděla v kuchyni, hleděla z okna a vychutnávala si odpolední cigaretu. Zhluboka potáhla, na vteřinu zadržela dech a s přimhouřenýma očima vydechla kouř.

Ještě před dvěma hodinami měla mizernou náladu, ale pomalu se dostávala zpátky do formy. Včerejší schůzka dopadla stejně jako ta předešlá. Vlastně dopadla stejně jako posledních – *Kolik?* – nejméně šest dostaveníček. Kdo by to počítal.

Před pěti lety po šíleném rozvodovém řízení, kdy s manželem bojovala o opatrovnictví důkazu jejich lásky, měla snad ještě vůli najít náhradního otce pro svého syna a partnera pro svoji maličkost. Zatímco druhá část plánu se jí občas povedla uskutečnit (alespoň na pár týdnů), nový táta byl v nedohlednu.

Pak se odstěhovali do téhle díry. Zpátky ke kořenům. Sestra jí pomáhala překonat těžké období,

ale Mirka se nemohla dívat na její spokojenou rodinu. Měla ji ráda, byla to její krev, proboha, ale nešlo to vydržet.

Nový táta, sakra. Jako by šlo nakoupit potřebné suroviny, smíchat je dohromady, napatlat do formy a hodit do trouby. Vydrž, zlato. Za třicet minut to bude. Nemám ho trochu pocukrovat? Musí na nás být přece hodný. Snad mi neujede ruka. Nechceme přeci žádného cítu. Musí to být trochu divoch. Maminka je nadržená, víš, hochu?

Zaklonila hlavu a dopřála si další mohutný šluk.

Postupem času se touha po úplné rodině transformovala v jiná přání. Kluk přeci nepotřebuje nikoho dalšího. Samotné jí to jde víc než dobře, pokud do toho má právo mluvit, což samozřejmě má. Jediný, kdo v téhle domácnosti potřebuje někoho dalšího, je ona. Petr má celý život před sebou, ale co čeká na ni? Alkoholem nasáklý ztroskotanec, o kterého zakopne v nějaké zaplivané putyce, aby jí pak roztáhnul nohy a předvedl svých pět minut slávy?

Mirka se natáhla a odklepla přebytečný popel do prázdného květináče na parapetu. Minulý rok v něm pěstovala bylinky, ale brzy uschly, jelikož je zapomínala pravidelně zalévat. Byla to jedna z jejích momentálních radostí, ke kterým se čas

od času upínala, ale nadšení rychle bledlo ve světle každodenního života. Od té doby plnil květináč funkci popelníku, kterému sucho nevadilo. Měla svých starostí dost, než aby se starala o pitomé bylinky.

Típla cigaretu a šla se upravit do koupelny. Byl čas vyrazit na odpolední směnu.

Monika před vchodem do paneláku minula malé děti, které běžely ven a mávaly nad hlavou barevnými céčky. Udělala dva rychlé kroky a strčila nohu do dveří, než se stačily zaklapnout. Stoupala po schodech a ve druhém patře mírně zpomalila. Hrdličkovi, hlásala jmenovka na dveřích, které zrovna otvírala jakási žena. *Petrova máma.*

Žena sebou cukla a Monika se v půli úsměvu zarazila. Hleděla do protáhlé tváře, kterou naposledy spatřila za masným pultem.

„Fuj, to jsem se lekla,“ zamručela žena.

„Mě se bát nemusíte. Jenom se snažím dojít domů, paní Hrdličková,“ ušklíbla se Monika.

Žena se zatvářila, jako by jí Monika vyslovením příjmení vnikla do soukromí, a zamlaskala. „Jak se vám tady bydlí, slečinko?“ zeptala se a blesklo jí v očích. „Všechno v pořádku?“ dodala s podivnou nadějí v hlase.

„V naprostém. Nemělo by být?“

„Jednou v noci jsem slyšela nějaký řev. Myslela jsem, že od vás.“

Monika strnula. „O ničem nevím. Možná se vám něco zdálo.“

„Možná,“ zavrčela Hrdličková. „Králová byla sice divná patronka, ale blázný si ze mě nedělala. Slušné vychování se dneska nenosí, co? Měla byste se vrátit, odkud vás vítr přivanul.“

„Jestli máte něco na srdci, tak ven s tím.“

„Ještě jednou budete rušit noční klid a dojdu si pro vás,“ odsekla Hrdličková, otřela se ramenem o Moniku a dusala ze schodů.

Monika zcepeněla a v duchu napočítala do pěti. Není nad to mít dobré sousedské vztahy.

Zdolala poslední schod, rozepnula kabelku a prohrabovala chaos uvnitř. Když už myslela, že nechala klíče v práci, objevila je pod vrstvou posmrkaných papírových kapesníků. Kdyby to viděl Tomáš, určitě by nadával. Nebyla na sebe pyšná. Některé věci jsou zkrátka v člověku zakódovány příliš hluboko.

Odemkla a zula si boty. Zarazila se. Měla neodbytný pocit, že ji někdo sleduje. Pokud by přiložila ucho na dveře sousedního bytu, kde bydlel starý pan Bezouška, možná by zaslechla

jeho sípavý dech. Malé děti jsou zvědavé, ale někteří dospělí by je strčili do kapsy. Pohlédla na černě lemované kukátko. Nemohla mít úplnou jistotu. Bojovala s nutkáním vypláznout jazyk, ale nakonec zalezla dovnitř.

Tomáš ještě nebyl doma. Pravděpodobně zpracovával další z mnoha požadavků za bankovní přepážkou. Domů chodil otrávený, ale tvářil se statečně. Vždycky chtěl učit, alespoň to tak tvrdil, a šel tomu naproti. V jednom kuse vtipkoval, že jejich děti budou nosit trnovou korunu. Máma učitelka, táta pro změnu učitel, hotová noční můra. V předposledním semestru magisterského studia však nastal zvrat v podobě profesora Pilného. Vážený pán již nějakou dobu přesluhoval a opájel se mocí, jež mu byla svěřena. Na ústní zkoušky chodil pozdě a s neurčitým množstvím alkoholu v krvi. Jeho podivné manýry kolovaly po celé univerzitě; studenti trpěli žaludečními vředy, kolegové zavírali oči. Znalosti byly druhotné, záleželo na profesorově vrtošivé náladě. Nechal vás vykoupat ve vlastním potu, ale nakonec svolil k milostivé trojce. Druhý pokus, třetí pokus – hlavně, že známka zahrázila v indexu. Stačilo držet pusku a našlapovat po špičkách. Nepísané pravidlo, kterým se všichni řídili. Ne však Tomáš. Její umanutý, hrdý, nezkrotný Tomáš.

Postavil se na odpor a zmínil se profesorovi o jeho zatuchlém dechu. Ten mu na oplátku jako bájně Moiry přestříhl nit vedoucí ke státnicím. Tomáš prohlásil, že pokud školství vypadá takhle, nechce s ním mít nic společného. Přerušil studium a zbytek je minulostí.

„Plesnivý dědek,“ utrousila Monika. Pohlédla na magnetický běžící pás, který dřímal pod topením v rohu obývacího pokoje.

„Zacvičíme si, Ferdo?“

„Ahoj,“ odpověděl papoušek a poskočil na bidýlku.

Nerada se lopotila, když byl její přítel doma. Neměla zájem, aby ji viděl upocenou a ufuněnou s rudými tvářemi a pramínky vlasů přilepenými na čele. Jediným svědkem bude stará paní v houpacím křesle.

Monika ten obraz plánovala sundat a odnést do sklepa. Na jeho místo chtěla umístit něco bližšího jejímu srdci. Reprodukci od Moneta, Degase nebo Cézanneho; přirozenou krásu a sílu okamžiku. Sama nevěděla, proč se k tomu ještě neodhodlala. Snad to bylo pohledem, kterým stařena oplývala. Nevyzpytatelným a proměnlivým.

Monika odešla do ložnice, aby se převlékla. Za deset minut už jí po čele stékala první kapka potu.

4.

Šla tunelem.

Škráb, škráb, škráb.

Všude kolem páchla smrt. Světlo na konci ji děsilo. Zvalo dál, ale něco v něm číhalo. Bylo zrádné. Představovalo však jedinou cestu ven.

Otrávená pistáciová zmrzlina.

Monika pokračovala v chůzi. Sáhla pod pyžamo a nahmatala přívěsek se symbolem keltské osmičky, který dostala od babičky. Vzpomínala na ni. Na její laskavou tvář, kterou si zkoušela vybavit pokaždé, když s ní cloumal strach. Fungovala jako sedativum vůči všem hrůzám světa. Dokonce i po babiččině smrti.

Došla k jednomu z postranních otvorů a nahlédla dovnitř. Bylo tam točité kamenné schodiště vedoucí hlouběji do útrob tohoto podivného místa. Otočila se zpátky k jedovatému zelenému světlu na konci tunelu. Sálalo. Stála od něj dobrých sto metrů, ale téměř cítila horko, které vydávalo. Ať už tam na ni čekalo cokoli, bude to muset ještě chvíli vydržet.

Vklouzla do otvoru, udělala první váhavý krok a mířila dolů. Kam? To neměla tušení.

Došla do malé místnosti vyplněné zelenkavou září. Vznášela se v prostoru jako plesnivá záclona.

Nikdo zde nebyl. Počkat. Z odlehlého koutu, který tonul ve tmě, vyčníval kus židle. Kdosi na ní seděl. Viděla nohavice od kalhot a obnažená chodidla. Zbytek byl zahalený temnotou.

„Je tam někdo?“ vyzvídala Monika, aby se přesvědčila, zda ji nešálí zrak. Doufala, že uslyší nějakou vlídnou odpověď od někoho, kdo by pomohl povolit její napnuté nervy.

„Pomůžete mi?“ zeptal se hlas nějakého chlapce.

Monika vydechla úlevou. „To bych ráda. Hledám cestu ven. Přidáš se?“

„Já už nikam nepůjdu. Nikdy. Leda byste mě chtěla nést.“

„Nechápu, kam tím míříš.“

„Zbavím se jich.“ Ze tmy se vynořila bledá ruka a ukázala na chodidla pod sebou. „Nevím, jestli mám dost sil. Potřebuju, abyste na mě dohlédla, kdybych náhodou omdlel, a dokončila to. Slibujete?“

„Co to povídáš?“

„Slibte to!“

„Nemůžu.“

Chlapcova bledá ruka svírala sekáček na maso. Monika neměla ponětí, kde ho vzal, ale najednou tam prostě byl. Jako by mu vyrostl z dlaně.

„Nedělej to!“

„Musím,“ zašeptal chlapec. Zvedl jednu nohu a opřel ji o koleno. Napřáhl se.

Monika vykřikla. Chtěla vyběhnout a zabránit mu v tom hrůzném činu. Nemohla. Pohlédla dolů. Stála v bahně. Bublalo. Syčelo. Táhlo ji dolů.

Chlapec zařval. Nohavice ztmavla.

Kap... kap.

Snažil se vytáhnout sekáček, který uvízl v kosti. Bojoval. Předklonil se a ukázal svou tvář. Třeštil oči. Dýchal jako určiený pes. Chtěl to stihnout. Potřeboval. Musel. Sekáček povolil.

Kap, kap, kap, kap, kap.

Monika padla na břicho. Škubala nohama. Kopala. Sevření povolilo. Plazila se. Ještě to stihne. Sekáček zasvištěl vzduchem. Něco mlasklo o zem.

Dolezla k židli. Chlapec zmizel. Zůstala jen krvavá louže, nad kterou poletovalo hejno much.

„Ponesu tě. Slyšíš? Dostanu tě ven. Vydrž.“

Monika tápala v tmavém rohu a hledala chlapcovo tělo. Musel upadnout. Někde leží.

Vrazila do dřevěné desky. Nahmatala kliku.

Dveře!

„Kdo je tam?“ ozval se chlapcův hlas.

„Přeci já. Otevři. Ponesu tě... ponesu.“

Neopouštěj mě. Mám strach.“

Petr Hrdlička otevřel dveře od bytu. Očekával opilou matku, která byla na jedné ze svých nočních toulek, ale teď málem vyjekl překvapením. Učitelka Kloučková na něj hleděla skelnýma očima a klátila se na místě.

„Mám strach,“ zamumlala.

Petr zakolísal. To se povedlo. Málem vyletěl z kůže a ona se bojí. Mávln rukou a rozsvítil na chodbě. Kloučková měla nohy obalené hlinou a v rohu se válel převrácený květináč s polámanou květinou.

„Co se vám stalo?“

„Mám strach.“

Petr se zamračil. Učitelka vypadala jako v transu. Nebo, přesněji řečeno, spala s otevřenýma očima. Ale co by měl udělat? Nemůže ji tady nechat stát až do rána. Někde četl, že by se takoví lidé neměli násilně probouzet. Nepamatoval si proč, ale riskovat to nebude.

No tak, jsou to jen dvě patra. To zmákněš.

Spěšně se obul, chmátl pro klíče a zabouchl dveře.

„Dovedu vás domů,“ prohlásil. Otočila se k němu, ale nic neříkala.

Nevěděl, co si počít. Jak ji donutí jít nahoru? Osmělil se a vzal ji za ruku. Opatrně.

Vedl ji jako přerostlé dítě. Jestli se teď odněkud vyloupne nějaký soused, bude mít hodně co vysvětlovat.

„Ponesu tě,“ zamumlala učitelka.

Měl co dělat, aby nevyprsknul smíchy, ale když pohlédl do její voskové tváře, pocítil spíše lítost. Vypadala jako psanec na útěku.

Došli téměř nahoru a Petr doufal, že učitelčin přítel nebude vyšilovat. Přemýšlel, že zazvoní a seběhne zpátky dolů, ale vzápětí tuhle myšlenku zavrhnul. Postaví se tomu čelem. Vlastně byl rád, že ho Kloučková vytrhla z chmurných myšlenek. Seděl v pokoji a propadal zoufalství. Levá noha se stále zhoršovala a pravá na tom nebyla o moc lépe. Většinou dokázal na celou věc pohlížet s nadhledem, ale někdy – za osamělých nocí, kdy nemohl usnout – přemítal o jiném životě. O světě bez bolesti, studu... a jeho zbídačených nohou.

Pohlédl na učitelku. Zajímalo ho, jaký sen ji k němu dovedl.

5.

Procházeli parkem, kde strávili první rande. Tomáš držel Moniku za ruku a proploval myšlenkami.

Před pěti minutami se rozešli. Nosil to v hlavě již několik týdnů a dnes konečně našel odvalu, aby promluvil nahlas. Pozdě, ale přece.

Prožili spoustu krásných okamžiků a Monika si zasloužila, aby jí to oznámil osobně. Žádný rychlý telefonát nebo zbabělá textovka. Hleděl do jejích hlubokých očí, které tak rád rozesmával, a hledal správná slova. Zatímco vyjadřoval pocity a připadal si jako panic před prvním milováním, kráčela mlčky vedle něj. Očekával, že ho bude přerušovat, dohadovat se, dělat scény. Nic z toho nepřišlo.

Zarudlé oči a veliká slaná kapka, která jí stekla po tváři, byly alespoň důkazem, že mu věnuje pozornost. Měl nutkání tu slzu setřít, ale v poslední chvíli si to rozmyslel. Po tom, co právě řekl, neměl právo dělat podobné věci. Vrchol jeho odvahy představovalo chycení za ruku. Byla horká a hřála jeho ztuhlé prsty.

Došli až k lavičce s opěradlem posetým vyrytými nápisy. Monika zastavila.

„Tady jsem tě poprvé políbila.“

Najednou to byl Tomáš, kdo cítil štípání v očích. Několikrát zamrkal, aby ten pocit zaplašil.

„Seděli jsme tu snad půl dne. Kručelo mi v žaludku, ale já tiše trpěl,“ přitakal.

„Dostal jsi sladkou odměnu,“ oponovala Monika s letmým úsměvem na rtech.

„Vzdávám se. Mnohem lepší než nějaká bageta.“

„Zůstaneme přáteli?“

Tahle otázka Tomáše zaskočila. Původně plánoval, že ji vznese on sám. Moničina tvář vypadala posmutněle, ale naprosto vyrovnaně. Chvilí uvažoval, kdo s kým se vlastně rozešel.

„To bych moc rád.“ Hlas mu opět selhával. Ještě chvíli bojoval, ale nakonec nechal průchod emocím. Schoval tvář do dlaní a vzlykal. Cítil drtivé prázdno. Když spustil ruce dolů, byla pryč.

Rozhlížel se a volal její jméno. Jediný, kdo mu odpověděl, byl osamělý havran sedící ve větvích mohutného topolu. Znělo to, jako by mu nadával. Tomáš věděl, že po právu. Toužil ji najít a vzít všechno zpátky. Ale přijala by to? Vybavil si její klidnou tvář a v tu chvíli nabyl jistoty, že nemá šanci. Tentokrát se neobtěžoval zakrývat obličej.

Vzbudilo ho vlastní skuhrání. Zašátral rukou a nahmatal prázdnou peřinu. Srdce mu poskočilo. Copak se skutečně rozešli? Seděl na posteli a čekal, až jeho mozek začne opět naplno pracovat. Samozřejmě, byl to pouhý sen. Jeho dozvuky mu však stále svíraly mysl a zasévaly jedno semínko pochybností za

druhým, čím déle o všem přemýšlel. Potřásl hlavou, vyskočil z postele a rychlými kroky procházel celý byt. Zastavil se. V koupelně se svítilo. Zpoza dveří vycházelo tlumené světlo.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a zaklepal. Zkusil kliku. Bylo odemčeno. „Ty se mnou nemluvíš?“

Možná by mu odpověděla, kdyby ovšem byla doma.

Zatraceně.

Ozval se zvonek. Tomáš nadskočil a uháněl z koupelny. Udeřil se do holeně, ale bez povšimnutí spěchal dál. Aniž by se přesvědčil, o koho se jedná, otevřel dveře.

„Stála před naším bytem,“ zadrmolil Petr Hrdlička. „Myslím, že chodí ve spánku.“

„Proboha,“ utrousil Tomáš, podepřel Moniku v podpaží a zavedl ji dovnitř. Otočil se na chlapce. „Díky, kamaráde. Dlužím ti už druhou laskavost.“

„To nestojí za řeč.“

„Zůstane to mezi námi?“ prosil Tomáš a pohlédl na Moniku.

„Bez obav.“

Tomáš vděčně přikývl, zamával a přibouchl dveře.

„Kde se mi touláš?“ vyzvídal, ale odpovědi se nedočkal. Monika byla kdesi za hranicemi reálného

světa, hleděla do prázdna a pohybovala rty. Všiml si jejích špinavých nohou a nasměroval ji do koupelny. Sklopil záchodové prkénko a opatrně ji posadil. Otevřel skříňku pod umyvadlem, vytáhl lavor a napustil ho teplou vodou.

Klečel u ní a omýval jí chodidla. Zítra zajedou na vyšetření k doktorovi. Nejednalo se o první případ, a kdo ví, jak by to mohlo skončit příště. Možná pohledem z Vysokých Tater: *Ahoj, vyšlápla jsem si na Velkou Svišťovku, Zelené pleso odtud vypadá úžasně. Zdraví Monika.*

Osušil jí nohy ručníkem a společnými silami došli do ložnice. Tomáš otočil klíčem a schoval ho k sobě; žádné další výlety.

Ulehli do postele. Tomáš se uvelebil na boku a s podepřenou hlavou Moniku pozoroval. Uběhlo několik desítek minut, možná hodina, když ho z klimbání probral její hlas.

„Proč nespíš?“

„Mám tady jednoho uprchlíka, kterého musím hlídat,“ odvětil Tomáš a pohládl ji po tváři.

„To jako mě?“

„Trefa, zdá se, že jsi náměsíčná.“

Monika se zvedla na lokty. „Zase jsem šla do koupelny?“

Tomáš zakroutil hlavou. „Huř.“

„Tak už mě nenapínej.“

„Přivedl tě ten mladý klučina z druhého patra, co nám tenkrát pomáhal se stěhováním. Prý si stála před jejich bytem. Asi bych měl začít žárlit.“

„Proboha. Nic si nepamatuju. To jsem šla takhle v pyžamu?“

„Přesně tak. S převlíkáním ses neobtěžovala.“

„Vždyť nemám ani podprsenku!“

„No jo, teď už ale vážně žárlím.“

„Víš, jaká to bude ostuda?“

„Slíbil mi, že nic nepoví.“

„Paráda, hned jsem klidnější.“

Tomášova ruka sklouzla z její tváře a zabloudila níž.

„Co si to dovolujete, pane Kratěno?“ žasla Monika. Přestala vyšilovat a skousla si spodní ret.

„Musím vás vyšetřit, paní učitelko.“

„To je nekázeň.“

Zapomněli na všechny starosti a vnímali pouze jeden druhého.

6.

První měsíc školy uplynul jako voda a většině učitelů připomínal dravou řeku. Odehrálo se několik šarvátek.

Fotbálek s tenisákem na školním dvorku skončil kaluží krve. Jeden z chlapců pustil gól a to neměl dělat. Jeho kamarád, jemuž nedávno půjčil sbírku komiksů, neudržel nervy na uzdě a rozrazil mu hlavu o obrubník. Za několik minut ten samý kamarád plakal v ředitelně a mumlal cosi o nehodě.

Dívka z osmého ročníku napadla spolužačku, když zahlédla, jak o přestávce používá stejnou řasenku, kterou od rána postrádala. Než ji ostatní dívky odtrhly, měla za nehty kousky kůže. Útočila na oči. Později večer našla řasenku zapadlou v podšívce svojí kabelky. Vyhodila ji do koše.

Desetiletou žákyni museli odvézt na ošetření poté, co jí spolužák ze zadní lavice zabodl kružítko do ramene. Odmítla mu půjčit gumu, což chlapec také uvedl na svoji obranu. Lítost projevil až doma po zákazu televize.

Robert Král trávil většinu času ve svém vypočítávaném ředitelském křesle a čas od času listoval knihou úrazů, kterou tak rád četl. Od skleněné desky pracovního stolu se přitom odrážel jeho znepokojivý úsměv.

Pohřešování

1.

„Tak vás tady pěkně vítám.“ Monika Kloučková se rozhlížela po tělocvičně. „Mám velkou radost, že je o dramatický kroužek takový zájem. Když jsem ho vyvěsila na nástěnku, počítala jsem s pár odvážlivci, ale v Raskovicích máte pro strach uděláno.“

Místností zašuměl vlažný smích. „V následujících měsících budeme nacvičovat klasiku od barda z Avonu. Ví někdo z vás, koho mám na mysli?“

„Shakespeara, vole,“ zamumlal jeden z chlapců.

„Přesně tak. Williama Shakespeara. A to druhé slovo jsem protentokrát neslyšela,“ odvětila směrem k chlapci, jehož uši zahořely studem.

„Tento pán napsal jeden z nejslavnějších milostných příběhů a my máme štěstí, že ho budeme moci předvést ostatním spolužákům během vánočního představení.“ Ozval se nadšený šepot. „Povězte mi, nenajdeme mezi vámi nějaký reálný pár? Možná by nám to ušetřilo spoustu práce.“

Několik děvčat se zahihňalo a pokukovalo po spolužácích, mezi kterými stál také vysoký kluk s tmavými vlnitými vlasy a plachým úsměvem.

„Nikdo? Nevadí. Však my si poradíme. Dneska si vyzkoušíme pár konkrétních replik a poté vám

přidělím jednotlivé postavy. A pamatujte: není malých rolí.“

Michal Smetana přešlapoval a v jednom kuse se ošival. Za všechno mohl Petr. Jeho ztracený a znovu nalezený kamarád z dětství. Jejich vzájemné hecování skončilo společnou přihláškou do dramaťáku. Michal dorazil, Petr nikoliv. Pěkný kamarádíček, jen co je pravda.

V posledních týdnech spolu trávili spoustu času. Zvykli si sedávat u vlakového nádraží, kde na vyvýšené zídce klábosili a pozorovali pravidelný příliv a odliv cestujících. Většinou zůstávali až do setmění, dokud jim na holých pažích nenaskočila husí kůže – příznak chlapců, kteří nechtějí domů.

Michal pozoroval učitelku, jak rozdává materiály. Postupovala k němu. Mohl odejít. Nikdo ho tu nedržel. Byla tu však jedna věc. Sny, které s ní sdílel. Poprvé to mohl přičítat náhodě, ale podruhé... něco se stane. Musí ji varovat, ale bude ho brát vážně? Kdyby slyšela, co on, uvěřila by.

Bzučení.

„Tak a jednou pro tebe.“ Učitelka proplula kolem něj a zamávala mu před nosem několika vytištěnými papíry.

„Díky,“ vyloudil úsměv a začal číst první odstavec.

„Jsi nervózní?“ pronesl kdosi za jeho zády.

Michal se otočil a spatřil Petrovu sestřenicí.

Kdyby šlo o kohokoli jiného, odpověděl by záporně, ale momentálně by si nevybavil ani vlastní jméno.

„Ahoj. Já... no, nejsem zrovna dvakrát ve svojí kůži.“

„Já taky ne.“

„Copak?“

„Zaběhnul se nám pes. Vzala jsem ho do lesa.

Měl rád dlouhé procházky. Viděl srnku a vystartoval jako pako. Normálka. Vždycky přiběhnul. Ale včera...“

„Špatenka. Můžu nějak pomoc?“

„Po škole jdeme s Hankou a bratránkem na pátrací akci. Taky vyvěsíme pár letáků. Chceš se přidat?“

„Jasně.“

„Myslíš, že ho najdeme?“ vyzvíдалa a upřela na něj světle modré oči.

Zadíval se na ni: Lenka Pospíšilová; utrápená... a krásná.

„Snad jo.“

Lhal, ale to bylo v pořádku.

2.

V polovině října venku stále panovalo příjemné teplo.

Monika vyšla z papírnickví, které patřilo ke koloritu malého náměstí, a vypadala spokojeně. V jedné ruce držela igelitovou tašku a přes druhou měla přehozený podzimní kabát. Když procházela kolem vzrostlého javoru, spatřila známou tvář.

„Zdravím vás, paní kolegyně.“ Ředitel Král seděl na jedné z laviček, na hlavě měl naražený plátěný klobouk, který mu dodával dobrácké vzezření, a krmil okolo poskakující holuby. „Jsem rád, že vás vidím také mimo školní zdi. Ještě jsme neměli šanci si v klidu popovídat. Přisedněte ke mně na chvíličku, prosím. Ovšem jestli vás příliš nezdržuji.“

Monika zakroutila hlavou a přijala jeho nabídku.

„Tak povídejte. A prosím o naprostou upřímnost. Líbí se vám u nás?“

„Práce mě baví. Jsem zkrátka klikařka.“

„To jsme dva,“ zazubil se, hrábl do pytlíku a vhodil hrst zrní mezi hejno ptáků, kteří na oplátku dychtivě zavrkali. „A co děti? Nepřerůstají vám přes hlavu?“

„Najdou se nějakí čertíci, ale většinou jsou to zlatíčka.“

„Zlatíčka, ano,“ přitakal.

„A co vaše maminka? Daří se jí lépe?“

Ředitel pokrčil rameny. „Dělám, co je v mých silách. Vypadá to, že sklízím úspěchy. Nechtěla jíst, víte? Vždycky měla mlsný jazyk, ale já se tak snadno nevzdávám. Našel jsem pokrm, kterému neodolá.“

„A copak je to za dobrotu, jestli to není tajné?“

„To víte, já vám to povím a vy mi vykoupíte všechny zásoby. Víte co? Prozradím vám to, až se matka uzdraví. Platí?“

Monika nedokázala skrýt překvapení nad ředitelovým tajnůstkářstvím. Rozhodla se, že to nechá být, a souhlasně přikývla.

„Můžu ještě jednu otázku?“ zeptala se.

„Ale jistě. Sem s ní.“

„Vím, že jsem sotva v polovině zkušební doby, ale... zkrátka plánujeme s přítelem společnou budoucnost a budu lépe spát, když mi povíte, jestli... však víte.“ Hleděla do klína a žmoulala klopý kabátu.

„Moniko... mohu vám tak říkat?“ zeptal se a položil jí ruku na koleno.

Monika strnula.

„Výborně,“ pokračoval Král, jako by dostal souhlas. „Mám informace od paní zástupkyně a o kvalitu vašeho spánku se nemusíte obávat.“

Jste mladinká, a pokud přijde nějaká chybička, nebudeme z toho vyvozovat přehnané důsledky. Žádný učený z nebe nespádl.“

Byl to jen pocit, nebo jeho ruka přesídlila o něco výš?

„Jste mladinká,“ zopakoval.

„Budu muset jít,“ vyhrkla Monika a vstala.

Ředitel posmutněl. „Jen běžte domů za přítelem. Já také půjdu. Bandu jsem nakrmil a ještě mi zbylo něco napříště.“

Monika zaváhala. Nechtěla být neomalená.

„Máte rád holuby?“ prohodila a snažila se o upřímný tón.

„Nejen je,“ ožil ředitel. „Miluji všechna zvířata. Dávají mi spoustu energie.“

„Já mám doma samečka od andulky. V poslední době mi připadá nesvůj, ale to bude nejspíš změnou prostředí.“

„Opravdu? A nechcete vyzkoušet trochu mojí pochoutky?“

Monika nejistě přešlápla.

„Nenechte se přemlouvat. Není nad domácí výrobu.“ Ředitel zanořil ruku do pytlíku a předstíral, že si do úst vhodil plnou hrst zrní. Zavřel oči a slastně mručel.

Monika podlehla smíchu. Nepříjemný pocit se rozplynul. Ředitel jí v odpoledním slunci najednou připadal starý a neškodný. S díky přijala zbytek krmení, zamávala na rozloučenou a vykročila na cestu k domovu.

Přešla přes most, pod nímž bublala říčka, a zamířila na hlavní ulici. Bloudila v myšlenkách, a když procházela kolem sportbaru, málem vrazila do drobného mužíka, který civěl skrze výlohu a cosi blekotal. Pohlédla stejným směrem a spatřila kolegu Martina Konopku. Okupoval barovou stoličku a škádlil jakousi dívku. Monika přemýšlela, kolik té slečně mohlo být. Vypadala jako nezletilá, ale to Martinovi evidentně nebránilo, aby se na ni lepil jako zablácená podrážka. Byl to snad důvod mužíkova divokého breptání? Rozhodla se, že to není její starost.

Pokračovala v cestě, když se zpoza rohu vynořil její zvědavý soused.

„Měla byste se odstěhovat,“ vyhrkl Bezouška a spěchal pryč.

Monika zrudla. Nejdřív Hrdličková a teď tenhle stařík. Copak si celý barák přál, aby si sbalila fidlátka a vypadla?

Zvedl se vítr a po Moničině pravé ruce cosi zapleskalo. Na jednom ze sloupů veřejného

osvětlení visel napůl odchlíplý leták s kočkou ležící na polštáři. Podle textu pod fotografií šlo o Vločku a byla dočista ztracená.

3.

Na Raskovice padla hluboká tma a většina obyvatel již propadla spánku.

Reditel stál u dřezu a pobrukoval si. Dnes měl důvod ke spokojenosti. Otočil se a mrknul na psa v koutě pokoje.

„Copak koukáš? Ještě nemáš dost?“

Popadl zbývající pekáč a vhodil ho do horké vody. Zamlaskal, vynořil pravou ruku a sáhl si do úst. Po chvíli ji vytáhl a mezi prsty držel zbytek kůžičky.

„Vyndal jsem to z trouby o trochu dřív, než bylo záhodno. Ale co, hladu neporučíme, že?“ zeptal se svého čtyřnohého přítele. „Teď budeme náramně dobře spát. Už dlouho jsem si takhle nepochutnal.“

Opláchl poslední kus nádobí, otřel ruce do utěrky a zívł. Naklonil hlavu na stranu, jako by něčemu naslouchal.

„No nic. Půjdu na kutě. Ranní ptáče dál doskáče. Zůstaň a měj oči na stopkách,“ přikázal

a zařval smíchy. „Dlouhou noc,“ dodal, zhasl světlo a odkráčel.

Na konci tunelu

1.

Monika seděla na pohodlné ratanové židli, nasávala čajové aroma, které se linulo z jejího hrnku, a užívala nedělního odpoledne.

„Máš to tady moc pěkné. Takové útulné.“

Eva Smetanová se otočila od kuchyňské linky a pokrčila rameny. Naskládala na talíř poslední jednohubky, položila ho doprostřed stolu a vyhlédla z okna, aby zkontrolovala svoji dceru.

Eliška dřepěla na bobku ve společnosti dvou dalších holčiček a zaujatě kreslila křídou na chodník.

„Jak je Tybaltovi?“ nadhodila Monika.

Eva zamrkala a po chvíli se usmála. „Jo tak. Pořád si nemůžu zvyknout, že můj syn vtrhnul na prkna, co znamenají svět. Nebo lépe řečeno na parkety naší staré tělocvičny. Příští týden si ještě poleží. Po obědě zalezl do pokoje a zřejmě usnul. Když je vzhůru, tak se plouží kolem jako mátoha. Lítá do noci po venku a pak se diví.“

„Je dobře, že si tak rychle našel nové kamarády. Často ho vídám s Petrem Hrdličkou. Skoro vypadají, jako by se znali už dřív.“

„Třeba. V Brodě spolu chodili na první stupeň. Po pravdě řečeno jsem to vůbec netušila. Jsem špatná matka?“

„Ano, to jsi,“ přitakala Monika a obě se rozesmály.

Eva zvažněla. „Vypadáš unaveně. Statečně to skrýváš, ale na mě si nepříjdeš.“

„V poslední době moc dobře nespím.“ Monika přemýšlela, zda má prozradit celou pravdu. Znaly se krátce, ale měla pocit, že se může svěřit. Eva by jí možná nevěřila, ale zcela určitě by naslouchala. Žádné laciné přikyvování. Lidé rádi mluví, ale poslouchat umí málokdo. Eva to uměla.

„Měla jsem stejný problém,“ nadhodila Eva. „Víš, co zabíralo? Když jsem šla po večeri na malou procházku. Prostě jsem se sbalila a provětrala hlavu. Zní to až příliš jednoduše, ale pomáhalo mi to usnout.“

„S usínáním problém nemám.“ Monika zkoumala obsah hrnku a váhala. „Potíž je v tom, co se děje... potom.“

„Noční můry?“

Monika vzhlédla. „Slibuješ, že udržíš tajemství?“

„Na mou duši, na psí uši.“

„Trpím náměsíčností.“

Eviny oči potemněly. „To je zvláštní.“

„Nikdy předtím se u mě podobná porucha spánku neprojevila. Všechno začalo, až když jsme se přestěhovali do Raskovic. Byla jsem u doktora. Povídal mi, že to může být způsobeno stresem nebo špatnou spánkovou hygienou. Když jsem mu sdělila, že učím prvním rokem na základní škole, zasmál se a řekl mi, že jsme právě narazili na jádro pudla. Hodně učený výraz i na lékaře, co myslíš?“ podotkla Monika. Eva zadumaně přikývla.

„Předepsal mi diazepam a pravidelný spánek. Užívám ho dva týdny a momentálně je klid, ale nemůžu ho brát věčně. Dá se na něm vypěstovat celkem slušná závislost. Mám strach, posledně jsem vylezla z bytu a sešla o dvě patra níž. Mohla jsem klidně uklouznout na schodech a zlámat si vaz.“

„Nebo skočit z okna,“ zamumlala Eva.

Monika se otrásla. „Tomáš od té doby zamyká dveře od bytu a naše klíče schovává do hrníčku v kredenci. Prvních pár dní si dokonce nastavoval budíka na půlnoc, aby se přesvědčil, že ležím vedle něj, ale už to vzdal. Uvěřil v kouzelnou moc moderní medicíny.“

„Pamatuješ si, o čem sníš?“

Monika zavrtěla hlavou. „Jenom útržky. Různé obrazy a věty, které nedávají valný smysl. Ale nic

hezkého to nebude.“ Vzpomněla si na své přízračné dvojče a zachvěla se.

„Dávej na sebe pozor, holka,“ prosila Eva. „Jsi takové naše malé školní sluníčko. Kdepak, tobě se nemůže nic stát. Ale co už. Změníme téma, co říkáš?“

„Ten čaj nemá chybu,“ podotkla Monika a ukázala prázdný hrnek.

„A může být ještě lepší.“ Eva vstala a vylovila láhev rumu. „Dáme si do frňáku.“

Seděly v kuchyni další dvě hodiny a po celou dobu nezavřely pusy, ale když se Monika v předsíni chystala k odchodu, zbyla spousta nedotčených témat.

V zámku dveří zašramotil klíč a dovnitř vstoupila Eliška. Vzhledla k Monice a nesměle pozdravila. Monika se nadechovala k odpovědi, ale Eva byla rychlejší.

„Proboha, co se ti stalo?“

„To nic není, maminko.“

Eva přidřepla k dceři a uchopila její pravou ruku. Byla celá ušpiněná od křídý, ale z palce a ukazováčku vedly napříč dlaní temnější čáry. Vlhké a lepkavé.

„Pojď, musíme to opláchnout a vyčistit.“ Eva vzala Elišku kolem ramen a odvedla ji do koupelny.

„Nezlob se, maminko. Já nechtěla,“ fňukala Eliška s rukou pod proudem studené vody.

„Nezlobím se, broučku.“ Eva odmotala kus toaletního papíru a opatrně jí osušila prsty. Nehet ukazováčku byl mírně odchlíplý a na bříšku palce visel kousek sedřené kůže.

„Jenom klidně drž. Dám ti na to dezinfekci. Bude to trochu štípat, ale ty jsi moje statečná holka, že?“

Eliška přikývla. Když poraněná místa zalil kysličník a změnil se v bílou pěnu, sykla a zavřela oči.

„Hotovo. Ještě to zalepíme.“

Zatímco Eva šmátrala ve skřínce nad umyvadlem a hledala náplast, Monika zahlédla Michala. Stál ve dveřích svého pokoje a zíral do prázdna. Čelo měl pokryté splenými prameny vlasů a pod očima fialové pŕlměsíce. Něco šeptal. Monika sledovala jeho rozpraskané rty. Děsil ji. Zdálo se, že opakuje jednu větu stále dokola. *Poselství*.

Monika nakoukla do koupelny a hledala oporu u Evy, která však momentálně zastávala pozici zdravotní sestry na plný úvazek. Pohlédla zpět ke dveřím Michalova pokoje. Byly zavřené. Snažila se uklidnit. Neměla žádný důvod, aby zmatkovala kvůli nemocnému chlapci, který ležel v horečkách.

Možná vykoukl na chodbu, aby zjistil, co způsobilo rozruch, a šel si opět lehnout. Rozhodně však neblábolil žádné poselství. Co si, proboha živého, představovala? Že tam stojí ve dveřích jako nějaký prorok, syn Davidův, a káže o marnosti?

„Tak to bychom měli,“ podotkla Eva a vyšla z koupelny.

„Teď jsi to pro změnu ty, kdo vypadá unaveně,“ rýpla si Monika.

„Děti. Radost a starost kráčejí ruku v ruce. Však to jednou taky poznáš.“

Objaly se na rozloučenou.

Monika vyšla ze vchodu a po pár krocích zakopla o malý kousek křídý. Chodník byl ozdoben spoustou malůvek, mezi nimiž se vyjímaloz zesmáté sluníčko, několik křiklavě barevných květin a čtyřnohé zvíře, které proporcemi připomínalo psa, kdyby mu ovšem z temene hlavy nevyčníval dlouhý roh.

Bylo tu však ještě něco. Monika strnula.

Kruh. Křiklavě zelený a jaksi odporlivý. Vyvedený zuřivými rozmáchlými tahy, které se vymykaly pečlivému rukopisu okolních kreseb. Uprostřed se perlily drobné kapky krve a vytvářely pokřivenou verzi krhavých očí. *Eliška a její poraněné prsty.*

Monika stála na místě. Cosi v jejím podvědomí vyplouvalo na povrch. Už to skoro měla.

Škráb, škráb, škráb.

Sahala po tom.

Světlo na konci tunelu! Oči jí zaplály pochopením. Duchem se vrátila do Evina bytu. Zpět na chodbu k Michalovi a jeho rozpraskaným rtům, za kterými třimal jazyk pokrytý bílým povlakem a pomáhal tvořit slova. Náhle věděla, co stále dokola opakoval: „*Nechodte tam. Nechodte tam. Nechodte tam.*“

2.

„Copak provádíš?“

Tomáš nadskočil, sklopil laptop a počastoval Moniku pohledem, který byl nevrlý a provinilý zároveň.

„Už jsi doma? Ani jsem tě neslyšel přijít. Chodíš jako přízrak.“

Monika stála ve dveřích obýváku se zdviženým obočím a očekávala adekvátní odpověď na svoji otázku.

Tomáš rozhodil rukama. „Bloumám nad tabulkama. Hokejová sezóna je v plném proudu, tak jsem si říkal, že zkusím štěstí.“

„Netvrdil jsi, že je s tím konec?“ Monika přes veškerou snahu nedokázala zamaskovat podráždění.

„Měl jsem špatné období. Tlačil jsem na pilu, abych přetrhnul černou šňůru. Uběhlo čtvrt roku. Mám čistou hlavu a nehodlám v tom topit další peníze.“

„Já jenom, že nám momentálně přijdou vhod,“ pronesla Monika smířlivějším tónem.

„To já přeci vím,“ vystartoval Tomáš. „Všechno je pod kontrolou. Normální koníček. Někdo chlastá, někdo fetuje nebo mlátí svoje děti. Já mám svůj sport.“

„Už jsi zapomněl na mého tátu? Jeho koníček se proměnil v medvěda, který mu měsíc co měsíc sežral skoro celou výplatu.“

„Tohle nejsou pitomé automaty. Já to můžu ovlivnit. Na co myslíš, že studuju všechny ty statistiky?“

„To jsi dělal i předtím.“

„Tak asi blbě!“ zaburácel. „Chtěl jsem si užít nedělní večer a ty mě tady začneš peskovat kvůli podělané dvacce.“

„Nechci, abychom dopadli jako naši.“ Vybavila si otcův obličej a jeho lesklé oči, ve kterých poskakovala barevná světýlka. A bylo to tady. Mravenčení v zátylku. Nechtěla plakat. Po tváři jí stekla slza. Laciná, ale stejně slaná jako všechny ostatní.

Tomáš skryl obličej do dlaní a zahučel. Vyskočil na nohy a přešel přímo k ní, až se jejich čela dotýkala.

„My nedopadneme jako tvoji rodiče. Dokud mi slouží tohle,“ zvedl ruce zaťaté v pěst, „a tohle,“ špičkou ukazováčku si poklepal na spánek, „bude nám fajn.“

„Slibuješ?“

„Na moji rytířskou čest.“

„Kecale.“ Monika poodstoupila a hřbetem ruky si otřela obličej. „Už jsi večerel?“

„Kdepak, má paní.“

„Tak se podíváme, co tady máme. Ajaj, tohle vypadá maximálně na chleba ve vajíčku. Teda... pokud doběhnu koupit ta vejce.“

„Už mě chceš zase opustit?“

„Vrátím se, neboj. Nenechám tě zemřít hlady. Navíc, večerní procházka mi třeba pomůže.“

„Pomůže? S čím?“

„To je jedno.“ Monika pokrčila rameny a políbila Tomáše na nos. Popadla tašku a spěchala do obchodu.

Tomáš usedl zpět na pohovku, otevřel laptop a zkoumal online tiket, který sestavil, než byl vyrušen. Hlavou mu vířily všechny lákavé částky zahalené v oparu minulosti. Stačil maličký krůček.

Jeden zápas – většinou ten poslední – a všechno mohlo být jinak. Vzpomínal na neproměněnou penaltu v nastaveném čase, namožená záda jednoho simulanta na tenisovém dvorci, trojkový pokus proměněný se závěrečným klaksonem (Hej, Bryante, kéž by ti zchromly ruce!). Všechno hrálo proti němu. Tenkrát neztrácel vsazené stokoruny, ale desetitisíce, jež byly ve hře. Štěstí se otočilo zády a nastal čas, aby ukázalo svoji přelétavou tvář.

Najel kurzorem myši do kolonky pro vsazenou částku a připsal jednu nulu. V prstech cítil svrbění.

Kdo nehraje, nevyhraje. Měl to pod kontrolou.

3.

Monika stála v potemnělé místnosti a naslouchala příliš povědomým zvukům. Bolelo ji srdce. Splašilo se. Stejně jako její myšlenky.

Vrátila se o šestnáct let zpět. Byla z ní malá vykulená holka, která pozoruje svého otce, jak vysedává na stoličce před hracím automatem. Cukající koutky, ztuhlý obličej posetý krůpějemi potu, ale nejhorší ze všeho byly jeho oči. Vytřeštěné a zoufalé. Oči zatracence.

„Tati?“ Dokonce i její hlas zněl dětsky.

Vystrašený a sotva slyšitelný. „Půjdeme už domů?“

Konečně ji zaslechl. Otočil se k ní. Na tváři mu poletovaly barevné bludičky z hracího automatu, doprovázené zvukem točících se válců.

Tu... tu, tu.

„Ticho, beruško. Všechno pokazíš.“ Usmál se, ale jeho oči zůstaly beze změny.

„Máma bude nazlobená, když přijdeme pozdě.“

„Ale kdepak. Maminka je tady s námi a drží palečky.“ Vyplázl jazyk a zmáčkl tlačítko pro další kolo.

Tu... tu, tu.

„Nikde ji nevidím,“ oponovala Monika.

„Protože je potichu jako myška. Vysvětlil jsem jí, že když bude křičet, ničemu nepomůže. Tak buď hodná, broučku, a sklapni. Tatínek vydělává. Víš přece, co se stane broučkům, když zlobí?“

„Ale –“

„Napíchnou je na špendlík.“

Vybuchla hlasitá hudba a automat rozehrál zářivé představení. Otec zvedl ruce, zvrátil hlavu a zavyl. Kovové mince cinkaly a přepadávaly na podlahu přes okraj žlábků. Některé dopadly na hranu a odkutálely se do tmy. Pár jich zmizelo ve velkém plátěném pytli, který se povaloval u otcových nohou.

„Nebud' tak skromná, miláčku. Zasloužíš si víc. Mnohem víc,“ prskal otec a seskočil z barové stoličky. Nabral plnou hrst drobných a vhodil je do pytle.

„Co děláš, tati?“ Monika zkoušela ovládnout klepání brady, ale nemohla. Bylo jí osm a chtěla mámu.

„Chceš maminku?“ zeptal se otec, jako by četl její myšlenky. „Však jsem ti povídal, že je tady s námi. Posloucháš ušima? Proč za ní nejdeš a neobejmeš ji?“ kopl do pytle, vylovil ze žlábků dvě mince, vložil si je před oči a začal tancovat.

Monika zuřila. Vztek, který s ní lomcoval, se nemohl vejít do malé ustrašené holky. Neustále rostl a s ním i její samotné já. Stála tam – mladá žena v pruhovaném pyžamu.

Tvor před ní – nikoli otec – stále předváděl jakousi zvrácenou verzi havajského tanečku. Šílený a nevidoucí.

„Na zaplacení už máš,“ pronesla chraplavým hlasem a vycouvala z místnosti. „Táhni do pekla.“

Procitla ze spánku a instinktivně se ujistila, že leží v bezpečí ložnice vedle svého přítele. Tomáš byl u ní a pravidelně oddychoval. Monika si předloktím zakryla tvář. Žádné noční toulky, jenom ošklivý sen.

Klíče od bytu jsou v hrníčku a tam taky zůstanou.
Jsou v hrníčku... v hrníčku.

Stála v tunelu.

Škráb, škráb, škráb.

Světlo na konci žhnulo zeleným plamenem.

Šeptalo. *Pojď blíž. Blííížžžž.*

Monika poslechla.

Šla snad celou věčnost. Míjela postranní otvory, z jejichž nitra vycházela směsice mumlání a šepotu. Pohlédla do jednoho z nich a spatřila nenávistné žluté oči. Cosi zavrčelo. Spěchala dál. Její bosá chodidla čvachtala o slizkou zem. Dál už nepůjde. Lehne si a složí hlavu. Byla ospalá. Vyčerpaná.

Vykřikla.

Z jednoho postranního otvoru se vyřítilo vozidlo. Nemělo kola; jako by plavalo v rozbředlé půdě pod ním. Okénko na straně spolujezdce se skřípavě stáhlo.

„Paní kolegyně, raďte si přát odvoz?“

Byl to ředitel Král. Na hlavě měl svůj plátěný klobouk a tvářil se jako kouzelný dědeček. Nebo se o to alespoň snažil. Ve skutečnosti vypadal, jako by měl cosi za lubem. Cenil zuby jako šakal čekající na svoji příležitost.

Monika došla ke dveřím řidiče a nakoukla dovnitř. Za volantem nikdo neseděl.

„Tak kam to bude?“ chtěl vědět ředitel.

„Domů.“

Král se nahnul na stranu, otevřel dveře a spiklenecky poklepal na sedadlo.

Monika nasedla dovnitř a připásala se. Pohlédla na ředitelovy pokroucené ruce připomínající pařáty. *Měl by si ostříhat nehty.*

Vozidlo se dalo do pohybu. Nabíralo rychlost.

„Jste mladinká,“ zachrochtal Král a sevřel jí stehno. Poulil oči a vydával podivný bzučivý zvuk. Jeho prsty protrhly tenkou látku od pyžama a razily si cestu do kůže pod ní.

Monika zaječela.

Řítily se ke světlu; pánilo jako otrávená řezná rána.

Král se řehtal, prskal na palubní desku a špičky jeho prstů pronikaly hlouběji do masa.

Světlo je pohltilo. Už nebyli v tunelu. Řítily se šterkovou cestou lemovanou vysokými smrky.

Monika dupla na brzdu. Ředitel prolétl předním sklem. Svištěl vzduchem jako testovací figurína a nepřestával se řehtat. Narazil do stromu a konečně zmlkl.

Monika si mnula poraněnou nohu a sykala bolestí. Rozhlédla se. Všude kolem se rozkládal hustý les. Z jeho hloubi vycházel jakýsi zvuk.

Pojď blížžžž.

Šepot. Vtíral se do mozku a táhl ji ven jako neviditelná ruka. Vylezla z vozidla a následovala ho.

Prošla kolem znetvořeného ředitele, který se nabodl na jeden z pahýlů umírajícího smrku. Držel se za břicho a chňapal po visících střevech. Jeho hlava připomínala prasklou dýni. Monika ho ponechala svému osudu.

Dorazila na mýtinu, z jejíhož nitra vycházel onen šepot. Prostorem se prohnal poryv větru a rozhoupal větve okolních stromů.

Klekla si na zem. Zaklonila hlavu a naslouchala.

Vrrrz... vrrrz.

Vytřeštila oči.

Na větvích visela zkroucená těla oběšenců. *Lidé z městečka.* Byl tam i Tomáš. Točil se na oprátce a vyplazoval na ni svůj černý jazyk.

Vrrrz... vrrrz.

Byla to její vina. Plakala. Nevšimla si bzučícího hmyzu, který se blížil. Vyjekla a chytla se za pravé oko, které jako by chtělo explodovat. Nešlo to vydržet. Kňučela. Prosila. Její oko. Vyškrábe ho. Vydlobubne.

Bolest ustoupila.

Monika ztichla. Hleděla na svého mrtvého přítele.

Levé oko dál ronilo slzy. Pravé zářilo potěšením.

V zámku se ozval šramot. Tomáš se otočil od okna a běžel do předsíně. Stále byl v šoku. Jakmile se Monika objevila ve dveřích, vtáhl ji dovnitř a zabouchl.

„Probud' se,“ naléhal.

Monika přešla k věšáku a zabořila hlavu mezi bundy, jako by ho nechtěla poslouchat.

Uchopil ji za ramena a zatřásl s ní. Neměl by to dělat, ale k čertu s tím. Tady přestávala veškerá legrace.

„Vstávej!“ zařval.

Monika vzhlédla, hrdelně zavrčela a s nečekanou lehkostí ho srazila k zemi.

„Prosázíš jedinou další korunu a zlomím ti vaz, hajzle.“ Ležela na něm a v divokém šklebu cenila zuby.

Tomáš se vši silou vzepjal a odhodil ji na protější zeď. Vyskočil na nohy. Nevěřil vlastním uším.

„Lásko,“ zamumlala, „co mi to děláš? Je mi hrozná zima.“

Tomáš zaváhal. Přidřepł a odhrnul Monice vlasy z obličeje. „Jsem s tebou, zlato. Myslel jsem, že umřu strachy. Mrkni na sebe. Jsi ledová jak rampouch a nohy máš celé od bahna. Bolí tě něco?“

„Nevím... ne. Co se stalo?“

„To se ptáš ty mě?“ Tomáš se napřímil a pomohl Monice na nohy. „Vzbudil jsem se kolem jedné ráno a ty nikde. Zkoušel jsem ti volat, ale mobil máš na stolku. Pak mi došlo, že v tom zase lítáš. Běžel jsem pro hrníček a samozřejmě v něm chyběl jeden klíč. Hledal jsem tě a za pár minut jsem zjistil, že zmizelo i naše auto. V tu chvíli jako bych dostal pěstí do břicha. Kde jsi, proboha, jezdila?“

„To je přeci nesmysl.“

„Ale prosím tebe. Viděl jsem tě na vlastní oči.“

„Neumím řídit.“

„Co?“

„Já neumím řídit,“ opakovala Monika.

Tomášovi spadla čelist. Opřel se o stěnu.

Neuměla řídit. Zatracená pravda.

Monika vklouzla do bačkor a odešla do obývacího pokoje. Měla ještě hodinu, než se začne chystat do práce. Po svém nočním výletu si netroufala usnout ani přesto, že Tomáš zamkl dveře od bytu a klíče schoval k sobě do polštáře, což hodlal dělat

každou další noc až do soudného dne. Uvelebila se na pohovce. Zapnula televizi a ztlumila hlasitost. Blikající obrazovka ji uklidňovala. Na jednom z programů zrovna běžela repríza jednoho ze zábavných pořadů, na jehož jméno si nevzpomínala.

Slunce se pomalu vyhouplo nad obzor a zbarvilo oblohu do rudého hávu s nachovým oparem. Z ložnice se ozval budík a Tomášovo breptání.

Monika vstala od televize a cestou do kuchyně sundala pokrývku z klícky na komodě. Napustila vodu do konvice a protáhla se.

„Kafe nás postaví na nohy. Mám pravdu, Ferdo?“

Žádná odpověď.

„Ferdo?“

Monika svráстила čelo a přešla blíž. Hleděla do klícky. Zavřela oči, ale bylo příliš pozdě. Obraz andulky ležící mezi poházeným zrním se jí vryl do sítnice.

Část druhá
HŘMĚNÍ

Noční běsy

1.

Pracovní záležitosti skončily a Monika se loudala domů, aby splnila nemilou povinnost. Den ve škole uplynul, jako by tam ani nebyla. Celou dobu myslela na svoji andulku, jak leží na dně klece. Ráno museli do práce a nechali ji tam; samotnou a mrtvou.

Monika opustila školní budovu a sešla schody vedoucí do města. Zrovna procházela kolem samoobsluhy, když pohlédla na nedaleký obchod s levnými knihami. Potřebovala rozptýlit chmurné myšlenky a oddychová četba by jí v tom mohla pomoci. Zkontrolovala hodinky. Tomáš měl dorazit až za dvacet minut. Nechtěla čekat uvnitř bytu příliš dlouho a jen tak posedávat. Určitě by se neubránila pohledu na ptačí tělo, které teď vypadalo jaksi menší a křehčí než v době, kdy Ferda poskakoval na bidýlku a čechral si peří.

Otevřela dveře prodejny a rozezněla zvonek oznamující příchod nového zákazníka. Vyměnila si zdvořilý úsměv s paní prodavačkou a zamířila k jednomu z regálů. Otevřela první knihu, která jí padla do oka, a začetla se do úvodní stránky.

„Koukám, že preferujete červenou knihovnu,“ pronesl kdosi opodál.

Monika spatřila dobrotivou tvář fyzikáře Draštíka a navzdory ponuré náladě pocítila záchvěv radosti. „Chycená při činu,“ potvrdila. „Přiznávám bez mučení, že tenhle žánr patří mezi moje nejoblíbenější. Podobných veleděl mám plnou knihovnu. Klesla jsem u vás?“

„Ani v nejmenším, má drahá. Romantických duší není nikdy dost. Svět vás potřebuje.“

„A jaká je vaše duše?“ zkoumala Monika a snažila se zahlédnout titulky knihy, kterou její kolega třímal v podpaží.

„No, řekněme, že momentálně nemocná,“ odpověděl Draštík a ukázal obálku s nápisem Zdravý spánek.

„Panečku,“ vydechla Monika. „Snad nemáte problémy se spaním?“

„To víte, už nejsem junák, a navíc mám pocit, že na mě cosi leze,“ přiznal fyzikář a promnul si nos. Ztuhl, opět se uvolnil, vzápětí však předklonil hlavu a prskl si do dlaně. „Promiňte,“ zamumlal a volnou rukou prohledával kabát.

Monika vnímala jeho rozpaky a šátrala ve vlastních kapsách. Nahmatala několik odpadků, které tam v průběhu předchozích dní nahromadila, ale nakonec přeci jen zavadila o balíček papírových kapesníků.

„Tu máte,“ natáhla ruku.

Draštík nabídku vděčně přijal, a zatímco se upravoval, Monika vylovila ještě cosi jiného: kousek větvičky. Otáčela jí mezi prsty a přemýšlela, kde k ní přišla.

„Ukažte,“ zděsil se fyzikář. „To je přeci plavuň vidlačka. Pokud vím, tak tady v okolí roste pouze na jedné lesní mýtině poblíž tvrzště. Co jste tam dělala?“ zeptal se téměř vyčítavým tónem.

„Ani nevím.“

„To místo se netěší dobré pověsti.“

Monika zbledla.

Draštík se zachmuřil. „Babské povídačky, neměl jsem s tím vůbec začínat.“

„No tak, už jste to nakousl.“

„Nezlobte se,“ utrousil fyzikář a zamířil k pokladně.

Monika zkoprněla. Jehličí mezi zablácenými prsty u nohou napovídalo mnohé, ale nyní měla jistotu. Uplynulou noc byla v lese. Bez vlastního vědomí a s prázdným výrazem ve tváři jako něčí loutka. Upustila větvičku a spěchala ven. Potřebovala se nadechnout čerstvého vzduchu.

Lenka Pospíšilová vykoukla zpoza regálu s knihami a přehrávala si rozhovor, který právě

vyslechla. Také ona znala jednu mýtinu. Snila o ní téměř každou noc, když ulehla do postele.

Na krabici od bot dopadaly spršky hlíny. Monika stála opodál s rozmazanými očními stíny a neupravené vlasy jí v dotírajícím větru vlály všemi směry.

Tomáš si otřel pot z čela. „Hotovo, zlato. Tady v lese u hřbitova má pěkný plácek.“ Zkontroloval oblohu. „Za chvíli začne pršet. Měli bychom si pospíšet.“

„Chci se pomodlit.“

Tomáš měl v úmyslu něco namítnout, ale v poslední chvíli to nechal plavat. Zaujal místo vedle Moniky a sledoval její neslyšně se pohybující rty. Napadlo ho, že se připojí, nenacházel však ta správná slova. V kostele byl naposledy jako malý kluk a kázání mu šlo jedním uchem dovnitř a druhým ven. Mnohem víc ho fascinovala vnitřní výzdoba: vysoký strop s křížovou klenbou, pestrobarevné vitráže a nástěnné malby s biblickými výjevy, kde některé postavy hleděly k nebi stejně jako on, když je pozoroval. Sklopil hlavu. *Odpočívej v pokoji, Ferdo, a dohlídni prosím na Berany, ať dneska urvou první domácí vítězství za tři body. Amen.*

Monika dokončila modlitbu a opřela si hlavu o Tomášovo rameno. Chvíli stáli mlčky na místě a bloumali v myšlenkách. Vítr zesílil a na zem dopadly první dešťové kapky. Monika si přitáhla límec kabátu ke krku a otočila se k odchodu. Tomáš ji s povděkem následoval.

Když procházeli kolem hřbitovní brány, zahlédli místního postaršího faráře, jak s rukama za zády obchází kolem náhrobních kamenů. Hlavu měl sklopenou a něco si mumlal – možná nadcházející liturgii. Minul dvojici pozůstalých, která s deštníkem nad hlavou kvapně zametala uschlé listí z leštěné žulové desky, a vypadal, že ho sílíci déšť vůbec nevzrušuje.

Monika zastavila.

„Honem, nebo promokneme na kost.“ Tomáš ji tahal za rukáv.

„Otče, můžete, prosím, na chvíli?“ zeptala se Monika. Tomáš ztuhl a v údivu pootevřel ústa. Farář vypadal, jako by ho chtěl napodobit, ale nakonec zamířil blíž. Oči měl ocelově šedé s bělmem protkaným červenými žilkami a pod nimi baňatý zarudlý nos, který by pasoval spíše místnímu opilci než váženému duchovnímu. Pohlédl na Moničiny ruce.

„Jak mohu pomoci, slečno?“

„Víte, stydím se požádat...“

„To ani v nejmenším nemusíte.“

„Požehnáte mi?“

Farář bez váhání pozvedl ruku a naznačil znamení kříže. „Žehnám vám ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“

„Děkuju,“ hlesla Monika. Pohlédla mu do tváře, po níž stékaly krůpěje vody, hromadily se na bradě a barvily jeho límec... *Do červena?* Vzhlédla vzhůru. Nebe ronilo krvavé slzy. Farářovu hlavu bičovaly mohutné rudé kapky a tříštily se o jeho lebku. Čas zpomalil a všechno ostatní zaniklo. Byl tu jen on, jeho znavený úsměv a rudý déšť.

„Moni? Už musíme jít. Co je s tebou?“ strachoval se Tomáš, a když se otočila, uskočil dozadu. Její pravá duhovka potemněla.

„Kde je?“ zeptala se.

„Jestli myslíš faráře, tak odešel dovnitř,“ odvětil Tomáš a odtáhl Moniku pod nedalekou lípu.

„Naháníš mi hrůzu. A vůbec. Co máš s okem?“

„Nevím. Od rána mě svědí. Nejspíš alergie.“

„Na konci října? Ukaž, podívám se.“ Tomáš vzal do dlaní Moničiny prochládlé tváře a přistoupil blíž. Mezi obočím mu vyvstaly dvě drobné vrásky. Když neshledal nic neobvyklého, přepadl ho podivný pocit mezi rozčilením a úlevou. „Asi potřebuju

horkou sprchu a dobrou večeři. Ne nutně v tomhle pořadí.“

Schoulili se k sobě a čekali, až déšť poleví. Nad hlavou jim znělo vrzání pohupujících se větví, které u Moniky vyvolávalo nepříjemné pocity. Nevěděla proč a ani nechtěla.

Za deset minut vyrazili na cestu k domovu a před spaním se podruhé od příjezdu do Raskovic pomilovali.

Žádné noční můry tu noc nepřišly. Opustily krajinu snů a toulaly se po venku.

2.

Lenka Pospíšilová ležela ve vaně s hlavou opřenou o smotaný ručník a četla si jednu z harlekýnek, kvůli kterým sklízela otcovy časté posměšky. Dopřála si pěnovou koupel. Potřebovala se odreagovat. Stále smutnila kvůli Buckovi. Hledali ho několik dní, během nichž se počáteční naděje měnila v zoufalství.

„Budeš tam ještě dlouho? Už je skoro jedenáct.“

Lenka nadskočila, až se trocha vody přelila přes okraj vany a pleskla o dlažbu. „Dej mi deset minut, tati.“

„Máš jich pět. Potom zhasínám a můžeš tam přenocovat.“

Neotravuj. Kousla se do jazyka a čekala, dokud neslyšela vzdalující se kroky. Netušila, do jaké míry jsou rodiče obeznámeni s její fobií, ale občas otce podezírala, že ji schválně popichuje.

Tma. Lenka nevěděla, proč ji tak děsí. Mohl za to nějaký impulz, který již dávno vytěsnila ze své mysli? Nebo byla zkrátka od přírody strašpytlém? Z raného dětství si pamatovala akorát noční výlety do ložnice. Bála se. Hrozně se bála. Lehla si mezi rodiče – jenom na chvíličku – a probudila se až za bílého dne.

Od té doby se zbavila mléčných zubů, nabrala třicet kilo zdravých svalů a kostí a vyrostla o dobrého půl metru. Strach se však nenechal tak snadno ošálit. Byl stále zde a po setmění chodil na návštěvu. Lenka si pomáhala světlem do zásuvky, které si tajně koupila a schovala do šuplíku od nočního stolku. Ale hlavní zbraní byl Buck. Její přítel a ochránce, který lehával u jejích nohou. Po vklouznutí pod peřinu zapojila světlo a zírala do stropu. Cítila Buckovo teplo a pohyb jeho hrudního koše při každém nadechnutí. Po nějaké době zavřela oči. Na deset vteřin, půl minuty,

minutu, pět minut. Do půl hodiny přišel spánek. Lehký a neklidný, ale byl tu.

V poslední době spala mizerně. Sotva pár hodin. Zkoušela si do sluchátek pustit hudbu, ale připadala si bezbranná. Potřebovala slyšet každé prasknutí, každý šramot. Zvuky, které mohla logicky obhájit. Vzdychnutí dřevěné podlahy nebo lupnutí monitoru v rohu místnosti. Ale co kdyby se ozvalo něco neznámého – plíživého –, zatímco by poslouchala rozjařenou Katy Perry, a místo refrénu by nastalo věčné ticho.

Světlo v koupelně zhaslo.

Lenka zasípala. Knížka jí vyklouzla z prstů a zmizela pod bílou pěnou.

„Tati, okamžitě rozsviť! Slyšíš mě? Rozsviť!“
Třásla se. Měla pocit, že teplota vody poklesla o deset stupňů.

„Tati!“

Ty jeden škodolibý hajzle.

„Rozsviť!“

Něco jí zašimralo na podbřišku a pak se to otřelo o vnitřní stranu stehna. Vykřikla. Drhla chodidly o keramické dno a snažila se vstát. Překulila se přes okraj vany a narazila si koleno. Jednou nohou stále spočívala ve vodě. Něco jí chňaplo po prstech. Škubla sebou a bokem dopadla na studenou dlažbu.

„Co tam provádíš? Otevři, sakra.“ Otec lomcoval za kliku.

Lezla po čtyřech. Vrazila hlavou do dveří. Vstala a nahmatala klíček. Chvíli si myslela, že to nedokáže. Ruce se jí tak strašně třásly. Konečně se ozvalo cvaknutí. Otevřela dveře a její tělo zalil kužel světla. Uvědomila si, že je nahá. Prudce se otočila (málem uklouzla po mokré podlaze), chmátla po věšáku a zabalila se do osušky.

Otec vstoupil dovnitř. „Panebože, to je potopa.“

„Proč jsi to udělal?“ vyjela Lenka.

„Udělal co?“ zeptal se otec, ale místo do očí hleděl na Lenčinu osušku, jako by se snažil vybavit obraz, který před chvílí zahlédl.

„Zhasnul to pitomé světlo. Nedělej blbého.“

Otcova tvář se na zlomek vteřiny uvolnila, ale vzápětí potemněla. „Takhle se mnou nemluv, mladá dámo.“ Vyšel ven. Zacvakal vypínačem, něco zamumlal a odešel.

Lenka čekala před koupelnou a tiše zuřila. Otec se po chvíli vrátil s novou žárovkou a vyměnil ji. Rozsvítil a ušklíbl se.

Lenka byla ve tváři stále rudá, ale momentálně spíše studem.

„Promiň,“ špitla a sklopila oči.

„Omluva se přijímá, ale nejdřív to tady vytrži, ať si s mámou nezlámeme nohy.“

„Jasnačka.“

Lenka se dala do práce. Když byla podlaha suchá, zadívala se do vany. Pěnová čepice již nebyla tak vysoká, ale stále pokrývala hladinu. Vzpomněla si na šimravý pocit a otřásla se. Předklonila se a škubla řetízkem, aby uvolnila zátku.

Poslední proudy vody se zabubláním zmizely v odtoku. Lenka kroutila hlavou. Na dně se válela rozmočená harlekýnka. Urostlý kovboj na obalu se stále usmíval a objímal svoji milou. Lence nezbyvalo nic jiného, než se smát spolu s ním.

Na pláč měla celou noc.

3.

Za oknem kvílel studený vítr a občas vrazil do skleněné tabule, jako by se dožadoval vpuštění dovnitř. Tmu v pokoji narušila rozžhavená cigaretová špička. Jaroslava Špačková seděla na židli před oknem, oblečená do noční košile, a nepřítomně odklepla popel do prázdné konzervy od tuňáka.

Dnes tomu bylo přesně dva roky, co zůstala úplně sama. Nebyl to však manžel, kdo ji opustil. Její vyvolený zemřel před osmi lety – jedna z pár nevýhod, když se žena zamiluje do výrazně staršího muže –, ale tehdy to byla především úleva. Richard byl vážně nemocný a dlouhé strádání ho změnilo. Většinu času trávil na lůžku s dýchacími trubičkami v nose a prázdnotou v očích. Jaroslava u něj ve volných chvílích sedávala, držela ho za ruku a nahlas vzpomínala na společná léta. Někdy jako by jeho pohled zaplával radostí, vzápětí však nezbylo nic než dvě bezedné jámy. Smrt je smutná, ale umírání nelítostné.

„Nevěděl jsem, že kouříš,“ pronesl hlas opodál.

„Jedna z mnoha mých chyb, které jsi ještě neobjevil,“ odpověděla, aniž by se otočila.

„Mně to nevadí.“

Jaroslava se i přes svou mizernou náladu musela pousmát. Jistě, Vlastovi nevadilo vůbec nic. Kdyby se ostříhala dohola a přes půlku tváře nechala vytetovat draka chrlicího oheň, možná by mu párkrát zacukalo v koutku úst, ale neřekl by ani slovo.

„I kdyby vadilo, zapálím si maximálně párkrát do roka. Nemám ani popelník. Někdy to na mě zkrátka přijde. Znáš to, ženské chutě.“

Evidentně neznal. Mlčel.

Jaroslava dál potahovala z cigarety a nechávala ho postávat za jejími zády. Po chvíli ucítila dotyk na ramenou. Letmý a nesmělý.

„Jsi v pořádku?“

Zavřela oči. „Ne, nejsem. Ale zvládnou to.“ Mezi lopatkami cítila jeho vypouklé břicho. Dostala chuť vstát a obejmout ho. Přitisknout se k němu, položit mu hlavu na rameno a říct, že potřebuje pomoc. Dělá, co může, ale stále slyší řev, skřípění brzd a zvuk tříštěného skla. A pak ticho. To hrozné ticho je slyšet ze všeho nejvíc. A ona křičí do telefonu jako smyslů zbavená, jenže jí nikdo neodpovídá. Ne, protože ruka, která svírá mobil na druhé straně, pomalu chladne.

„Pojď si lehnout.“

Neznělo to jako návrh, spíše jako otázka. Ale ona poslechne. Věděla, že dnes už neusne, ale ležet mohla, to ano. Hlavně, že nebude sama.

Típla nedopalek a vstala. Nohy židle zavrzaly o linoleum. „Díky, že jsi tady.“ Byla tma, ale téměř mohla vidět jeho zrudlé tváře. Tváře Vlastimila Draštíka, který byl přes dvacet let jejím kolegou a necelého čtvrt roku také milencem.

Ležela na zádech a myslela na láhev vodky, kterou měla ve spíži. Jenom jednu jedinou. Před

dvěma lety jich tam postával celý houf. Málem přišla o práci, ale ředitel mhouřil oči tak dlouho, dokud se nevzchopila. Byl to dobrý chlap.

Zaryla prsty do záhybů noční košile. Čekala ji dlouhá cesta za úsvitem.

4.

Michal Smetana se bezúčelně převaloval. Změnil pozici snad stokrát, ale spánek stále ne a ne přijít. Tělo měl rozpálené odeznívající angínou... a starostmi. Myslel na učitelku Kloučkovou, což ho přivádělo k jeho otci a opakovaným snům, ve kterých ho vídal. Myšlenky se mu v hlavě prolínaly jako zamotané šňůry od sluchátek a způsobovaly zmatek. Stalo se něco špatného. Věděl to stejně jako tehdy.

Tenkrát poprvé a naposledy usnul během školního vyučování. Noc předtím toho moc nenaspal a promítání o průmyslové revoluci ho postupně ukolébalo. Nebo si to zpočátku alespoň myslel. Když o tom zpětně přemýšlel, byl si téměř jistý, že v tom bylo zatraceně víc než pouhá únava.

Ve snu viděl tátu jako už tolikrát. Otec seděl u kuchyňského stolu s papírem rozloženým před

sebou. Vypadalo to, že si vypisuje nějaký seznam, který později připne na lednici pomocí jedné z magnetek. Občas si tak připomínal věci, které bylo třeba udělat.

Michal se vydal k němu, ale opět narazil. Vždy tam byla – neprostupná čirá clona podobná nerozbitnému sklu. V daném okamžiku přicházelo probuzení. Tentokrát však ne. Michalovo soukromé peklo mohlo začít.

Otec položil tužku a zvedl se. Michal na něj zavolał, ale táta se neotočil. Místo toho vzal židli a přešel s ní k otevřenému oknu. Chvíli jen tak stál a hleděl dolů na sídliště.

Tehdy začal ten zvuk připomínající bzučení vysokého napětí. Michal nevěděl, co přesně znamená, ale nepříjemné zvuky nikdy nevěští nic dobrého. Táta uchoпил opěradlo a vylezl na židli. Bzučení zesílilo.

Michal křičel a bušil do prostoru před sebou. Jediné, čeho tím docílil, byla bolest v krku a šmouhy ve tvaru pěstí. Bílé jako smrt.

Táta vystoupil na parapet a zapotácel se. V poslední chvíli se zachytil okenního rámu. Vlasy se mu nadzvedávaly v jemných poryvech větru.

Michal si zaryl prsty do tváří. *Nechce přeci skočit. Panebože, tohle nemůže být pravda. Proč jsem to*

neviděl dřív? Ještě ho můžu zastavit. Přilepil obličej k neviditelné bariéře.

„TATI!“ Pouhé dvě slabiky, ale v jednu chvíli měl pocit, že si díky nim rozerval hlasivky až do té nejspodnější vrstvy. Udělal krok zpět a rozkašlal se. Zamlženým zrakem přitom sledoval blednoucí tvář, kterou po sobě na cloně zanechal. *Výkřik od Muncha.*

Otec se nehýbal. Byla to už celá věčnost.

Nakonec si to rozmyslel. Určitě si to rozmyslel.

Michal se přistihl, jak pláče.

Táta pustil okenní rám a roztáhl ruce.

Bzučení zaplnilo celý prostor. Ne jeden, ale desítky stožárů vysokého napětí – všechny zasazené do podlahy jejich kuchyně. Nešlo je přehlušit.

Michal se trásl vypětím a vyslal poslední zoufalou myšlenku. Nejsilnější, jaké byl schopen.

Táta ji musel zachytit. Otočil se, když přepadal přes okraj parapetu. Díval se synovi do očí. Jeho vyděšených zarudlých očí. A pak zmizel.

Michal později utekl z vyučování, a když se dostal domů, před jejich panelákem už stála sanitka a dva policejní vozy. Nepřekvapilo ho to. Sny nejsou skutečné, ale jeho to zatraceně vůbec nepřekvapilo. V jeden moment se chtěl svalit na chodník a nic necítit, a kdyby se prodral přes skupinku

přihlížejících zvědavců a zahlédl zakrvácené prostěradlo, možná by se mu jeho přání vyplnilo.

Rozběhl se ke vchodu (s klíči se nemusel obtěžovat; bylo otevřeno) a vyřítil se po schodech do šestého patra. Výtahem by to bylo nejspíš rychlejší, nedokázal by však v poklidu sledovat, jak se mu jednotlivá patra míhají před očima. Musel být v pohybu. Potřeboval to, aby se nezbláznil.

Jakmile se ocitl uvnitř bytu, zamířil do kuchyně a pohlédl na stůl. Žádný vzkaz tu nebyl. Hlavou mu probleskla naděje. Ta zrádná poslední naděje, která nesmí umřít, aby nenapáchala ještě větší škody.

Tam dole neležel jeho otec. Byl to nějaký cizí člověk, který mu nedával kapesné ani mu nikdy nepopřál dobrou noc.

Začal se smát. Bylo to neuvěřitelné, ale chechtal se na celé kolo. Pak mu zrak padl na židli pod otevřeným oknem a stalo se to, po čem před chvílí toužil; alespoň částečně. Svalil se na zem, ale cítil, ach bože... cítil.

Někdo zaklepal na dveře.

„Dále,“ zahuhlal Michal, posadil se a rozsvítil stolní lampičku.

Dovnitř vstoupila Eliška. V pravé ruce třímala plyšového tygra a v levé za sebou táhla peřinu.

Michala zasáhl přívál bratrské lásky. Toho plyšáka jí koupil z kapesného k pátým narozeninám. Sehnal ho v bazaru za necelé dvě stovky. Jednu zadní tlapu měl potrhanou, ale máma to pár stehy spravila.

„Nemůžu usnout,“ špitla Eliška a s nadějí v očích koukala na svého brášku.

Michal přemýšlel a v jednu chvíli ho napadlo, že jeho malá sestřička je nesmírně mazaná, když si s sebou vzala zvířátko, které čirou náhodou dostala zrovna od něj. Vzápětí se v duchu okřikl. Mazaná byla, to ano, ale ne vypočítavá. Na to měla ještě spoustu času.

„Vítej na palubě, námořníku,“ pronesl a posunul se ke kraji.

Eliška se usmála a doslova přistála na posteli.

„Jestli ode mě chytneš angínu, máma mě zabije.“

„Už jsi zdravý,“ prohlásila Eliška sklesle.

„Co takový smutný tón? Nejsi ráda?“

„Jsem, ale...“

Michal se zamračil. „Proč vlastně nemůžeš spát? Zdálo se ti něco zlého?“

„Bolí mě ruka.“

Michal pohlédl na její zalepené prsty. „Mám ti to zkontrolovat? Možná to hnisá.“

„To je dobré. Slib mi, že mě ochráníš.“

„Co to zase plácáš?“

Eliška na něj upřela své tmavé oči. Ve světle lampičky vypadala přízračně. „Byla u mě nějaká divná paní. Šeptala mi do ucha.“

„Jaká paní? Kde?“

„Když jsem malovala na chodník.“

Michalovi přeběhl mráz po zádech. Na jazyku ho svrběla otázka. Sváděl vnitřní boj, aby ji nevyslovil. Nechtěl to vědět. Proč přišla za ním? Měla jít za matkou.

„Co říkala?“

„Chtěla mě odvést do lesa. Tvrdila, že tam na mě čekáš. Ale já jí nevěřila. Byla cizí a s takovými lidmi se přece nebavím.“

„Dobře ty. Jak vypadala?“

„To nevím. Dělal jsem, že ji neslyším. Když jsem se pak otočila, byla pryč.“

Michal se pokusil o úsměv, ale vyšel mu z toho spíše křečovitý škleb. „Už na to nemysli. Teď půjdeme na kutě a zítra si o tom promluvíme.“

„A ochráníš mě teda?“

„To si piš. Budu tě střežit jako nejcennější poklad.“

„Jako ten na Stříbrném jezeře, o kterém jsi mi vyprávěl? Tam, kde byl ten pán, co dokázal každého porazit jedinou ranou? Budeš taky tak silný?“

„Udělám pro to všechno.“

„Zatkni svaly,“ škemrala Eliška.

„Říká se, zatni, ty malá popleto,“ opravil ji Michal a napnul biceps. Eliška ho nahmátla a uznale zamručela.

„Ale teď už vážně do hajan,“ přikázal Michal.

Počkal, až si Eliška lehne, a přikryl ji peřinou až po bradu. Svalil se na bok čelem k ní a plyšového tygra položil doprostřed postele. Zhasl lampičku a čekal, dokud sestřička nepadne za vlast.

Skrze povytáhnuté žaluzie do pokoje pronikalo měsíční světlo a odráželo se v tygrových koráلكových očích.

Divná paní... Michal se otrásl.

Potyčka

1.

Jakub Doleček seděl v lavici a pokukoval po hloučku spolužáků, kteří povykovali kousek od něj. Filip Sivok držel v ruce balíček karet a zrovna vybízeli tři další kluky, aby si vytáhli libovolnou kartu. Jeden z nich natrefil na károvou sedmičku a zaúpěl. Sivok vybíral jako poslední, a když se mu mezi prsty objevila srdcová královna, ušklíbl se.

Jakub sledoval, jak si nešťastník s nejnižší kartou znovu tahá další dvě a posléze před sebe neochotně natahuje ruku.

„Nebud' srábek, s tímhle to jen trošku štípne,“ utrousil Sivok a odpočítal čtyři karty. Vzápětí se rozpráhl a dvěma rychlými ranami švihl spolužáka přes špičky prstů. Následovalo bolestivé zasyčení.

„Další kolo, pánové!“ zvolal Sivok a koutkem oka zahlédl

Jakuba. „Na co čumíš, Dolečku? Chtěl by sis taky zahrát?“ Oči mu zaplály vzrušením.

Jakub zamrkal. Sivok patřil mezi školní grázly, kteří zneprjemňovali život ostatním – zejména mladším – spolužákům. Mokrát viděl, jak na chodbě trápí nějakého chlapce, který se mu odvážil

podívat zpřímá do očí. Jakub žmoulal kšilt svojí všudypřítomné bekovky a přemýšlel.

„To jsem si mohl myslet, že mrkáček bude mít staženou prdel,“ prohlásil Sivok a ostatní vyprskli smíchy.

Jakub se zvedl a smích ustal. Sivok na něj hleděl s otevřenými ústy a zaujal bojový postoj. Po chvíli však spokojeně pokýval hlavou.

„Výborně. Koukám, že nejsi takový mamlas, jak vypadáš. Pod' mezi nás.“

Jakub přistoupil blíž a vyčkával, co se bude dít. Sivok mu před obličej nastavil vějíř karet.

„Nejmenší karta prohrává.“

Jakub natáhl ruku.

Sivok vytřeštil oči a ucukl. „Pomalů, hochu. Ať nepřebereš.“

Jakub znervózněl a zvolil jinou kartu. Tentokrát byl Sivok spokojený.

„Křížová trojka!“ zvolal jeden ze spoluhráčů a druhý zahvízdal.

Jakub civěl na kartu jako ustrnutý. Než se stačil vzpamatovat, mával mu kdosi pod nosem pikovým králem.

„Zlobivý chlapec dostane přes prsty,“ ucedil Sivok.

Jakub pátral kolem sebe a hledal pomoc. Většina spolužáků však byla zabrána do vlastních aktivit a nevěnovala mu pozornost. Jediný, kdo opětoval jeho pohled, byl Libor Nýdecký, který vysedával v zadní lavici a žvýkal obložený celozrnný chleba.

Sivok mezitím s obdivuhodnou zručností odstranil z balíčku většinu nízkých karet a schoval je do zadní kapsy kalhot. „Vytáhni si další dvě,“ přikázal. „První znamená počet karet a druhá počet ran.“

Jakub váhal.

„Dělej!“

Kousl se do jazyka a vyndal první kartu. Záda mu polil lepkavý pot. Držel károvou desítku.

Sivok zamručel: „Ještě druhou, mrkáčku.“

Jakub polkl a sáhl do balíčku.

„Hohó! Máš to ale kliku. Natrefils na pana žolíka.“

„Ale já... ještě jsem nic nevytáhl.“

„Nesnaž se z toho vykrotit. Už jsi ho držel v praxi.“

„Nic jsem nadržel!“

„Ještě jednou na mě zařveš a budeš si sbírat zuby. Deset karet, dvacet ran. Natáhni pazouru!“

Jakub přimhouřil oči a poslechl. Vzápětí ucítil ostrou bolest. Rudý záblesk... další... a další. Ucukl. Následná rána minula cíl.

„Držte mu ruku, sakra,“ zavrčel Sivok. Jeden z chlapců se postavil za Jakubova záda a další dva mu sevřeli paži. Jakub byl tak vyděšený, že ho ani nenapadlo sbalit prsty do dlaně. Sivok cenil zuby a rozmachoval se, až mu zpod trička vylézalo vypouklé bílé břicho.

Švih.

Jakub protočil oči v sloup. Bolest začínala být nesnesitelná.

Švih.

Vykřikl.

Švih, švih, švih.

„To stačí!“ Ve dveřích stál Petr Hrdlička s tělem napnutým jako struna a naběhlou žilou na krku. „Okamžitě toho nech, ty hovado.“

„Klídek, frajere. Tady mrkáček vypadá, že si užívá,“ odvětil Sivok a kývl směrem k Jakobovi, jehož obličej byl smáčený potem a pravá ruka mu křečovitě poletovala sem a tam.

Petr přišel blíž. Nepatrně kulhal. Srdce mu pracovalo na dvojitý výkon. „Dej mi ty karty,“ procedil mezi zuby.

„Naser si,“ odsekl Sivok a jeho kumpáni se rozchechtali.

„Nandej mu to,“ pronesl kdosi opodál. Petr se otočil a spatřil Hanu Vránovou, jak sedí na jedné z lavic a pozoruje ho. Nebyl si jistý, zda ten hlas patřil jí, ale to neměnilo nic na tom, že ho toužil poslechnout.

Třída ztichla. Sivok položil karty a vyčkával. Petr pohlédl do Jakobovy zmučené tváře a svět překryl rudý závoj. Zaťal ruce v pěst a vyrazil. Sivok vážil o dobrých deset kilogramů více, na Petrově straně však stála zloba a Hančin pohled, který cítil v zádech.

Zaklesli se do sebe. Petr couvl o krok dozadu a zakopl o čísi nastavenou nohu. Patou mu prolétla rozžhavená jehla. Sivok využil situace, srazil ho k zemi a klekl si na něj.

Kolem soupeřící dvojice se téměř okamžitě utvořil kruh pokřikujících spolužáků. Petr se snažil uvolnit ze sevření. Sivok nad ním funěl, třeštil oči a mastné kapří rty měl pokryté slinami.

Petrovi docházel dech. Zmítal sebou, patami narážel do země a uvnitř řval bolestí. Jeho křížácká výprava začínala nabírat nečekaný směr.

Král mířil do ředitelny, když zaslechl povyk z nedaleké učebny. Jestli bylo na světě něco, co ho přitahovalo, byly to dětské výkřiky. Změnil směr a vstoupil do místnosti. Jakmile spatřil scénu, která se před ním otevřela, pocítil v srdci šíp zvrácené radosti.

Všichni byli tak zaměstnáni právě probíhající potyčkou, že si nikdo z nich nevšiml jeho přítomnosti. Sledoval ty pubertální trosky a vychutnával jejich pozdvižení. Něco tomu však chybělo. Jednalo se pouze o neškodnou chlapeckou pŕtuku. Připomínala kuřecí maso; suché a nudné. Chtělo to využít trochu šťávičky, která se vytvořila z jejich potu a emocí.

Ředitel zaměřil pohled na hochu, který měl převahu. *No tak, dělej. V televizi to vídáš každý den. Pochutnej si. DĚLEJ.*

Petr přestával doufat, že se situace obrátí v jeho prospěch. Byl vyčerpaný. Z posledních sil se vzepjal a dokázal vymanit dolní polovinu těla ze sevření. V Sivokových očích se zrcadlila panika. Zařičel jako vyplašený divočák a zavalil Petra sprškou ran do obličeje. Většina přihlížejících přestala s povzbuzováním. Petr cítil v ústech měděnou pachůť krve a ztěžka dýchal. V zoufalství vymrštil

pravou ruku vzhůru a pod jedním z prstů ucítil cosi měkkého. Sivok zavyl a přikryl si dlaní levé oko.

„Nic nevidím! To... to bolí!“

Petr využil daného okamžiku a odkulil se o kus dál. Vstal a otřel si z brady krev. Sivok před ním klečel a skuhral. Petr si však nepřipadal jako vítěz; byl zřízený víc než on. Než si stačil uvědomit, co provádí, rozběhl se a vši silou kopl spolužáka do břicha. Sivok zachroptěl a svalil se na zem.

Do třídy mezitím vpadla učitelka Šmídová.

„Co je to tady za kravál?“ rozčilovala se na všechny okolo. Vzápětí zpozorovala ředitele, který stál opodál s rukama složenýma za zády.

„Pane řediteli. Omlouvám se. Nevšimla jsem si... jen jsem si –“

„Odskočila,“ dokončil za ni větu ředitel a ušklíbl se. „Vezměte, prosím, oba chlapce za některým ze zdravotníků, ať se na ně podívá.“

„Ano, jistě. Já –“

„A potom,“ přerušil ji ředitel, „se laskavě dostavte do mé kanceláře.“ Naposledy se rozhlédl po okolních ustrašených obličejích (musel potlačit velké nutkání na ně vybafnout) a odkráčel pryč.

Tvář učitelky Šmídové zachvátil děs.

2.

Dita Šmídová došla ke dveřím ředitelny, zaklepalala a po vyzvání vstoupila dovnitř. Do nosu ji udeřil jemný zápach, který nedokázala identifikovat.

Král vstal, pomalým krokem přešel až k ní a jednu ruku jí ovinul kolem ramen.

„Povězte mi, paní kolegyně, není snad ve školním řádu jasně stanoveno, že zodpovědný pracovník, který je pověřen dozorem mezi jednotlivými hodinami, nesmí opustit svoje stanoviště?“

„Pane řediteli, nebylo by lepší vyřešit to někdy jindy? Za chvíli mi začíná výuka.“

„Vyřešíme to rovnou tady a teď,“ zasyčel ředitel. „Copak si neuvědomujete, co všechno se mohlo přihodit? Já se domnívám – ne – jsem si naprosto jistý, že kvůli vaší nedbalosti budu čelit mnohým nepříjemným otázkám. Jako by toho v uplynulých týdnech nebylo víc než dost. A víte, co já udělám?“

„Pane řediteli, opravdu si myslím –“

„Odpovězte na otázku.“

„Nevím.“

„Budu vás krýt,“ zašeptal spiklenecky ředitel. „Vždycky jsem vás obdivoval pro vaši disciplínu a pevnou ruku,“ dodal opět normálním hlasem. „Budme k sobě upřímní. Dnešní děti potřebují, aby

nad nimi někdo dohlížel s bičem v ruce. Co z nich má potom vyrůst? Flákači, kteří stojí jednou nohou v kriminálu? Tohle přeci nedopustíme.“

„Máte pravdu.“

„Jistěže mám!“

Minuli koženou sedačku s konferenčním stolkem určenou pro vzácné návštěvy a došli až k židli před ředitelovým pracovním stolem. Král jí pokynul, aby se posadila. Poslechla ho. Snažila se uvolnit, její záda však zůstávala ztuhlá, jako by očekávala, že dostane políček. Ředitel přešel za ní, položil jí obě ruce na ramena a začal s masáží. Tohle by mu neměla dovolit. Byl to nadřízený, ale to mu nedávalo právo se jí takovým způsobem dotýkat.

„Jak jsem již naznačil, paní kolegyně. Postarám se, abyste z oné nemilé události neměla žádné problémy. Ostatně, vaše problémy jsou také moje problémy.“

„Děkuji, pa –“

„Nicméně,“ dodal ředitel, „musíte být neustále ve střehu. Budete mýma ušima a očima. Pokud si všimnete něčeho podezřelého, něčeho, co by mohlo ohrozit pověst naší školy, chci to vědět. Rozumíme si?“

„Můžete se na mě spolehnout, pane řediteli.“

„Výborně,“ zavrnl Král a nepřestával ji masírovat. Naklonil se k jejímu uchu. „Věděl jsem, že si budeme rozumět... Dito. Můžu vám tak říkat?“

Šmídové naskočila husí kůže. Právě si uvědomila, co to při vstupu do místnosti cítila. Pach nemocného člověka, který vycházel z ředitelových pórů. Stejný zápach vnímala i doma, kde se starala o svou skomírající matku. Jedinou ženu, kterou kdy měla ráda.

„Můžu?“ opakoval Král. Tón jeho hlasu obsahoval náznak dychtivosti.

Šmídová balancovala na hraně odporu a vzrušení. Chtěl ji. Toužil si jako první utrhnout jablíčko z panenské zahrádky.

„Jistě, pane –“

„Roberte,“ opravil ji ředitel. „Jste moje nejmilejší. Budeme o tom vědět jenom my dva. Platí?“

„Jistě,“ hlesla Šmídová. Do ucha jí stále proudil ředitelův horký dech. Jeho pravá ruka sklouzla z ramene o něco níž. „Už musím jít na hodinu, pane... Roberte,“ vyhrkla a vyskočila ze židle.

„Ale ovšem. Nechceme přeci, aby se stala další nehoda, že?“

Šmídová přikývla a vykročila ke dveřím.

„Dito?“

Otočila se.

„Nezapomeňte,“ upozornil ředitel a ukázal si na uši a na oči.

Dita Šmídová se donutila k úsměvu a opustila místnost.

Král si přiložil prostředníček a ukazováček pravé ruky ke koutkům úst a zakmítal jazykem směrem k zavřeným dveřím.

3.

Monika spěchala do učebny výtvarné výchovy, když se zpoza rohu vynořila Dita Šmídová. Ozvala se dutá rána. Monika zavravorala a vrazila do stěny.

„Nemůžeš dávat pozor?“ vyštěkla Šmídová a mnula si pohmožděné místo na hlavě.

„Omlouvám se, ale nebyla to jenom moje chyba,“ bránila se Monika. Kůže na čele ji nepříjemně svědila.

„Přednost zprava ti nic neříká?“

Ta otázka byla tak absurdní, že si nezasloužila odpověď. Monika se dál opírala o zeď a na zádech cítila hrubý vzor školní omítky. „Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Samozřejmě, že ano,“ odsekla Šmídová, ale její lesklé oči naznačovaly něco jiného. „Musím běžet.“

Nemám čas se tady s tebou vybavovat.“ Seběhla po schodech a zmizela z dohledu.

Monika potřásla hlavou a zamířila do třídy.

Uvnitř panoval rozruch. Většina žáků stála v hloučku a debatovala.

„Hodina začíná,“ zvolala Monika, ale jako kdyby mluvila na jiné frekvenci. Tleskla do vzduchu. Žádná reakce. Strčila si prsty do úst a zahvízdala. Žáci se poplašeně ohlédli a pospíchali na svá místa. Místnost zaplnil zvuk posouvaných židlí. Monika v duchu poděkovala otci, že ji jako malou naučil pískat na prsty, a usadila se za katedru.

„Už jsem si myslela, že jsem neviditelná. Jste připraveni na tvorbu halloweenských masek?“

Jako odpověď vypukla směsice vzrušení a otráveného mručení.

„Ještě víc nadšení a vyletíme do nebes,“ pronesla Monika. „Jsme kompletní, nebo někdo chybí?“

Žáci koukali jeden na druhého.

„Copak? Najednou vám došla řeč?“

„Chybí Petr Hrdlička a Filip Sivok,“ ozvala se nakonec Hana Vránová. „Jsou na ošetřovně. Každou chvíli by měli přijít.“

„Co se jim stalo?“

„Petr dal Sivokovi přes hubu.“

„Leda ve snu!“ protestoval jeden ze Sivokových kamarádů. „Ten srab měl kliku.“

„Uklidněte se,“ odvětila Monika, ale sama se neubráníla vzrušení. Filipa Sivoka neměla v lásce, ostatně jako většina učitelů, a Petr byl jejím oblíbencem už od doby, kdy jim pomohl s pračkou. Podobnou náklonnost si před začátkem školního roku zakazovala. Člověk míní, život mění.

Monika rozdala pokyny a třída se dala do práce.

Po pěti minutách dorazili také zbylí dva opozdilci a během cesty na svá místa po sobě nevraživě pokukovali.

Petr kráčel se vztyčenou hlavou. Nechtěl dávat najevo svůj mizerný pocit. Při chůzi přenášel většinu váhy na špičky; musel, jinak by začal křičet, brečet nebo obojí. Připadal si jako opilý baleták. Konečně dorazil ke své lavici a posadil se.

„Díky, kámo,“ zamumlal Jakub.

„Kdykoli, kdekoli, chlape,“ odpověděl Petr a mnul si pochroumanou bradu. Sám nevěděl, jestli se porval z větší části kvůli kamarádovi, nebo kvůli Hančiným modrošedým očím. *Nandej mu to.* Řekla to ona? Doufal, že ano. Možná se jí zeptá. Možná... ale spíš ne. Báł se odpovědi. Miloval ji od prvního dne. Tehdy to bylo spíše dětské zalíbení, ale v současné době, kdy se musel jednou týdně holit a probouzel

se s ranní erekcí, se to dalo nazývat láskou. Stejně by ho nechtěla. Rozhodně ne po zjištění, co za bordel se skrývá v jeho teniskách.

Monika obcházela jednotlivé lavice, a pokud bylo potřeba, přikládala ruku k dílu. Oceňovala, že většina dětí projevuje snahu o dobrý výsledek, a v případech, kde samotná snaha nestačila, si nechávala svůj názor pro sebe.

Z chodby zadrnčel školní zvonek a žáci se začali přesouvat na další hodinu, která je přiblíží k vytouženému obědu a odchodu domů.

Monika počkala, až se většina dětí vytratí, a obrátila se směrem k Petrovi.

„Možná mi do toho nic není, ale proč jste se do sebe pustili?“

„Dovoloval si na Kubu. Viděla jste jeho ruku? Ještě teď sotva ohýbá prsty.“

Monika si vybavila počínání Jakuba Dolečka a zastyděla se. Nikdy nepatřil mezi nejzručnější žáky, ale byl snaživý. Dnes jí připadalo, že se na práci vykašlal, a on mezitím bojoval s bolestí; a její slepotou.

„No, věci se dají řešit i jinak, ale uznávám, že někdy to zkrátka nejde.“

Petr jí ukázal na čelo. „Taky to jinak nešlo?“

„Cože? Ach tak. Menší srážka s paní učitelkou Šmídovou. Ale neboj, mám tvrdou hlavu.“

„To mi máma říká taky. Ale ona to myslí asi trochu jinak.“

Monika si vybavila otrávenou protáhlou tvář jeho matky a přikývla.

„Tak já pofrčím, nebo přijdu pozdě na matiku a to smrdí vyvoláním před tabuli.“

Monika pozorovala Petrovu vrtkavou chůzi. Na kluky z deváté třídy to musela být pořádná rvačka.

Petr se otočil.

„Strašně to bolí.“

Monika zkoprněla. Látka Petrových tenisek ztmavla a přes jejich okraj přetékala krev. Petr stál na místě se zmučeným výrazem, po tvářích mu kanuly slzy a padaly do rozšiřujícího se rudého koláče pod ním.

„Pomozte mi. Jestli to neskončí, tak to udělám já. Nikdo nezná takovou bolest. Nikdo, slyšíte? Vypiju čistič na odpadky a budu se smát. Rozumíte? Protože budu vědět, že to je konec. Žádná hra na schovávanou. Ta bolí snad ze všeho nejvíc. Pomůžete? Pomůžete mi, sakra?“

„Já... já nevím jak.“ Monika sledovala krvavou louži, která už sahala téměř k ní a chystala se mlsně

olíznout její podrážky. Zaslechla bouchnutí klíčů o desku katedry. Vyklouzly jí z povolených prstů.

„Říkala jste něco?“ Petr se s tázavým pohledem otočil od dveří.

Monika hýbala rty, ale nevydala ani hlásku. Zmohla se pouze na zavrtění hlavou.

„Co máte s okem?“

„Ale nic, běž už, nebo tě zkoušení nemine.“

Petr pokynul hlavou a zmizel.

Monika zajela prsty pod ofinu a nahmatala bouli. Ráda by tu nechutnou vidinu svedla na ni, ale věděla až příliš dobře, že takové vysvětlení neobstojí. Žádné jiné však bohužel neměla.

4.

Libor Nýdecký vyšel z posilovny. Bylo těsně po šesté hodině a teplota se pohybovala sotva kolem deseti stupňů, přesto na sobě měl pouze mikinu s kapucí. Bundu držel v ruce a přes pravé rameno se mu táhl mohutný popruh jeho brašny na cvičení.

Makal na sobě poctivých šedesát minut. Měl pocit, že by momentálně nedokázal uzvednout ani list papíru, ale cítil se výborně. Posilovna představovala jeho druhý domov. Někdy se

domníval, že ten jediný, který má. Tam, kde se každé ráno probouzel, nikomu nechyběl, a kdyby se jednoho dne vypařil, sotva by si toho někdo všiml. Rodiče mu od malička nevěnovali příliš pozornosti, stejně jako jeho bratrům. Ti však měli to štěstí, že se narodili o pěkných pár let dříve a oba už měli své vlastní rodiny.

Stačilo málo a žádný chlapec jménem Libor Nýdecký by se nenarodil. Byl neplánovaným a nevítaným přírůstkem do rodiny. Jediné, co ho zachránilo před vysátím z dělohy, byla naděje jeho matky, že daruje život holčičce, kterou si vždy přála. Její touha byla silnější než otcovo naléhání.

Libor neměl tušení, jaké zklamání musela jeho matka pociťovat, když zjistila, že se její sen rozplynul. Přibližnou představu si však během svého života vytvořit dokázal. Jejich vztah byl většinou ryze mechanický. Zvídavé otázky zůstávaly bez odpovědí, prosby nevyslyšeny a rady do života byly snad ukryty kdesi v podkroví matčiny mysli. Rozhodně je nevyčerpala během dospívání jeho bratrů, kteří na tom byli velmi podobně jako on. Na rozdíl od něho však měli jeden druhého, což jim dávalo určitou výhodu pro boj s lhostejností.

Vztahy s otcem vyznívaly o trochu lépe. Přesto, že to byl on, kdo nejvíce křičel, když se rozhodovalo

o Liborově bytí, stal se paradoxně tou přívětivější polovinou, která ho vychovávala. Jednalo se o tvrdou výchovu, ale obsahovala také záblesky laskavosti. Podporoval Libora v jeho cvičení a od loňského roku mu kupoval výživové doplňky, za což mu Libor rychle odpustil kdejaký zbytečný výprask. Pan Nýdecký nebyl žádné tintítko, kdyby se mu však jeho syn ve svých patnácti letech postavil na odpor, jednalo by se o více než vyrovnané střetnutí.

Libor posiloval se zarputilostí postřeleného pitbulla; svým způsobem zraněný byl. Pracoval tvrdě a systematicky. Do každého cviku, každé série, každého opakování dával všechno své zhrzené sebevědomí, jaké se jen může nahromadit v duši nechtěného dítěte. Fyzická síla mu dávala jistotu, kterou postrádal ve svém nitru.

Přízrak nechtěnosti ho pronásledoval také mezi jeho vrstevníky. Nedůvěřoval jejich pokusům o přátelství, které přicházely stále méně často, až ustaly dočista.

Byl to on proti zbytku světa. Tak to cítil, a pokud se něco semele, bude připraven.

Zrovna procházel kolem potemnělého koupaliště, odkud to měl už jen kousek *domů*, když zahlédl skupinku čtyř chlapců. Poznal mezi nimi své spolužáky ze třídy. Jedním z nich byl

Petr Hrdlička a po jeho boku stál nováček Michal Smetana. Druzí dva k němu stáli zády a vypadali mnohem urostleji. Libor by si tipnul, že se jednalo o nějaké středoškoláky. Ten větší měl na hlavě čepici otočenou kšiltlem dozadu. Liborovi to někoho připomnělo.

„Chlapi, neblbněte. Nechceme žádné trable,“ ozval se Petr. Vzápětí obdržel prudkou ránu do břicha. Předklonil se a klesl k zemi.

„Vykašli se na to!“ křikl Michal.

„Zavři hubu. Chlapec si ve škole hraje na rytíře, tak mu ukážeme, co to obnáší,“ řekl kluk s kšiltovkou a zakřupal prsty. Petr se na něj zespona vrhnul, chytil ho kolem stehů a pokoušel se mu podtrhnout nohy. Jeho protivník zaklopýtal, ale nakonec se mu podařilo udržet rovnováhu; spojil dlaně dohromady v jedno mohutné kladivo a udeřil Petra mezi lopatky. Ozvalo se zadunění. Petr se zhroutil a narazil čelem na beton.

Michal se s řevem rozeběhl bránit svého kamaráda. Kluk s kšiltovkou vypadal překvapeně a než se vzpamatoval, dostal jednu nahodilou ránu do nosu. Ohnal se pravačkou a odhodil Michala směrem ke svému kumpánovi. Ten mu zezadu nasadil kravatu a bavil se jeho přidušeným funěním.

Kluk s kšiltovkou si otřel nos a nevěřicně koukal na krvavou šmouhu na hřbetu ruky, jako by něco takového spatřil prvně v životě. „Tos neměl dělat, sráči,“ zavrčel a přistoupil k Michalovi, který se zmítal v sevření. Jednou rukou ho chňapl za tváře a pravým kolenem vystřelil vzhůru.

Michal vyjekl. Nohy mu vypověděly službu. Bradou visel na paži, která ho dusila, a cítil palčivou bolest v rozkroku.

„Nechte je být,“ ozval se Libor. Najednou mu došlo, proč mu otočená kšiltovka připadala tak povědomá. Jejího majitele dobře znal: Robert Šichor – bývalý postrach místní základky. Libor s ním měl tu čest před několika lety, když sledoval, jak mu onen výrostek močí do batohu. Tenkrát mlčel a poslušně čekal, dokud po něm Šichor nemrští prosáklou brašnu. Držet jazyk za zuby se mu dočasně vyplatilo. Nařezáno dostal až doma.

„Ztrať se, nebo dostaneš taky,“ ucedil Šichor a zatnul ruce v pěst. Libor se přiblížil na vzdálenost dvou metrů a zůstal stát s kamennou tváří. Šichor si ho měřil pohledem. Nově příchozí byl zhruba stejně vysoký, ale šířka jeho ramen mu naháněla... *strach?*

Libor položil sportovní brašnu na zem a přehodil přes ni svou bundu. „Posluž si, srabe,“

pronesl klidným hlasem. Veškerá únava z něj rázem vyprchala.

Šichor na něj znechuceně civěl. Zdálo se, že zvažuje svoje šance. Vyčkával. Přemýšlel. V jednu chvíli pomyslel na útok, až to v něm hrklo. Nakonec však usoudil, že za tohohle dacana zapláceno nedostal. Otočil se na svého kumpána a mávl na něj. „Pod, zrzku. Tohohle frajírka si podáme jindy.“

Zrzek uvolnil sevření. Michal se svezl na všechny čtyři a rozkašlal se.

Šichor se po pár krocích otočil a zakřičel: „Ještě se uvidíme, debile!“ Po chvíli oba zmizeli Liborovi z dohledu.

„Díky,“ zasípal Michal a mátožně vstal.

Libor přešel k Petrovi, který stále ležel na zemi, a otočil ho na záda. Petr zakňoural a mnul si pohmožděné čelo. Když si uvědomil, kdo se nad ním sklání, prudce se posadil.

„Neboj se. Libor nám zachránil zadek. Už je po všem... doufám,“ uklidňoval ho Michal.

Petr se uvolnil. „Máš tucha, proč z nás chtěli vymlátit duši?“ zeptal se.

Michal pokrčil rameny. „Vím já? Šli hlavně po tobě. Já je v životě neviděl.“

„Tyhle blbouni nepotřebují důvod, aby někomu dali nakládačku. Berou to jako sport,“ vmísil se

mezi ně Libor. „Ty bys je měl znát, Hrdličko. Chodili k nám na základku. Říkali si *Ranaři* jako z nějakého béčkového filmu.“

Petrovi se rozšířily oči. „Máš pravdu. Ten vyholený trouba s kšiltovkou byl Šichor a jeho rezatý kámoš se, myslím, jmenoval Rejnok, nebo tak nějak.“

„Rejnoh,“ opravil ho Libor.

„To máš fuk. Jak se ti odvděčíme?“

„Už musím jít.“

„Ne, počkej. Vážně. Je něco –“

„Dávejte na sebe bacha,“ přerušil ho Libor, sebral svoje věci a začal se vzdalovat.

„Mám to ale zvláštního anděla strážného,“ poznamenal Petr.

„Jak víš, že je tvůj? Třeba hlídá mě,“ oponoval Michal.

„Znám ho mnohem dýl než ty.“

„A kolikrát tě od té doby zachránil?“

Vrhli na sebe podrážděný pohled a vzápětí se rozesmáli.

Vydali se směrem k domovu. Vzali to oklikou. Pro jistotu. Jednoho bolela hlava a oba pokulhávali, ale mohlo to dopadnout hůř.

Mnohem hůř.

Vábení

1.

Tomáš vstoupil do přítmní baru. Mlčky pokynul postaršímu muži v ušmudlaném kabátu, od jehož stolu se vznášely průhledné spirály cigaretového kouře, a přešel k tabulím s vypsányými kurzy.

Původně se chtěl zastavit na jedno točené, aby po práci svlačil hrdlo, ale bílé tabule ho přitahovaly jako vábnička. Jako by šeptaly sladká slůvka o možných výhrách. Prohry existovaly... samozřejmě. Ale kdo chce okusit opravdovou radost z vítězství, musí nejprve poznat zmar porážky. Tak už to na světě chodí. Tomáš to věděl, dědula sedící opodál jakbysmet. Byli na stejné lodi a její jméno bylo **Šance**.

Tomáš přešel k prosklené kukani a naklonil se k průřezu. „Jednu denní nabídku včetně viktorek, prosím.“

Chlapík za sklem se zarudlýma očima a několikadenním strništěm vzhlédl k tabulím, jako by chtěl naznačit, že se s tím celý den nepíše pro srandu králíkům, a pustil se odevzdaně do práce.

„Tady to je, šéfe,“ prohodil směrem k Tomášovi a ušklíbl se.

S trochou fantazie se mohlo jednat o úsměv, nebýt ovšem těch očí nad ním. „*Doufám, že prohraješ, šéfe. Jó, přesně tak. A taky doufám, že to bude jedna chyba – poslední zápas, jak jinak. A největší radost mi uděláš, když budeš hodně nasraný. Tak jen do toho, šéfe,*“ říkaly ty oči.

„Díky moc,“ odvětil Tomáš. Ale stejně tak mohl říci: „Polib mi prdel.“ Vyznělo by to nastejno.

Rozhodl se, že přejde k nedalekému baru, kde bude mít blíže k pivu a dále k panu Štítkovi.

U jedné z barových stoliček seděl muž s polodlouhými nepoddajnými vlasy a klábosil se servírkou, která se každou chvíli zahihňala a plácla ho do ramene.

Tomáš si vybral místo na kraji, aby také jednu neschytil, a ponořil se do světa čísel.

„Co to bude?“ zeptala se servírka a přešla blíž. Nakláněla se přes pult, jenž jí sahal těsně pod ňadra a vytláčel je tak vzhůru z odvážného výstřihu.

Tomáš vzhlédl od vytištěných papírů a zadíval se jí přímo do očí: „Jednu desítku s pořádnou čepicí, prosím.“

Servírka našpulila pusu a vyčkávala na místě, jako by chtěla, aby jeho oči sklouzly o něco níž. Po několika vteřinách se uculila a zamířila k pípě.

Tomáš mezitím pokračoval ve svých propočtech. S internetem udělal chybu, virtuální sázky nebolely. Byly příliš neosobní, příliš jednoduché. Když si jednou za čas zajde sem na pobočku a donutí se přemýšlet, než vytáhne prachy z kapsy, může z toho něco kápnout. Možná i zaprší.

„Jedno pivko, pane,“ prohodila servírka a třískla sklenicí, po níž stékala dobíhající pěna.

Kdybych se ti předtím podíval na kozy, natočila bys mi to normálně? Tomáš kývl na znamení díky.

„Nedáme hlavy dohromady?“ zeptal se muž sedící u baru.

„Nechci ti kazit tiket,“ odvětil Tomáš.

„Nebyl by první ani poslední. Zkousím to za málo peněz na vysoké kurzy, za víc peněz na nízké kurzy, plichty, ostré tipy, neprohry, kombíky... už mi dochází inspirace.“

„To znám. Tak vezmi místo a něco vymyslíme.“

Muž se usmál, sebral pivo a přisedl si na vedlejší stoličku.

„Hej, Martine. Najednou jsem vosk?“ zeptala se servírka.

„Neruš chlapy při práci, prdelko.“

„Trhni si.“

Tomáš se neubráníl smíchu. „Je vždycky takhle milá?“

„Dneska vstávala zadkem nahoru. Koukám, že máš potopu,“ odtušil Martin a ukázal na Tomášovu sklenici.

„Asi jsem jí padnul do oka.“

„Z toho si nic nedělej. To dělá všem přespolečným, aby se tady neroztahovali.“

„Tak to pozor. Já jsem už skoro starousedlík.“

„Nežvaň. Ještě jsem tě tady neviděl.“

„Asi známe jiné zkratky. V létě jsme se přistěhovali. Přítelkyně učí na základce.“

„Jasně! Naše nová posila.“

„Nechápu.“

„Copak nevypadám jako učitel, chlape? Co se tak koukáš? Mám být uražený? Radši mi ukaž, cos tam zakroužkoval.“

Tomáš ukazoval, vypil další tři piva a možná našel nového kamaráda.

2.

V plánu byl zábavný večer. Brambůrky, kola, kvalitní film. Co víc si přát.

Hanka s Lenkou chystaly obložený talíř a Petr s Michalem poposedávali na gauči v obývacím pokoji.

„Super bydló, Hani,“ osmělil se Michal a kývl směrem k obří televizi; monstru, které bylo připravené vypálit člověku zorničky.

„Tátova chloubá, jako celý tenhle barák. Jestli tady něco rozbijeme, udělá ze mě dvě malé.“

Petr se nad tou představou zamyslel a usrl ze své sklenice.

„Určitě tady nechcete dneska přespat?“ zeptala se Hanka. „Naši se vrátí až zítra odpoľko a s Lenkou stejně počítají. Dva navíc se ztratí.“

Oba chlápci na sebe pohlédli a ve vteřině se mlčky dohodli na odpovědi.

„Když tak naléháš,“ dělal drahoty Petr. „Ale budeme to muset asi trochu nakombinovat. Já spím u Michala a on chrní u nás. Platí?“

„Chcete, abych kvůli vám lhala?“ ozvala se Lenka. „To bude drahé.“

„Hele, ještě mi dlužíš laskavost za taháky na ájínu, tak nevrč.“

„Škrte,“ zakabonila se Lenka a vyplázla jazyk.

Michal dostal chuť vstát a bez mrknutí oka ji políbit. Otázka byla, jak by to dopadlo. Jeho největší zkušenost představovala dětská pusa na tvář, kterou kdysi o Velikonocích vyloudil od sousedky místo vajíčka. Nakonec dostal obojí. Tenkrát si připadal jako velký svůdník. Momentálně spíše jako břídil.

„Co jste nakonec vybrali za film?“ přerušil chvilkové ticho Petr. „Hraje tam někdo známý?“

„Apocalypso. V hlavní roli opravdový indián,“ odvětila Hanka.

„Že jsem se ptal.“

„Ale no tak. Každý musí nějak začít. Podívej se na Léňu s Michalem.“

„Málem jsem zapomněl. Jak to pokračuje, pánové herci?“

„Pohoda. Kloučková je celkem fajn. Je s ní legrace. Co myslíš, Michale?“

Bzučení. To byla odpověď. Náhlá a mocná.

„Je v nebezpečí,“ zamumlal Michal, než si to stačil uvědomit. Pocítil rozpaky a úlevu zároveň. Když se nedokázal svěřit přímo učitelce, alespoň kápnul božskou před svými kamarády. Neplánovaně, ale bylo to venku.

„Kdo zase?“ divila se Hanka.

„Kloučková.“

„Co blbneš?“ Hanka se pobaveně otáčela na ostatní, ale nenašla oporu. Lenka zesinala a Petr se mračil.

„To jsem jediná, komu tady něco nedochází?“

„Já vím, zní to praštěně,“ odušil Michal.

„Myslete si o mně, co chcete, ale zdálo se mi o ní. Opakovaně. Pokaždé bloudí nějakým tunelem.“

Volám na ni, ale neslyší mě. Pak zmizí z dohledu a já se probudím.“

„A co tě vede k tomu, že je v nebezpečí?“ nechápala Hanka.

„Nevím,“ zalhal Michal. Nechtěl zabíhat do detailů, které souvisely s tátovou smrtí. „Sorry, že vás s tím zatěžuju. Pustíme si radši ten film,“ snažil se změnit téma a vrtěl sebou. Svědilo ho celé tělo.

Lenka přikývla, Petr po něm hodil brambůrek a Hanka odevzdaně rozhodila rameny.

Film nebyl špatný. Alespoň části, které Michal vnímal. Spoustu pasáží mu překrývaly chmurné myšlenky a Lenčina tvář. Ve světle obrazovky vypadala starší, ale o to půvabnější. Občas sebou trhla a ze spánku se jí oddělil neposlušný pramínek vlasů. Představoval si, jak jí ho vrací zpátky za ucho. Tohle už vážně zavánělo láskou. Zakousla se mu přímo do zadku.

„Tak dobrou a nezlobte tady,“ zašeptala Hanka.

Kluci, kteří si ustlali na gauči, mávli na pozdrav.

„Nechám otevřeno, abyste se tady nebáli.“

„Dobrý nápad. Michal může v noci pěkně řídit. Případně se vetřu k vám.“

„Pojď rovnou,“ plácla Hanka a zmizela z dohledu.

Petr vdechl slinu a rozkašlal se. Když si utíral uslzené oči, všiml si kamarádovy rozjařené tváře. „Hele, ani slovo, jo?“ utrousil a zachumlal se pod deku.

Michal ho následoval a dusil se tichým smíchem.

Lenka seděla na kraji postele a hleděla na fotografie, které zdobily protější stěnu. Byly tu různé momentky: soustředěná Hanka sfoukávající svíčky na narozeninovém dortu, bezstarostná Hanka s rodiči na prosluněném svahu kdesi v Alpách a spousta dalších variant Hany Vránové po boku svých blízkých.

Lenka je viděla již mnohokrát, ale jedna momentka zde chyběla.

„Co pozoruješ?“ zeptala se Hanka za jejími zády.

„Kde je naše společná fotka z pouti? Víš která. Tam, kde bojujeme s tou přerostlou cukrovou vatou,“ odpověděla Lenka a otočila se. Hančin výraz ji vystrašil.

„Jestli mě máš ráda, už se nikdy nezeptáš.“

Lenka pohlédla na nástěnku a zpět na Hanku, která vyprskla smíchy.

„Bála ses?“

„Ty potvoro. Chvilí jsem myslela, že mě klepneš a zakopeš u vás na zahradě.“

„Šoupla bych tě do stínu pod jabloň, protože tě mám ráda.“

„Haha. Tak kde je?“

„Těžko říct. Ale můžeš mi věřit, že jsem ji oplakala.“

„Určitě jsi ji vyhodila.“

„Nesmysl.“ Hančina tvář zhrubla. Tentokrát žádný trik. Oči ji prozradily.

Lenka mávla rukou. Bude lepší nechat to plavat. „Jdeme zalehnout, co říkáš?“

Hanka se uvolnila a najednou to byla zase ona. Setřepala papuče a skočila na postel.

Lenka ji rozpustile napodobila. Vešel by se k nim pohodlně ještě jeden člověk. Hanka byla jediné dítě v okolí – možná na světě –, které mělo v pokojíčku vlastní letiště. Značkové oblečení, nejnovější elektronika, exotická dovolená dvakrát do roka... nic nebyl problém. Mohla mít všechno, ale nikdy to nedávala najevo.

„Lampičku můžeš nechat rozsvícenou, jak dlouho budeš chtít.“

Lenčiny líce zahalil ruměnec. Hanka to věděla. Samozřejmě. Znaly se až příliš dobře. Kamarádky na život a na smrt.

Lenka ležela na zádech a naslouchala bublavému dechu po svojí levici. Neznělo to dobře. Jako by se Hance něco usadilo na plicích. Pokaždé, když ji pohledem zkontrolovala, vypadala, že poklidně spí, jakmile však stočila zrak zpátky ke stropu, měla neodbytný pocit, že ji Hanka pozoruje. Ať se propadne, jestli dnes večer usne.

Venku se zvedal vítr. Z terasy za oknem se ozývalo tlumené ťukání dřevěné zvonkohry; klepání na bránu do krajiny snů.

Pojď blíž.

Už se nikdy nezeptáš.

Ťuk, ťuk.

Nesmysl.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Na život a na smrt.

Pojď blížížžžž.

Lenka upadla do neklidné dřímoty.

3.

Byla neděle dopoledne a Monika se trápila na běžeckém pásu. Nebyla to však zdaleka taková muka jako před pár měsíci. Její tělo si zvykalo na pravidelnou námahu a týden za týdnem se cítila stále odhodlaněji. Nepříjemná povinnost pomalu

přecházela v uspokojivou padesátiminutovku. S každou kapkou potu, jako by se zbavovala nepříjemných vzpomínek na minulost.

Začalo to pohádkou. Našla svého prince. Jmenoval se Tomáš a byl to sakra fešák. Po dvou společných letech věděla, že by si s přehledem dokázala představit dalších padesát. Třeba i šedesát, pokud bude dáma s kosou držet ruku napřaženou dostatečně dlouho. Trávili spolu většinu volného času, smáli se, řešili problémy, milovali se a hádali a během toho všeho plánovali společnou budoucnost. Přesně ta správná chvíle, aby se něco pokazilo.

To *něco* přišlo během letních prázdnin před závěrečným ročníkem magisterského studia. Problémy s tlakem, přílišná spavost a třes rukou, které pociťovala v posledních měsících, překročily únosnou mez a její výrazné oči, obdivované širokým okolím, začaly vypadat nemocně. Oddalování návštěvy u lékaře skončilo nočním převozem na pohotovost, kde po těžké hypertenzi vyslechla svůj ortel: kritická porucha štítné žlázy provázená Gravesovou-Basedowovou nemocí. Komplikovaný název pro komplikovanou chorobu. Následovala operace a představení doživotního společníka

euthyroxe spolu s dočasným přítelem (pěknou sviní, jak si později Monika myslela) prednisonem.

Snažila se dodržovat neslanou dietu kvůli zavodňování organismu, ale prášky ji stejně přemohly. Její nohy časem nosily o třetinu větší zátěž. Musela dát sbohem dlouhým kadeřím, jejichž počet se strašidelně redukoval. Byla pokroucenou verzí Jeníčka, který za sebou místo drobků zanechává chomáče vlasů.

Sedávala na posteli s koleny přitaženými k tělu a polykala hořké návaly sebelítosti. Hlavou jí vířily chmurné myšlenky; honily se tam jako špinavé smetí. Ale když bylo nejhůř, byl u ní – její princ.

Moniku sevřelo cosi mocného... hřejivého. Dlouhodobé vztahy jsou na podobné pocity skoupé, ale teď jeden z nich zabloudil až k ní a zavadil o její srdce.

Pomyslela na Tomáše, který byl tou dobou ve školní tělocvičně ve společnosti Martina Konopyky a hrál svůj milovaný tenis. Kdysi jí zkoušel dát pár lekcí, ale její ruka byla uzpůsobená spíše na držení štětce než rakety. Martin s ním zajisté sehraje mnohem lepší partii. Ona teď musí dokončit tu svou.

Ke cvičení si většinou pouštěla svůj speciální mix písniček, dnes však zvolila televizi, která běžela spolu s ní. Monika hleděla před sebe a soustředila se na plynulý pohyb.

Přišel čas pro regionální zprávy a na obrazovce se vyloupila pohledná hlasatelka v červeném kostýmku. Po úvodním pozdravení se její široký úsměv stáhl do vážného výrazu, který měl podtrhnout následující reportáž: „Zlínský magistrát připravil návrh loterijní vyhlášky, která zakáže hrací automaty ve více než polovině provozoven ve městě. Pokud projde za dva týdny zastupitelstvem, začne platit už v prosinci. Jednotliví zastupitelé se však nemohou shodnout, jaký postoj mají k hernám zaujmout.“

Následovaly ilustrační záběry z jakési herny, kde návštěvník s rozmazanou tváří a upraveným hlasem líčil své dojmy ohledně plánovaného rozhodnutí.

Klidně by to mohl být můj táta. Monika si vybavila jeho tvář. Usměvavou, ale jaksi ztuhlou, jako by se otec musel smát za každou cenu.

„Ještě pár minut, bonbónku. Pozoruj světýlka, copak se ti nelíbí?“ blábolil, když ji jako malou holku brával po cestě ze samoobsluhy do zatuchlé špeluňky se dvěma omlácenými automaty. Monika mu seděla na klíně, cucala malinovou limonádu a sledovala rotující válce.

Tu... tu, tu.

Tři stejné obrázky znamenaly, že tatínek bude mít dobrou náladu, většinou však zůstaly rozházené všude možně, jako by spolu nekamarádily. Monika třímala chladnou sklenici v obou malých ručkách jako talisman a občas zavírala oči, aby přivedla obrázky k rozumu, ale většinou bez valného úspěchu. Limonáda zteplala a bublinky vyrchaly. Tatínkův úsměv za každou cenu odolával jako poslední, ale nakonec zmizel i on.

Reportáž skončila a Monika zvolňovala tempo. Vyklusávala, přešla do rychlé chůze a po pár minutách zastavila úplně.

Vlasy stažené do ohonu se přestaly pohupovat. Nechala je růst. Už nepotřebovala krátký sestřih jako za starých časů. *Sbohem, prednisone.*

Monika přemýšlela. Neviděla rodiče od doby, co se odstěhovala. Občas si zavolali, ale hovory stále častěji sklouzávaly k neplodnému klábosení o ničem. Chyběli si, ale nikdo z nich neměl odvahy, aby to vyslovil nahlas; zatvrzelá srdce dokážou být pěkně paličatá.

Monika složila běžící pás a přisunula ho zpátky k topení. Už se rozhodla. Zajede je navštívit.

Pojď blížížžž.

Monika zpozorněla. Rozhlížela se po pokoji a napíjala uši.

Blíížžž.

Zůstala stát. Periferním viděním po pravé straně zahlédla jakýsi pohyb. Ale to přeci nemohla být pravda. Nemohla. Vždyť je to obraz.

Otočila hlavou. Stařena seděla ve svém houpacím křesle a potutelně se usmívala. Nehybná jako vždy.

Monika přimhouřila oči. Přešla ke stěně. Zkoumala plátno a tahy štětcem, které utvářely celkovou scénu. Obraz vypadal docela obyčejně, a přesto na něm bylo cosi zvláštního. Jako by dýchal. Monika přejížděla prstem po plátně. Dotkla se stařenina šátku, černé halenky, sjela níž. Ucítila jemné zašimrání, jako by stařena pod záhyby žlutavé sukně cosi ukrývala. Něco živého.

Monika odtáhla ruku a zamířila do koupelny. Vlažná sprcha ji vrátí zpátky do reality.

Seděla ve vaně a nechala dopadat proudy vody na ztuhlá záda. Zkoumala svoje nehty. Chtělo by to novou manikúru. Zarazila se. Na ukazováčku pravé ruky měla žlutou šmouhu.

Slabé chvílky

1.

Fyzikář Draštík patřil mezi typy lidí, na které by se dalo aplikovat pravidlo, že jsou tak hodní, až jsou hloupí. Ovšem nikoliv z hlediska samotné inteligence. Přečetl stovky odborných knih a rozhodně se nedalo říci, že byl mdlého rozumu. Rád diskutoval, nikdy se však nehádal. Hlavou mu vířily zástupy argumentů, které by spolehlivě umlčely jeho kolegy či přátele, ale pokud riskoval konflikt, nechával si je pro sebe. Možná právě proto dospěl až do stádia starého mládence. Ženy, které prošly jeho životem, nakonec přestalo bavit jeho věčné souhlasení s čímkoli a zdánlivá absence vlastního názoru.

Vlastimil Draštík prožíval každý rozchod velmi těžce. Ať se snažil sebevíc, pokaždé ztroskotal na pustém ostrově, kde nebyl jediný argument, který by mohl použít. V knihách o kvantové mechanice, dávných kulturách či vesmírných teoriích se nepsalo nic o tajemství partnerského svazku. Naslouchal důvodům k rozchodu a přikyvoval jako figurka tučňáka s hlavou na pérku, se kterou si jako malý kluk hrával. Netušil, že tento poddajný souhlas

vyvolává dojem, že mu na jejich vztahu vlastně ani moc nezáleží. Trápil se, nechtěl však dělat problémy.

Promnul si oči a odložil rozečtenou knihu na držák toaletního papíru. Čtení na záchodě patřilo k jeho nešvarům z mládí. Během studií si zvykl pouštět větrák, který mu svým monotónním hučením pomáhal k lepšímu soustředění. V domácí knihovně vlastnil kousky, které byly přečteny výhradně v době, kdy byl uvelebený na křesle ze sanitární keramiky.

Na školních toaletách žádný větrák k dispozici nebyl. Přesto zde momentálně panoval příjemný klid. Všichni žáci byli ve svých třídách, kde se věnovali výuce, a on tak mohl nerušeně rozjímat. Právě odmotával toaletní papír, když zaslechl něčí kroky. Rozhodl se, že počká. Nechtěl, aby se někdo dozvěděl, že si na záchod nosí knihy. Pripadal by si nepatřičně.

Nově příchozí cosi drmolil. Draštík se snažil napnout sluch, ale nerozuměl ani slovu. Alespoň do té doby, než se mumlání přeměnilo v afektované prskání.

„Hlava. Ta zasraná hlava, kurva.“

Draštík vykulil oči. Nepředpokládal, že by se kdy dočkal podobného výlevu od některého ze svých kolegů. Zvláště ne od autority ze všech nejvyšší.

Král... I přes veškerý hněv se bezpochyby jednalo o jeho hlas.

Konečně se ozvalo spláchnutí mušle a vzdalující se klapání podrážek.

Fyzikář vylezl z toalet a rozhlédl se po chodbě, zda nezahledne ředitele. Chtěl se přesvědčit. Stále nemohl uvěřit svým uším. Směrem k němu kráčela pouze Jaroslava Špačková. V jeho očích však neznamenal *pouze*, nýbrž *velmi mnoho*. Hledali si k sobě cestu dlouhé roky – ona vdova, on starý mládenec –, ale nedávno se setkali kdesi na rozcestí uprostřed podzimu života a rozhodli se, že další pouť budou absolvovat společně. Jak velký kus cesty to bude, ukáže až čas.

„Ahoj, miláčku. Vypadáš unaveně,“ poznamenal nesměle. Všiml si jejích zarudlých očí a chytil ji za ruku.

Pohlédla na něj a jemně se vyprostila z jeho sevření. „Tady ne. Domluvili jsme se přeci, že o našem vztahu nemusí vědět celá škola. Ušetříme si tak spoustu zvědavých pohledů a hloupých poznámek.“

„Vypadáš unaveně,“ zopakoval Draštík. Věděl, že od doby, co ji potkalo to neštěstí, trpěla nespavostí. Nedostatek spánku však nebyl tím největším

problémem. Některým šrámům na duši zkrátka člověk nedokáže čelit sám. A vzhledem k tomu, že po jejím manželovi již zůstala pouze černobílá fotografie na stěně v ložnici, musela hledat útěchu někde jinde. Našla ji bohužel na dně láhve, která pomáhala zmírnit bolest, a když se zármutek vrátil, vždy se našla nějaká její povedená sestřička s tisíci lektvarem.

Jaroslava mu tvrdila, že pití je minulostí, a on jí důvěřoval. Občas si společně dopřáli skleničku červeného, to ano, ale od té doby, co spolu sdíleli svůj volný čas a stále častěji i jedno lože, nikdy ji nespatriil opilou. A kdyby ano, pomohl by jí zbavit se toho jednou provždy. Ovšem, pokud by sama chtěla...

„Nedělej si starosti,“ odvětila, „letos je to všechno nějaké hektické. Navíc mi připadá, že Robert není poslední dobou ve své kůži, takže mu pomáhám řešit rozpočet a školní vybavení. Je toho dost, ale zvládnou to.“

„Dobře. Uvidíme se dneska večer?“ zeptal se Draštík s nadějí v hlase.

Špačková se neubránila úsměvu. Mdlému, ale upřímnému. „To bych moc ráda. Zůstaneš přes noc?“ Draštík ji místo odpovědi vzal opět ruku do dlaní. „Ty si nedáš pokoj,“ pokárala ho a odtáhla se.

„U mě doma si dělej, co chceš, ale tady jsme v práci. Rozumíme si?“

„Máš pravdu, máš pravdu,“ přikyvoval Draštík. Rozloučili se a šli za svými povinnostmi.

Zástupkyně myslela na láhev vodky, fyzikář na ředitele. Obojí bylo nebezpečné.

2.

V pátek odpoledne již nezbývalo mnoho mozkové kapacity na vzorečky a všelijaké výpočty. Jakub Doleček stál před tabulí, přemýšlel a drbal se na hlavě.

Martin Konopka, usazený za katedrou, na něj zahlížel a v ruce svíral křídou tak pevně, až se mu drolila v dlani. Potřeboval si prostudovat všechny statistiky. O víkendu se hrálo nejvíce zápasů, což byla ideální možnost, jak prolomit černou šňůru. Ještě pár zmařených sázek a bude švorc. Ale to nikdy nedopustí. Nesmí se však nechat rozptylovat Dolečkem, který má evidentně problémy i se základními lomenými výrazy.

„No, co na mě koukáš?“ zavrčel směrem k Jakubovi. „Vždyť je to jednoduché jako facka. Sice jsme se po deseti minutách kupodivu dobrali výsledku, ale pořád ti tam *něco* chybí.“

Jakub natáhl ruku a položil špičku křídly na tabuli. Potřeboval si vybavit včerejší večer. Věděl, že to má uvnitř hlavy někde schované. Jediné, co vyplulo na povrch, byla vlídná tvář jeho mámy, která mu vysvětlovala, na co si musí dát pozor. V duchu ji viděl, jak pohybuje rty, ale jednotlivá slova mu unikala.

„Tak piš!“ vybuchl Konopka. „Je mi jedno co, hlavně dělej.“

Jakub hleděl do tabule a tělo měl v jedné křeči. Konopka se k němu takhle ještě nikdy nechoval. Patřil mezi jeho oblíbené učitele, o to více na něj doléhal jeho křik.

„Když máš x ve jmenovateli, co tam musíš doplnit?“

Jakub sklopil hlavu a mlčel.

„Podmínku, pro krista pána, podmínku!“

Petr Hrdlička to celé se vrůstající nechutí pozoroval.

„Přestaňte na něj řvát. Nevidíte, že je z vás celý nervózní?“ ozvala se z prostřední lavice u okna Jarmila Tlapáková.

Petr zůstal v šoku. Chystal se do celé situace vmísit osobně, ale nechtěl provokovat Konopku těsně před čtvrtletní písemkou. Nikdy by nečekal, že ho zastoupí zrovna Jarmila. Drsná dívka, která

to táhla s partou své starší sestry. Nejednou ji zahlédl ve společnosti mužů, kteří dávno překročili práh dospělosti. Považoval ji za rebelku, to ano, ale takovou, co hraje sama za sebe a nikdy neobléká cizí dres. Právě teď k ní však cítil uznání.

Stejný pocit ovšem nesdílel učitel Konopka, který Jarmilu zpražil pohledem. „Co si to dovoluješ? Měla bys radši dávat pozor, abys v pololetí nezplakala nad výdělkem. Máš tady zatím třikrát za čtyři.“

„Jaký učitel, takový žák,“ odbyla ho Jarmila.

„Tak dost,“ zasyčel Konopka. „Mirku, doprovod tady slečnu k panu řediteli,“ vybídl chlapce v první lavici, který se ohlédl na Jarmilu a zkřivil ústa do škodolibého úšklebku.

„Vezmi si s sebou učebnici a vypracuj cvičení na straně šedesát dva. Po hodině mi to doneseš do kabinetu,“ pokračoval Konopka směrem k Jarmile.

Jarmila naházela věci do batohu, beze slova vstala a s dozorem v patách opustila třídu.

Ředitel Král minimalizoval okno prohlížeče a odvrátil zrak od monitoru.

„Vstupte,“ pronesl rázným hlasem.

Ve dveřích se objevil Mirek Kohout. Jeho obličej hořel úslužností. „Dobrý den, pane řediteli.“

„Copak potřebuješ?“

„Totiž, pane řediteli, pan učitel Konopka k vám posílá Tlapákovou, aby si tady odpykala svůj trest.“

„Ale, ale. Slečna se neumí chovat?“ vyzvídal Král. Vypadal potěšeně.

„Totiž, ona –“

„Uхни,“ ozvala se Jarmila a odstrčila svého spolužáka stranou. „Úkol jsi splnil, tak mazej do třídy, abys náhodou o něco nepřišel.“

Kohout pohlédl na ředitele a hledal u něj nějaké zastání.

„Děkuji ti, chlapče. Můžeš jít,“ pokynul Král a zatřepal rukou jako aristokrat, který odhání svého poddaného.

Kohout vypjal hrud', jako by právě obdržel státní vyznamenání, a odkráčel z místnosti.

„Posad' se, Jarmilo.“

Dívka přistoupila k židli na druhé straně velkého stolu se skleněnou deskou a začala si připravovat věci pro splnění zadaného úkolu.

„Copak jsi provedla tak hrozného, že jsi byla poslána do jámy lvové?“

„Řekla jsem Konopkovi pravdu do očí,“ zamručela Jarmila.

„Panu Konopkovi. To přeci není žádný důvod k uložení trestu. I když... pravda někdy bolí, že?“

Král ji s úsměvem na rtech propíchl chladným pohledem.

Jarmila otázku ignorovala, nalistovala učebnici a dala se do psaní. Ze všech sil se soustředila na příklad, který měla spočítat, neustále však vnímala ředitelovy nenechavé oči. Minuty se vlekly tempem unaveného hlemýždě a jednu dobu to vypadalo, že šnek zemřel vyčerpáním.

Král znovu otevřel stránky, kterým se prve věnoval, a jeho pozornost se střídavě ubírala mezi monitorem a výstřihem jeho nečekané návštěvy. Kliknul na jeden z obrázků, aby ho zvětšil. *Table má podobné kozičky jako ty. Jestlipak je umíš taky tak pěkně vystavit? Vsadím se, že ano. Určitě umíš spoustu lepších věcí. Ale děláš drahoty, hm? Necháváš chlápky samotné před školou, aby si je vyhonili. Zlobivá, zlobivá holka. On už tě tatínek srovná do latě.*

Jarmila svráстила obočí a rychle vzhlédla.

„Děje se něco?“ zajímal se ředitel.

Budovou se rozezněl školní zvonek.

Jarmila sbalila věci zpátky do batohu. S úkolem ještě nebyla hotová, ale hodlala ho dokončit někde jinde. Kdekoli, jen ne pod ředitelovým dozorem. Naháněl jí hrůzu.

„Na shledanou,“ vyhrkla a spěchala ke dveřím.

„Moment!“ křikl ředitel a vstal. Jarmila ztuhla.

„Ještě jednou tě tady uvidím nebo jen uslyším, že jsi byla drzá na některého z učitelů, a osobně si promluví s tvým otcem. Za dva týdny jsou rodičovské schůzky. Chovej se tak, abych si ho nemusel zavolat. Mám takový pocit, že oplývá trochu prchlivější povahou. Nerad bych ho rozčílil, ale když to bude nutné, udělám to. Je to jasné?“

Jarmila zúžila oči. *Parchant.*

„Je to jasné, ty čubko?“

Hleděla jako opářená. „Tohle nemůžete.“

„Vypadni.“

Ředitel se chytil za hlavu; třesl mu v ní bláznivý zvon. Polykal ibalgin ve stejné kadenci, jako by se jednalo o tabletky na osvěžení dechu, ale pomáhal jenom na chvíli. Měl chuť řvát. Jestli hned nevypadne, tak ji roztrhá na kusy. Pohlédl před sebe. Byla pryč... čubka. Vážně to řekl? A záleží na tom? Možná před měsícem, možná před dvěma. Teď už se to nedá zastavit. Zachechtal se a vzápětí sykl bolestí.

„Tatínek se bude divit,“ zašeptal. Usadil se zpět do křesla a načetl novou sérii fotografií.

Raskovice zažívaly sychravou listopadovou noc. Nic moc pro muže, kterému chybí střecha nad hlavou. Pokud tedy člověk nepočítá tři posprejované stěny a rezavou střechu autobusové zastávky.

Karel Plášek se choulil na lavičce pod dekou prožranou od molů a mžoural ven. Obvykle spával v opuštěném polorozpadlém domku na kraji městečka, ale dnes měl toulavou náladu. Po setmění bloudil ulicemi s batohem na zádech, ve kterém měl krabici červeného vína, pomačkanou krabičku cigaret s posledními dvěma vlašťovkami a onu deku, jež ho nyní hřála.

Po cestě začalo mrholit a přidal se chladný nárazový vítr. Plášek si ve své podstatě mohl dovolit spoustu věcí (ostatně byl volný jako pták), ale promoknutí za noci, kdy teplota klesala k pěti stupňům, mezi tyto věci nepatřilo. Teoreticky měl právo na ošetření, ale vzhledem k neplacení pojistného by mu těžko předepsali něco lepšího než acylpyrin. Nevadí, nespoléhal se na cizí pomoc. Nechtěl ji ani tehdy, když ho opustila žena. Neměl to Aleně za zlé. Toužila po dětech a on nemohl sloužit. Mířil dobře, ale střílel slepými. Krátce nato skončil na ulici. Ztratil chuť do života, přesto dýchal. Osud tomu tak chtěl.

Na všechno, co potřeboval, si vydělal na pile v nedaleké vesnici. Zdejší majitel platil na ruku a nevalil mu Pláškův nevábný vzhled. Hlavně že uměl vzít za práci. Dokud mu bude sloužit zdraví, nehodlá škemrat na ulici o drobné. A nejspíš ani potom. Co by na to řekla jeho žena... bývalá žena, pořád na to zapomínal. Jako by od něj nikdy neodešla. Možná se jen zatoulala a každou chvíli najde cestu zpátky. Jak tak seděl a popíjel červené víno, věřil tomu stále víc.

Ve světle pouliční lampy se objevil něčí stín. Před zastávku doklopýtal postarší muž. Na sobě měl podzimní dlouhý plášť a plátěnou čepici. Opřel se o lampu a těžce oddechoval. Do tváře mu padaly drobné dešťové kapky.

Plášek ho mlčky pozoroval. Moc mu do téhle situace nepasoval. Na procházku bylo krapet pozdě a poslední autobus jel před drahnou dobou. Směrem, kudy muž původně kráčel, nebylo nic než silnice třetí třídy, vedoucí do Komni.

Děšť zesílil a Pláškův nečekaný společník setrval na místě. Možná se mu zatočila hlava nebo měl srdeční příhodu. Všechno bylo možné. On sám skončil na ulici a bylo mu to fuk. Ano, všechno bylo možné.

„Hej, jste v pohodě?“

Muž pootočil hlavou. „Jenom nemůžu popadnout dech, příteli. To se mužům v mém věku občas stává.“

Plášek se uvolnil. Chlápek vypadal přátelsky. „Nechcete na chvíli přisednout, než se to přežene?“

„Možná to není špatný nápad. Snad dokonce výborný nápad,“ odvětil muž, odtáhl se od lampy a zamířil do přítmí autobusové zastávky.

Plášek se posunul na kraj lavice. Cítil nepatrnou nervozitu. Už několik dní s nikým nemluvil. Neměl potřebu. Sám nevěděl, proč se mu najednou uvolnil jazyk. Možná mu ho rozvázalo červené víno, kterého už moc nezbývalo.

„Doufám, že vás neruším,“ pronesl muž.

Plášek se zavrtěl. Copak si ten chlápek nevšiml, jak vypadá? Byl zarostlý a potřeboval sprchu. Jedna a jedna jsou dvě, proboha.

„Snad jsem vás nepřivedl do rozpaků. Nechci, aby to vypadalo, že si z vás tropím legraci. Samozřejmě vidím, v jaké jste situaci. Všichni lidé si zaslouží chvílku klidu a já jsem ten poslední, kdo by vás soudil.“

„Kam jste měl namířeno?“ vyzvídal Plášek a přihnul si další lok.

Muž pokrčil rameny. „Řekněme, že jsem potřeboval svoji chvílku klidu.“

„Mně to můžete říct,“ nenechal se odbýt Plášek. „Nemám moc přátel, kterým bych to mohl vytroubit. Dáte si?“ zeptal se a zamával před sebou krabicí s vínem.

Muž si promnul spánky.

„Nenechte se přemlouvat,“ pokračoval Plášek a štouchl muže do ramene. Byl v dobrém rozmaru a nevšiml si, jak jeho společník ohrnul horní ret.

„Dobře. Nakonec proč ne. Možná vám to mohu prozradit. Šel jsem do lesa.“

„V tudle hodinu? Sakra, co tam?“

„Za mojí matkou.“

Plášek nadzvedl obočí. Z úst mu vytekla trocha vína. „Co je to za blbost?“

„Žádná blbost, příteli,“ odvětil muž a nepřestával si mnout spánky. „Čeká na mě každou noc. Šeptá do tmy a já naslouchám. Je to moudrá žena. Má královna.“

„Jste blázen.“ Plášek se nakláněl na stranu a kulil oči. Ve tmě se cosi zablesklo.

„A ty jsi špinavá svině,“ procedil muž mezi zuby.

Plášek ucítil v boku pod žebry ostrou bolest.

Snažil se vykřiknout, ale víno se mu v ústech smísilo s krví. Svět kolem se rozpíjel. Světlo pouliční lampy přecházelo v paprsky, které se protahovaly a vracely zpět do původní délky. Viděl černou siluetu, jak

vychází z budky. Levá strana jeho bundy byla prosáklá. *Ten hajzl mi rozlil víno.*

Plášek seděl na lavici a hlava mu pomalu klesala na hrudník. *Možná bych se mohl dát do kupy a najít Alenu. Možná by mohlo být všechno jako dřív. Možná...*

Víc už si naplánovat nestihl.

Návštěva

1.

V jídelně to hučelo jako na rušném náměstí. Děti se navzájem pošuchovaly ve frontě, a když dostaly svůj podíl, mířily k dlouhým stolům, které byly potažené voskovým ubrusem.

Monika předběhla celou řadu dětí a přistoupila k výdejnímu okénku z druhé strany. Žákům to bylo nejspíš jedno, brali to jako součást školního mikrosvěta, ale ona i po několika měsících cítila rozpaky.

„Tak kolik to bude knedlíčků, paní učitelko?“ zeptala se kuchařka s úsměvem na tváři.

„Dva budou stačit.“

Kuchařka zakroutila hlavou. „Ale to budete mít hlad. Dám vám pět.“

Monika otvírala ústa, bylo však příliš pozdě.

„Dobrou chuť,“ popřála kuchařka a podala jí talíř přetékaající omáčkou. Jejich prsty se setkaly a vyvolaly sérii obrazů, které se Monice zarývaly do mozku v krátkých oslnivých záblescích. Kuchařka to s ní myslela dobře. Stejně jako se svým manželem, který měl padesát kilo nadváhy a tuk mu pomalu oslaboval srdce, dokud nepřestane tlouct. Byli tu i jejich dva synové. Kráčeli ve stopách svého táty.

Žádní střízlíci, máma na ně byla pyšná. Statní třicátníci na pokraji infarktu.

Monika téměř upustila talíř. Kuchařka už se věnovala dětem ve frontě a ani v nejmenším se nezdálo, že by si všimla krádeže svých soukromých vzpomínek. Monika se vzpamatovala a zamířila k jednomu z prázdných stolů.

Rýpala se v jídle, mnula si pravé oko, které ji už zase svědilo, a vstřebávala předchozí zážitek. Když konečně odezněly děsivé sny, tak přišly vidiny? Nevěděla, co je horší. Momentálně si byla přinejmenším jistá, že je vzhůru a plně se ovládá.

„Máš tady volno, kočko?“ Adéla Dušková nečekala na odpověď a obsadila protější židli.

„Vypadáš zaraženě. Jsi v pořádku? Mně se můžeš svěřit.“ Adéla si gestem zamkla ústa.

„Zato ty vypadáš skvěle,“ odvětila Monika, aby odvrátila pozornost od svojí maličkosti.

Adéla se rozzářila a pohodila rudou hřívou. „Přítel si potrpí na kvalitní materiál. Je to fuška, ale má to i svoje výhody. Auto, pěkná dovolená, prostorný byt, všechno zahrnuto v ceně. Jestli chápeš, jak to myslím.“

Monika přikývla. Adéla se tvářila mile, ale pod přátelským výrazem prosvítal nádech čehosi mrazivého, což byl hlavní důvod, proč se nikdy

skutečně nesblížily. Jako by každá z nich stála na jiném břehu řeky a ani jedna neuměla plavat.

„Nezhubla jsi v poslední době?“ zajímala se Adéla a v očekávání špulila rty.

„Něco málo.“

„Roste z tebe slečna k pohledání.“

„To víš, že jo,“ protestovala Monika. „Moje máti by tě poslala k očnímu. Vždycky si přála oslnivou modelku, a místo toho dostala obyčejnou holku, co bojuje s nadváhou.“

„Ale prosím tebe. A kdo by se jí asi tak líbil? Miranda Kerr?“

„Někdo jako ty.“

Adéla předstírala jakoby nic, ale vypadala dojatě, což byla emoce, kterou u ní Monika nikdy předtím nespatriila. Možná, že řeka nebyla tak hluboká, jak si původně myslela.

K vedlejšímu stolu dorazila zástupkyně Špačková a oběma dívkám pokynula na pozdrav.

Adéla mrkla jejím směrem a naklonila se blíž k Monice. „Slyšela jsem, že zase chlastá.“ Kouzlo okamžiku vyprchalo. Chladná kráska byla zpět.

Monika nechtěla reagovat, ale zvědavost byla silnější. „O čem to mluvíš?“

„V době, kdy ses učila telefonní seznamy na vysoké, Špačková čučela na dno láhve. Sesypala se

po smrti svojí dcery a vnuka. Autonehoda. Napálili to do stromu. Má jejich fotku na stole v kabinetě. Jednou jsem za ní přišla, zrovna když ji tiskla k sobě. Po tvářích jí tekly slzy jako hrachy. Podala jsem jí kapesník, ale vyjela na mě jako na nějakého usmrkance. Věřila bys tomu?“

Monika věřila. A věřila taky tomu, že Adéla možná za dveřmi zaslechla vzlykání a schválně nezaklepala.

„Je to hrůza, když přežiješ vlastní děti,“ pokračovala Adéla v citlivějším duchu. „Ta fotka mě docela vzala. Klučina byl roztomilý. Hověl si mámě v náručí a koukal těma svýma modrýma očima. Ale nejvíc mi v hlavě utkvěla ta jeho tmavá skvrna nad obočím. Takové mateřské znaménko jsem ještě neviděla.“

Monika upustila vidličku. Civěla do talíře, jako by v něm mohla spatřit odlesk oné ženy z jejího snu: zmučené bytosti se zakrvácenou bradou, která seděla na posteli a se záramovanou fotkou v náručí odmítala uvěřit faktu, že jsou její blízcí po smrti.

„Co ti je?“ starala se Adéla.

Monika mlčela. Noční můry vylezly na povrch, to jí bylo.

2.

Vlak trpělivě pokračoval ve své pouti a krajina líně ubíhala za zamlženým oknem.

Monika pozorovala láhev s vodou, která se před ní kodrcala na malém sklopeném stolku, a přemítala o svých rodičích.

Jako malá zažívala krušné chvílky pokaždé, kdy se přes stěnu jejího pokoje ozývaly divoké hádky. Matka jednoho večera vyhrožovala, že otce zabije. Křičela jako smyslů zbavená. Řvala to stále dokola, až jí přeskakoval hlas. Jako by chtěla přesvědčit sama sebe, že to myslí vážně.

Monika jí uvěřila. Strkala hlavu pod peřinu a klepala se strachy. Do ložnice se jít neodvážila. Do kuchyně však ano. Došla po špičkách až k šuplíkům vedle dřezu a sebrala všechny ostré předměty, které unesla. Jedna z mnoha podobných kapitol ze života Kloučkových. Velký všeobjímající stín.

Vlak se stočil ostře doprava a láhev přepadla přes okraj stolku. Dokutálela se na druhou stranu kupé až k nohám stařenky, která s ní cestovala. Monika se omluvila a strčila láhev do kabelky. Vzpomněla si na babičku a nahmatala přívěsek, který od ní

dostala. Od její smrti uplynuly tři roky a stále po ní zůstávalo prázdné místo.

Uběhla necelá hodina a vlak začal brzdit. Monika zahlédla ceduli s nápisem **Brno hlavní nádraží**. Za dalších pár okamžiků vystoupila, podchodem došla do hlavní haly a pokračovala ven k tramvajové zastávce.

Foukal ledový vítr. Příhodné počasí pro návštěvu rodičů, se kterými se čtyři měsíce neviděla. Táta zpočátku sliboval, že co nevidět přijedou na návštěvu, ale v rodině Kloučků vládl jiný generál a ten Monice stále neodpustil, že se odstěhovala sto kilometrů daleko. Matka měla ráda věci pod kontrolou a na takovou vzdálenost ani její dlouhé prsty nedosáhly.

Před nádražím postávaly početné skupiny lidí, ostatně jako vždy, a vyhlížely potřebný spoj. Každou chvíli se ozvalo nespokojené reptání.

Moničina tramvaj konečně dorazila a lidé se dali do pohybu. Vráželi jeden do druhého a hledali volná místa k sezení. Někteří si sedli do uličky; vedle nich nikdo sedět nebude.

Monika stála v prostoru pro kočárek a sledovala, jak řidič přivřel rukáv jednomu z cestujících.

Městská hromadná doprava, všechno je zalité sluncem.
Monika se pousmála, ale to už jí za krk dýchal

kdosi, komu dopolední hodiny nebránily v tom, aby si dopřál několik piv.

Byla na místě. Stála před vchodem panelového domu, kde vyrostla. Svíral se jí žaludek. Jednak z blížícího se setkání, ale hlavně kvůli zlé předtuše, která ji svědila pod kůží. Možná se chovala jako malá holka, ale potřebovala se přesvědčit, že jsou její rodiče v pořádku. *Sny nejsou skutečnost, tak nevyšiluj.*

Zmáčkla zvonek. *Ať je to táta, ať je to táta.*

„Haló?“ zeptal se matčin hlas.

„To jsem já,“ vyhrkla Monika, jako by ji rodiče očekávali. Ozval se bzučák. Otevřela dveře a vstoupila do minového pole.

3.

„Ty zase vypadáš,“ zamručela Marie Kloučková a couvla o krok zpět, aby dceru pustila do bytu.

Taky tě mám ráda, mami.

„To si nemůžeš koupit pořádný kabát? Vypadá jako nějaký pytel.“

„Táta je doma?“ zeptala se Monika. Ještě si nezula boty a už si přála být pryč.

„Ten dobytek? Válí se v ložnici. Zase přišel kdoví kdy. Jednou ho odsud vykopu. Dělá mi jenom ostudu.“

Stejně jako my ostatní, maminko.

„Vylez! Naše jediná dcera se na nás přijela podívat.“ Matka odkráčela a rozrazila dveře do ložnice. „Tady je puch! No nekoukej na mě a otevři okno.“ Otočila se na Moniku a v očích jí blýskalo.

„To jsi nemohla zavolat, že přijedeš?“

„Řekla bys mi, ať nejezdím.“

Matka si odfrkla, ale mlčela. Věděla moc dobře, že to byla pravda.

„Copak máš tak důležitého, že jsi nás poctila návštěvou?“ zeptala se nakonec. „Čekáš mimino?“ dodala s úšklebkem ve tváři a kývla na Moničino břicho.

Monika zrudla. Od doby, co se viděly naposledy, dala sbohem sedmi kilům, ale dokud nebude vypadat jako anorektička, pochvaly se nedočká. Nejspíš ani potom ne.

„Chtěla jsem se ujistit, že jste v pohodě, ale jak vidím, máte se skvěle.“

„Nebud' drzá.“

Táta vylezl z ložnice a zamával. Byl zarostlý a poslední zbytky vlasů mu trčely do všech stran. Zachytil Moničin pohled a sklopil zrak.

„Dáš si něco k pití?“ Zdálo se, že matka na chvíli vystřílela jedovatý arzenál a vyvěsila bílou vlajku.

„Čaj bude fajn. Venku to není nic moc.“

„Jo, ale to mu nebrání, aby coural do rána po všech čertech,“ odvětila matka a střelila pohledem po otci.

Monika seděla za kuchyňským stolem, upíjela ze svého hrnku a poslouchala matčiny stížnosti. V práci to stojí za starou bačkoru, Bětka (její jediná přítelkyně) se jí už dva týdny neozvala, spratek od sousedů si každou chvíli pouští tu svoji uřvanou muziku a nikdo jí s ničím nepomůže. Otec seděl stranou na pohovce v obývacím pokoji a neříkal nic.

Matka si odskočila na toaletu. Monika využila situace a přisedla k otci. Chvíli jen tak mlčeli a dívali se každý jiným směrem.

„Máma je pěkně nabroušená,“ nadhodila Monika nakonec.

„No jo, člověk si dá pár piv a může se zbláznit.“

„Byl jsi ve Vagónu?“

Otec přikývl.

„Pořád tam mají ty dva omlácené automaty?“

„A není to jedno?“ ohradil se otec.

„To záleží na tom, jestli pokoušíš osud.“

Otcovy oči se zastřely. Byly rudé z nedostatku spánku a přemíry cigaretového kouře.

„Dobře víš, že jsem s tím nadobro skončil,“ odvětil tichým hlasem a podrbal se za krkem.

Monika to gesto moc dobře znala. Usvědčilo otce pokaždé, když lhal.

Dojeli před malý rodinný domek a zaparkovali vedle staříckého červeného favorita, kterým jezdíval Moničin dědeček. Ten však od babiččiny smrti za volant již nikdy neusedl.

„Bez ní by to nebylo ono,“ říkával. Jeho blízké okolí mu domlouvalo, aby nechal auto odvézt na vrakoviště, ale děda měl svoji hlavu... a svoje srdce: „Tenhle starý kamarád v sobě ukrývá víc vzpomínek než všechna fotoalba, která mám ve skříni. Připomíná mi krásné chvíle. Kdybych se ho zbavil, připadal bych si jako nevděčník.“

Favorit tak stál na místě jako chátrající památník a zarůstal plevelem.

Monika vystoupila z vozu a usmála se. Těšila se jako malá holka.

Děda vykoukl ze dveří a rozzářil se. „Moničko! Vypadáš náramně.“

Rozběhla se a pevně ho objala. „Odpusť mi,“ pošeptala mu do ucha. „Měla jsem tě navštívit už dávno. Bože, jsem taková ostuda.“

Děda ji hladil po zádech. „Máš přeci důležitější věci na práci, než ztrácet čas se starým dědkem. No ne?“

„Tohle už nikdy neříkej. Polepším se, slibuju.“

„Abyste se nezjančili,“ pronesla Moničina matka. „Jsi připravený?“

„Jenom se obuju a můžeme vyrazit,“ přitakal děda.

Dorazili ke hřbitovní zdi. Otec zastavil a vypnul motor.

„Můžeš mi vysvětlit, proč parkuješ tak daleko?“ vyjela matka. „Nejdřív se ploužíš jako ponocný a teď budeme navíc zdolávat půlmaraton, než se vůbec dostaneme k bran-
ce?“

„Nech ho na pokoji,“ houkla Monika ze zadního sedadla. „Před chvílí jsme málem nabourali.“

Matka se otočila. „Jistě, všechno je moje chyba,“ pronesla opovržlivým tónem. „Mně je to jedno. Klidně si prošlapejte podrážky.“

„Těch pár metrů snad už zvládneme.“

„Ale támhle je místo pro celý autobus!“ vykřikla matka.

Monika se nadechovala k odpovědi, když ucítila, jak jí děda stiskl ruku. Zavřela ústa a hleděla z okénka.

Otec odevzdaně nastartoval, aby přešel o kus dál. Prošli hřbitovní bránou a minuli automat na prodej svíček.

Matka zastavila. „Potřebuju tři kusy,“ houkla na otce.

„Nemám drobné.“

„To snad není pravda.“

„Já si dovezl svoje svíčky,“ nabídl děda a zvedl igelitovou tašku. „Můžeme je zapálit společně.“

Matka zakroutila hlavou. „Tamhle je otevřené květinářství, jdeme,“ přikázala otci, který beze slova poslechl.

„Půjdeme napřed,“ namítl děda.

Matka předstírala, že ho neslyší.

S rukama v kapsách a schoulení jeden k druhému si razili cestu úzkými uličkami, až se dopravovali k náhrobku, kde odpočívala Moničina babička.

Do vyleštěné plochy pomníku byla zapracovaná fotografie z dob jejího mládí.

„Takhle zářila, když jsem ji prvně potkal,“ pravil děda. „Roky běžely a vrásky přibývaly, ale uvnitř vypadala vždycky přesně takhle.“

„Byla krásná,“ přitakala Monika. „Chybí mi. Chtěla bych jí povědět tolik věcí.“

„Pořád můžeš,“ ujistil ji děda. „Já to dělám v jednom kuse. Občas mám pocit, že mě doopravdy slyší. Třeba když nahlas vzpomínám, jak jsme tančili během plesové sezóny, kdy nám nohy ještě dokonale sloužily, a v rádiu začnou hrát naši píseň. Nebo když sedím na dvorku, brumlám si pod vousy a civím na prázdné místo vedle sebe. To pak někdy zafouká vánek a pohladí mě po tváři. Možná si lžu do kapsy, ale neber starému hlupákovi jeho iluze.“

„Zní to kouzelně,“ řekla Monika.

„Tvoje babička taky *byla* kouzelná žena,“ potvrdil děda. „Nejen, že mi nenávratně ukradla srdce, ona do něj viděla jako do misky s polévkou.“

„Jak to myslíš?“

Děda se zahleděl na větve stromů. Od úst mu stoupala pára. „To, co ti teď povím, jsi měla slyšet už dávno. Tvoje babička měla nadání. Nebylo to jako lusknout prsty. Její dar se projevoval víceméně náhodně, většinou dotykem s danou osobou. Ale za ty společné roky jsme se dotýkali mnohokrát. Věděla o mně všechno, včetně těch temných míst, které si člověk nechává pro sebe. Přesto mě milovala.“

Monika byla ohromená. „VÍ to ještě někdo další?“

Děda přikývl. „Tvoje máma. Když to zjistila, byla nadšená. Naléhala na babičku, aby ji učila. Nechápala, že podobnou věc musí mít člověk ve vínku. Bylo to jako nutit kapra, aby dýchal na souši. Postupem času se zatvrdila. Vzdalovala se nám.“

Monika bez hlesu naslouchala.

„Pamatuješ na ty dva týdny letních prázdnin, které si u nás strávila? Kolik ti mohlo být? Jedenáct?“

„Myslím, že deset. Máma tehdy trpěla silnými bolestmi hlavy a měla tak mizernou náladu, že jsem si vybrečela, abych mohla být u vás. Běhala jsem po zahrádce a hrála si se šneky.“

„Ano, byla radost tě hlídat. Vystačila sis sama. Vždycky jsi žila ve svém světě. A to platilo i toho dne, co se přihnal ten včelí roj.“

Monika se zamračila. Danou příhodu si nevybavovala.

„Seděla jsi na trávě, dloubala se v hlíně a nad hlavou ti tančilo tisíce včel. Já i babička jsme se snažili zachovat klid a napanikařit. Včely při rojení nebyvají nebezpečné. Nicméně to, co se odehrálo, vypadalo jako nějaký druh spojení. Pohlédla jsi vzhůru a místo křiku nebo pláče, což by byla

zcela přirozená reakce, jsi natáhla ruku a...“ děda zakroutil hlavou, „nedokážu to pojmenovat jinak než pohlazení. Roj jako by se zachvěl na pozdrav a obalil ti celé předloktí. Tvoje paže v tu chvíli víc než cokoliv jiného připomínala větrný vír, který tě poslouchal na slovo a následoval tvůj pohyb. Než jsem k tobě stačil doběhnout, rozevřela jsi dlaň, včely přeletěly plot a zmizely bůhvíkam.

Konečně jsem se k tobě dobelhal, vzal tě do náruče a odnesl do domu. Babička následně zkontrolovala, jestli tě nějaká z těch malých potvůrek nebodla, ale byla jsi zdravá jako rybička. Jen jsi tam seděla a prohlásila, že máš chuť na něco sladkého. Myslím, že tehdy si babička prvně naplno uvědomila, že výjimečnost, po které naše dcera tak moc toužila, nakonec našla svého dědice.“

„Chceš tím říct –“

„Máš v sobě něco vzácného,“ přerušil ji děda.

Monika chtěla vědět víc, ale nedostala příležitost.

„Ti zloději chtějí za jednu svíčku osmnáct korun,“ vyštěkla matka a za další tři vteřiny stála u nich. Otec se loudal vzadu a vypadal jako malý kluk, který dostal výprask za rozbité okno.

Blížila se půlnoc. Monika, která rodičům navrhla, že u nich přespí, ležela v místnosti, jež bývala jejím

pokojíčkem, a nemohla usnout. Myslela na dnešní den.

Děda jí nasadil do hlavy pořádně velkého brouka. *Máš v sobě něco vzácného*, tak to řekl. Ale proč si na danou příhodu se včelami vůbec nevzpomínala? Byla snad v nějakém transu? Nebo snad už děda ve svých necelých osmdesáti letech senilněl a přetvářel si minulost podle vlastního marastického scénáře? Ať to bylo jakkoliv, nic výjimečného na sobě nepozorovala. Ano, nedávno trpěla náměsíčností, ale těžko ji mohla přirovnávat k nějakým mimořádným schopnostem. Pokud v ní vůbec něco vězelo, dřímalo to hlubokým spánkem. A její etuda s kuchařkou? Jenom předsudky a dohady.

Ale přesto... ta myšlenka ji hlodala v hlavě s urputností nenasytného termita. Snažila se dozvědět víc, ale když našla vhodnou chvíli, děda se tvářil, jako by prodělal částečnou amnézii. Hotový Jason Bourne. Monika netušila, na čem je.

Jedno však věděla jistě. Otec v tom zase lital. Hlavně proto musela přijet osobně. Potřebovala se mu dívat do očí, když ze sebe soukal odpověď. Po telefonu by ji mohl obelhat. Neviděla by, jak se ošívá a drbá za krkem. Copak nechápe, že ho ty bezedné krabice připraví o poslední zbytky důstojnosti?

Mohla mu zkusit domluvit z pozice jeho dcery, ale nebyl žádné malé dítě, které by mohla klepnout přes prsty. Tohle chtělo těžší kalibr; její matku. Takže tátu zachrání tím, že ho zradí? Už viděla, jak mu to vysvětluje: „Ano, tati. Žalovala jsem. Práskla jsem máti, že zase ujíždíš na hracích automatech. Jen tak... mezi řečí. O nic přeci nejde. Kdo si hraje, nezlobí, že? Tak ahoj, tati. Žij blaze. Jo a doufám, že tě ta kudla v zádech moc netlačí.“

Plácla se do čela. Už nechtěla přemýšlet. Ráno je moudřejší večera. Zapřela se lokty a vykulila oči. Přes stěnu k ní doléhaly zvuky z ložnice. Tentokrát se ale žádné nože schovávat nebudou. Matka sténala. Pravidelně a stále hlasitěji.

Monika strčila hlavu pod peřinu. Nevěděla, zda má cítit úlevu, nebo znechucení. Zacpala si uši a tlumeně prozpěvovala.

Po hádkách přicházejí usmíření. Tak to má být. Nejlépe beze svědků.

Žárlivost

1.

Robert Král trpěl. Hluboko v mozku měl zaražený střepek, který nešel vytáhnout.

Když odrovnal toho špinavce na zastrčené zastávce, bolest na chvíli polevila, ale za moment ho opět držela v dotěrném objetí. Byla to hloupost. Někdo ho mohl zahlédnout, možná zanechal spoustu stop. A co potom? Ještě měl před sebou hromadu práce. A ta nezahrnovala fyzickou likvidaci osob. Vlastně počkat, zahrnovala, božíčku, ano. Ale ne jeho vlastníma rukama. On byl mistr loutkář. Tahal za nitky. Tak proč ho, ksakru, zapíchnul jako prase? Ujely mu nervy, to se může stát každému. Páchlo tam laciné víno, což jenom přižívovalo už tak nesnesitelnou migrénu. To místo jím bylo přímo nasáklé. Šlo buď odejít, nebo si ulevit. Když mu zabodl nůž pod žebra – jednou, dvakrát –, cítil, že má po dlouhé době čistou mysl. Vlastně byl tomu ubožákovi vděčný. Než odešel, políbil ho na tvář. Z čistého popudu... radosti. Chlapík si toho nejspíš ani nevšiml. Měl jiné starosti; se svými vnitřnostmi.

Král si promnul spánky jako už tisíckrát za poslední týdny a opřel se do svého ředitelského

křesla. Ve škole byl už jenom on a školník, což byl starý neškodný komediant. Pravděpodobně byl zalezlý ve svém přístavku a fňukal nad manželkou, kterou už dávno sežrali červi.

Ozvalo se zatūkání na dveře.

„Račte dál.“

Dovnitř vstoupila žena, na kterou čekal. Na sobě měla dlouhou sukni a sešlý podzimní kabát. Jmenovala se Dana Hrubá, ale vypadala jako zfetovaná Mary Poppins, co vyměnila klobouk s kopretinou za další dávku.

„Přišla jsem, jak jste chtěl. Mluvili jsme spolu po telefonu,“ promluvila odtažitým tónem.

„Ale ano, nová paní uklízečka. Posadte se, madam.“

Hrubá sebou při posledním slově škubla a probodla ho pohledem. Zřejmě měla pocit, že si z ní utahuje, a přesně to také dělal.

„Co chcete slyšet?“ zeptala se.

Král se předklonil a pohlédl jí do tváře. Byla zcela nenalíčená. Neměla dokonce ani náušnice.

„Proč chcete dělat tuhle práci? Já vás přeci znám. Obsluhovala jste v hospodě na hřišti. Tam jste si zajisté vydělala víc. Přinejmenším za spropitné. Tady vás žádné nečeká. Jenom spousta ukřičených nepořádných žáků.“

„Potřebuju peníze.“

„Proč jste odešla z minulého zaměstnání?“ zeptal se Král. Otázka byla zbytečná. Odpověď znal. Drby na malém městě byly zrádnější než střevní chřipka. Majitel hospody ji vyhodil, když zjistil, že ho okrádá.

„Soukromá věc,“ zasyčela.

„Dobrá, máte pravdu. Nejsme u výsledku. Už jenom jedna otázka.“

Hrubá zúžila pohled do tenkých škvírek.

„Kdy můžete nastoupit?“

Škvírky zmizely a vystřídal je údiv. „Já... hned.“

Král pokýval hlavou. *Jsi překvapená, co? Měla bys být. Kdo by taky přijímal takovou megeru, byť třeba jen na umývání hoven.*

„Domluveno. Zítra v sedm ráno nastupujete. Kolegyně uvědomím po telefonu. Zaškolí vás. Potřebné papíry podepíšeme následovně.“

„Děkuju.“

„Ale kdepak, já děkuji,“ zahlaholil Král a vyprovodil ji ke dveřím. „Cestu zpátky najdete?“

„Vysokou školu možná nemám, ale blbá nejsem.“

„Líbí se mi vaše jiskra,“ odvětil Král.

Hrubá se ušklíbla a odkráčela. Chodbou se rozléhalo klapání podpatků.

Král se uvelebil zpět do křesla. Líbila se mu, to ano. Ale z úplně jiného důvodu. Nenáviděla děti. Žárlila na jejich naději ve světlou budoucnost, kterou ona sama už dávno ztratila.

Byla skvělá.

2.

Vyučování pro většinu dětí skončilo. Michal měl hodinu volna a Petr s Jakubem se uvolili, že mu budou dělat společnost, než začne další kapitola jeho herecké dráhy. Společně zdolali dlouhé schodiště a vyrazili podél říčky na náměstí. Doufali, že tam potkají Lenku s Hankou, které šly napřed.

„Jak u vás doma dopadl rodičák?“ zeptal se Petr.

Michal pokrčil rameny. „Máma je učitelka. Ví všechno pomalu dřív než já. Eliška je chytrá holka, takže žiju ve stínu. Ale zadek mám celý. Pohoda.“

„Dobré,“ přidal se Jakub, který nikdy neplýtvá slovy.

„Moje matka tam, myslím, ani nepřišla,“ přiznal Petr. „Možná lepší. Letos zrovna neválím.“

Michal zachytil Petrův výraz a zasmušil se. S mámou možná nevycházel úplně nejlépe, ale aspoň se starala. Někdy ho to štvalo, ale dnes to

viděl jinak. Chtěl říct něco povzbudivého, ale v hlavě měl prázdnno. Zákon schválnosti.

Došli na náměstí. Holky nebyly v dohledu. Nejspíš kramařily v některém z obchodů.

Nad dveřmi lékárny zadrnčel zvonek a ven vyšla Jarmila Tlapáková. Kluci ji se zájmem pozorovali.

„Hele,“ nadhodil Michal. „Do školy nepřišla, ale chodí si po venku.“ Jeho rýpavá nálada ho však rázem přešla.

„Podívejte, jak je zmalovaná,“ zamumlal Petr.

Jarmila měla otokem téměř zavřené levé oko a z nosu jí trčely vatové tampóny.

„Co se jí, do prdele, stalo?“ vydechl Michal.

„Nevím, ale zjistím to. Co ty na to, Kubo? Mám jít za ní?“ zeptal se Petr.

„Tak určitě,“ konstatoval Jakub.

Petr si dodal odvahy a vykročil. „Hej, počkej chvílku,“ zavolal.

Jarmila zastavila. „Co je, chceš si taky bouchnout?“

„Bouchnout? Chtěl jsem ti spíš poděkovat. Bylo to od tebe super, jak ses zastala kámoše.“ Kývl směrem ke Kubovi. „Měl jsem ti to říct hned, ale nenašel jsem... však víš.“

„Odvahu? No jo, vy malí kluci jste takoví posránci.“

„Nemusíš se hnedka čertit. Každý nemůže být takový drsník jako ty.“

Jarmila se uvolnila. Zřejmě ji překvapilo, že Petr přečkal první várku studené sprchy. „V pohodě. Když jsem poslouchala Konopku, jak řve, vybavil se mi můj fotřík. Bylo to, jako bych se zastávala sama sebe.“

„To on ti udělal tuhle sviňárnu?“

„Hloupá nehoda,“ mlžila Jarmila.

„Tuhle verzi pro doktora vynechej.“

Jarmila vyloudila zdráhavý úsměv a zaúpěla.

„Sakra, podívej, co mi děláš. Máš pravdu, co ti mám navykládat. Zpráskal mě.“

„Hajzl, tohle mu nesmí projít,“ odvětil Petr. Jeho tvář zkameněla.

„A co uděláš? Přijedeš na bílém koni a zachráníš mě?“

Petr zkoumal její pomlácenou tvář. Za těmi černými stíny a divokými tmavými vlasy se skrývala celkem fajn holka. Nikdy předtím si toho nevšiml. Zčásti proto, že byl zaslepený blondátou hřívou jiné dívky, a zčásti proto, že si s ní právě vyměnil víc vět než za několik předchozích let. Díval se na ni a poprvé za celou dobu ji skutečně viděl.

Hanka s Lenkou vyšly z galanterie a přidaly se k Michalovi s Jakubem.

„Odkdy klábosí s Tlapačkou?“ zeptala se Hanka a kývla směrem k Petrovi.

„Vypadá to, že ode dneška,“ odpověděl Michal. „Docela jim to spolu sedne, ne?“

„Když myslíš.“

„Je to kus,“ podotkl Jakub.

Hanka sevřela rty.

Michal seděl na podlaze tělocvičny, hleděl na scénu před sebou a skřípal zuby.

„Sbohem láska. Umírám v políbení,“ pronesl Patrik Rumlena z vedlejší třídy, vypil pomyslný jed a chvíli nato padl k zemi.

Lenka Pospíšilová se probrala k životu a s předstíraným žalem slíbala z Rumlenových rtů zbytky jedu.

Michal tuhle scénu z duše nenáviděl. V původní verzi se přeci probodli dýkou. Místo toho musel sledovat, jak se cicmají. Všechno probíhalo v náznacích, ale to mu jaksi nepomáhalo. K čertu s celým dramáčkem.

Z rádia opodál zazněl finální hudební doprovod, který přerušila až učitelka Kloučková svým potleskem.

„Výborně. Už to skoro vypadá jako divadlo. Máme poslední dva týdny všechno dopilovat. Kdo

dneska zadrhával s textem, ten si šáhne do svědomí a mákne. Hrajeme jako tým. Děcka, konec byl dobrý, jenom to umírání zkuste trochu víc procítit, ať nevypadáte jako pytle brambor.“

„Ale líbání nám jde, ne?“ protestoval Rumlena a vysloužil si všeobecný smích. Pohlédl na Lenku, která zrudla až ke kořínkům vlasů.

Michal potřeboval na vzduch. Dusil se vzteky, ale mohl si za to sám. Za ty měsíce, co Lenku znal, se o nic nepokusil. Nesmělé pokukování mohlo sotva stačit. Pohrával si s myšlenkou, že Lenku vezme do náruče a někam ji odnese. Jedno kam, hlavně co nejdál od toho libového frajera s nagelovanými vlasy a dokonalým chrupem. Vztek mu dodával odvalu, ale jakmile vyprchal, všechno se vrátilo do zajetých kolejí.

„Zítra se budu těšit ve stejnou dobu a zkusíme to zahrát v kuse. Berte to jako malou generálku. Vánoční besídka nepočká. Přes víkend dodělám kostýmy. Jestli si svoje nehty zničím nadarmo, tak si mě nepřejte.“ Kloučková zahrozila prstem.

„Žádný strach, paní učitelko. Jsme našprtání líp než na přijímačky,“ prohlásila Katka Brázdilová a její jednovaječná sestra souhlasně přikývla.

Michal měl zpočátku problém jednu od druhé rozeznat, ale po pár dnech si vytrénoval oko. Když

se člověk prokousal přes záplavu světlých vlasů, modré oči posazené daleko od sebe a drobný nos, všiml si jemných rozdílů. Katka měla nepatrně užší obličej a Markéta zase drobnou jizvičku na bradě.

Kroužek skončil a žáci se začali postupně rozcházet. Lenka bojovala s rozvázanou tkaničkou a Rumlena se na poslední chvíli otočil ve dveřích tělocvičny, aby obdivným pohledem zhodnotil její pozadí.

Zmiz, hade, pomyslel si Michal a Rumlena nevědomky poslechl.

Lenka se narovнала a vykouzčila úsměv. „Čekáš na mě?“

„Já... nějak jsem se zasek,“ zamumlal Michal a vzápětí si vynadal. Lepší odpověď ho opravdu napadnout nemohla.

„Dneska tě kousek doprovodím. Jdu rovnou k Hance, takže máme společnou štreku.“

Michal se snažil tvářit nevzrušeně, ale uvnitř hořel. „Fajn.“

Na chodbě se Lenka zarazila. „Něco jsem zapomněla. Běž napřed. Hned budu u tebe.“

Zmizela za rohem. Musela si odskočit, ale to Michala nemuselo zajímat. Zamířila na nejbližší toaletu. Ta byla sice vyhrazená pro učitele, ale teď už jí nikdo nadávat nebude. Vklouzla dovnitř.

Jednalo se o malou místnost s jedním záchodem a umyvadlem.

Lenka odmotala toaletní papír a obložila jím prkénko. Posadila se a užívala si pocitu úlevy, který ji zaplavil.

Světlo zhaslo.

Lenka zasípala. Na čele jí vyvstaly krůpěje potu. V temném prostoru před ní poletovaly bílé mžítky.

„Obsazeno,“ zvolala hlasem, který skřípal jako rezavá pumpa.

Ticho.

„Haló.“

Úzkost začínala pracovat. Z okolní tmy vyvstal rozplizlý obrys. Tvář. Zlá a zákeřná. Chtěla jí ublížit.

Lenka si natáhla kalhoty a vyrazila proti dveřím. Musela ven. Zabrala za kliku. Někdo ji držel.

„Pusťte mě ven!“

Jestli to byl Michal, tak u ní skončil. Pustila kliku a bušila do dveří. Otočila se.

Tvář byla blíž. Lenka slyšela její dech. Opřela se zády o dveře. Nemohla dýchat. Cítila vlhko na tváři – čísi jazyk. Někdo jí zašeptal do ucha. Hrůznou, nechutnou větu. Omdlela.

Michal přispěchal na sídliště, kde bydlel Petr, a zahlédl ho na jedné z laviček. Přisedl k němu a zachumlal se do zimní bundy.

Petr se mračil a usmíval zároveň. „Třeseš se jako ratlík. Tak to vyklop. V telefonu jsi zněl dost zmateně.“

„Ty bláho, kdybych kouřil, tak si jednu zapálím. Nevím přesně, co se tam semlelo, každopádně mě Lenka dost vyděsila.“ Michal se rozhlédl, zda kolem nejsou cizí uši, a pokračoval.

„Po dramaťáku jsme šli ze školy, ale Lenka se musela pro něco vrátit. Čekal jsem před školou asi pět minut. Přišlo mi to divné. Šel jsem zpátky, ale nikde ani noha. Tak jsem se hecnul a zavolal na číslo, cos mi dal. Myslel jsem, že ho použiju při lepší příležitosti, ale dostal jsem strach. Nechal jsem to vyzvánět snad dvacetkrát a chodil po chodbách. Pak jsem zaslechnul tlumenou melodii.“

„Její vyzvánění,“ přerušil ho Petr. Už se jen mračil.

„Přesně tak. Vycházelo z učitelského hajzlíku. Otevřel jsem dveře a Lenka se mi sesunula k nohám. Měla děsivě bílou kůži a promodralé rty, jako by z ní někdo vysál všechnu krev. Myslel jsem, že je kaput. Kleknul jsem na zem a poplácal ji po

tvářích. Víím kulové, co se v podobných případech dělá. Otevřela oči...“ Michal se odmlčel.

Petr do něj štouchl. „Teď nepřestávej.“

„Byly černé jako dvě jámy. Přikovaly mě na místě. Olízla si rty a řekla... řekla.“

„Co, proboha?“

Michal se opět rozhlédl. „Tvůj otec tě zdraví.“

„Ona ho zná?“

Michal vzdychl. „Táta je po smrti,“ zašeptal. Věděl, co se stane, když to poví nahlas, ale nemohl si pomoci. Začal vzlykat.

Petrovi spadla brada. Nenacházel slova. Místo toho poplácal kamaráda po zádech.

Michal zakroutil hlavou a utřel si slzy. „Smála se. Já na ni koukal jako na zjevení. Motala se mi hlava. Uvědomil jsem si, že jí pořád zvoní mobil. Nějaká podělaná primabalerína nebo co tam má nastavené. Típnul jsem telefon a myslel, že sebou seknu. Pak se mě Lenka zeptala, co děláme na zemi. Byla zase normální.“

„Musíme ji vyslechnout.“

„Zbytečná práce. Nepamatuje si ani ťuk.“

„Celé tohle místo jde do kopru,“ prohlásil Petr, utřhl stéblo zmrzlé trávy a pohrával si s ním mezi prsty.

„Máš v rukávu něco, co bych měl vědět?“
vyzvídal Michal. Už se zase ovládal.

„Já nevím, uprostřed léta se v lese údajně ztratil nějaký chlápek z vedlejší dědiny, kterého dodneška nenašli, pak se zaběhnul Buck a nakonec ten mrtvý bezdomovec, o kterém krafá celé město.“

„Myslíš, že všechny ty věci mají něco společného?“ chtěl vědět Michal.

Petr bojoval s tupou bolestí, která vysílala signály z jeho farmářek s povolenými tkaničkami. „Nevím,“ promluvil nakonec. „Ztratil jsem nit.“ Sklopil zrak a zatnul zuby. Vlastně ztratil ještě něco. Víru. Kdysi doufal, že porazí nemoc, která decimovala jeho zdravý rozum, ale s každou novou prasklinou ztrácel naději. Bylo to, jak pověděl Michalovi. Všechno šlo do kopru.

Úmrtí

1.

Stalo se to večera, kdy na zem dopadly první sněhové vločky. Monika korzovala po hlavní ulici, která vedla středem městečka, a hledala inspiraci pro vánoční dárky. Na veřejném osvětlení visely zářící světelné ozdoby, a když začalo mírně sněžit, Moniku zachvátil pocit štěstí. Vždy se uměla radovat z maličkostí.

Zastavila u obchodu se sportovními potřebami. Bloumala nad tenisovou raketou, když ve skleněné výloze zahlédla odraz něčí tváře. Škubla sebou a otočila se.

„Nechtěl jsem vás vyděsit.“

„Michale,“ vydechla Monika. „Chceš se zbavit svojí neoblíbené učitelky?“ Doufala v jeho pousmání, ale čekala marně.

„Když už jsem vás potkal, musím s vámi mluvit, než ztratím kuráž. Půjdeme někam stranou, prosím? Každý nemusí slyšet, že jsem nejspíš zmagořil.“

Šli pěšinou podél říčky, která tiše šuměla, a pod nohama jim křupal drobný šterk.

„Tak ven s tím,“ začala Monika.

„Slíbíte mi, že si to necháte pro sebe? Hlavně před mojí mámou? Je to hodně osobní. Ani nevím, jestli to ze sebe dokážu vysoukat.“

„Přisahám na svoji smrt,“ odpověděla bez váhání Monika.

„To je hodně těžký kalibr.“

„Taky jsem hodně zvědavá.“

„Víte, proč jsme se přestěhovali?“

Monika pokrčila rameny. *Rozvod, co jiného.*

„Máma vám možná něco naznačila, ale asi to neřekla na plnou pusu. Nikdy o tom nemluvíme. Vlastně se teď nebavíme skoro o ničem.“ Michal se odmlčel. „Můj táta se zabil.“

Monika zastavila a chytila ho za rukáv. „To ne.“

„Vyskočil z okna naší kuchyně,“ pokračoval Michal. Sám byl překvapený, s jakou lehkostí o tom vypráví. Zdálo se, že veškeré slzy nechal na lavičce vedle svého kamaráda. Alespoň prozatím.

„Nevím, co na to říct.“

„Nevadí. Stačí, když budete poslouchat. Když se to stalo, dřepěl jsem ve škole. Usnul jsem během vyučování. Zdálo se mi o něm. Viděl jsem ho, jako teď vidím vás. Seděl u stolu, psal nějaký vzkaz a pak...“ Michal zakroutil hlavou. Selhal mu hlas.

Monika hleděla do prázdna.

„Něco podobného jsem zažil i s vámi,“ pokračoval Michal.

„Nerozumím.“

„Párkrát se mi o vás zdálo, jak bloudíte nějakou chodbou nebo snad tunelem. Nevím přesně.“

Monika vytřeštila oči. „Řekni mi, že si vymýšlíš.“ Hypnotizovala ho pohledem, ale Michalův výraz byl neúprosný. Mluvil pravdu.

„Stojím vám za zády, ale nemůžu dál. Něco mi brání. Volám na vás, ale je to k ničemu. Pak mi zmizíte z dohledu a já zůstanu sám. Vidím jenom to světlo na konci. Zelený vír... jako by mě chtěl vtáhnout dovnitř. Probudím se a cítím se pod psa. Chtěl bych věřit, že jde jenom o podělaný sen, opravdu chtěl. Ale můj táta... chápejte, musel jsem vám to vyklopit. Možná je to celé blbost, ale je mi líp, když o tom teď víte. Co vy?“

„Nevím. Mám v hlavě zmatek. V poslední době se mi děje víc podivných věcí, než bych si přála. Odmítala jsem je přijmout stejně jako malé dítě, které vidí stín v rohu pokoje a doufá, že bubák zmizí, když zavře oči.“

„To mi připomíná moji malou sestřičku,“ nadhodil Michal. „Vlétla ke mně uprostřed noci a mluvila o nějaké ženě, která ji lákala pryč, když si hrála venku. Nedokážu pobrat, že by se podobné

věci děly v městečku jako Raskovice. Rád bych, aby šlo o ségřinu bujnou fantazii, ale čichám za tím něco víc. Jestli se jí něco stane, nikdy si to neodpustím.“

Monika zakroutila hlavou. „Nikommu se nic nestane. To jsou tři zápory v jedné větě. Rozumíš?“

„Kéž by,“ utrousil Michal. „Tak nashle ve škole.“

„Dávej na sebe pozor,“ odvětila Monika a sledovala Michala, jak stoupá vzhůru do kopce směrem k výše položenému sídlišti. Přišel za ní a bál se, že ho bude považovat za blázna. Chyba lávky.

Monika odemkla vchodové dveře a nahlédla do schránky. Bylo v ní několik reklamních letáků, které automaticky vyhodila do krabice v rohu chodby, a dopisní obálka. Nebyla na ní žádná adresa ani poštovní známka. Ten, kdo to psal, musel přijít až sem.

V bytě čekal vzkaz připevněný na dveře lednice:

Šel jsem na pívko.

To byl celý on. Tomáš a jeho papírky.

Hodila kabelku na kuchyňský stůl a přešla do obývacího pokoje. Při pohledu na komodu jí bodlo u srdce. Klec, která na ní stávala, byla ve sklepě.

Jednoho dne se možná vrátí zpět na své místo, ale zatím bude muset vyčkat, než se staré rány zacelí.

Usedla do gauče a pohrávala si s dopisem. Možná by měla počkat na Tomáše. Koneckonců mohl být pro něj. Kousla se do rtu. Otevřela obálku, vytáhla psaní a dala se do čtení.

Opusťte byt! Páchne z něj zhouba. Možná jsem jen vetvý morous, ale uši mám ještě v pořádku. Zvuky, které jsem po nocích slychával z bytu staré Králové, nemohly patřit ničemu lidskému. Ta nebohá ženská se připlétla k čemusi mimo naše chápání. Jednoho dne se vrátila z procházky a od té doby už nikdy nebyla jako dřív. Scházela mi před očima, jako by v sobě nosila nějakého odporného parazita, který ji užíral zevnitř. Kousek po kousku.

Od jisté doby přestala vycházet ven. Směl k ní jenom její povedený synáček. Říkal jsem mu o těch zvucích, ale pokaždé mě odbyl. Vzal si ji k sobě. Asi se u toho pokrytce zastavím. Chci ji vidět. Musím se přesvědčit, že je v pořádku. Možná se pak zbavím oněch podivných nočních můr, které mě okrádají o spánek. A těch zvuků... copak je neslyšíte?

Škoda mladých životů. Odjedte, než bude příliš pozdě.

Monika si dopis přečetla podruhé a poté ještě jednou. Žádný podpis, ale měla tušení, kdo byl autorem tohoto... varování. Kdo jiný by slyšel zvuky lépe než jejich nejbližší soused. Pravděpodobně přes stěnu ložnice, která sousedila s jeho bytem. Kdo ví, co se v té místnosti dělo. A v posteli, kde spali. Monika nakrčila nos.

Vyšla na chodbu a v mžiku stála u bytu pana Bezoušky. Zmáčkla zvonek. Naslouchala. Měla pocit, že zevnitř zaslechla nějaký šramot.

„Potřebuji s vámi mluvit,“ zvolala a zabušila na dveře. Svědilo ji pravé oko.

Stála tam. Odhodlaná a vyděšená zároveň. Černě lemované kukátko jako by se jí vysmívalo. Svědění oka přešlo v nepříjemné pálení. Monika naposledy bouchla do dveří a vrátila se zpátky.

Zuřila. Měla žízeň. Přeběhla do kuchyně, natočila sklenici vody a hltavě ji vyprázdnila. Bradu měla celou potřísněnou. Dvěma skoky byla u spíže a hledala něco sladkého. Nemocné oko slzelo a trýznivě tepalo. Hrabala rukama jako lovecký pes, který vystopoval liščí doupě. Konečně našla dózu s čokoládovými cereáliemi. Zaklonila hlavu a naplnila si celá ústa. Klesla k zemi. Křoupala lupínky.

Přicházela k sobě. Kolem se válely pytlíky s kořením, instantní polévky, plechovky s fazolemi a rozsypaná rýže. Spolkla poslední sousto a ucítila měděnou pachut'. Musela si rozkousnout jazyk.

Dvěřmi do obývacího pokoje zahlédla obraz Královy matky.

Vrrrz... vrrrz.

V myslí jí vytanula snová scéna oběšenců visících na stromech okolo mýtiny. Vybavila si Tomášovu tvář – napuchlou a plnou červenofialových skvrn.

Vrrrz... vrrrz.

Zase ten ohavný zvuk. Tentokrát však nepocházel od větví zmítaných větrem.

Houpací křeslo.

Stařena z obrazu se klátila sem a tam a její oči blyštěly jako otrávené obsidiány.

Připlotla se k čemusi mimo naše chápání.

Monika vyskočila na nohy a zamířila k ní. Zabořila prsty do plátna a pocítila ochromující bolest podobnou hadímu uštknutí. Prohnula se v zádech. Její páteř hrozila, že praskne. Monika zatnula zuby a hrdelně zavrčela. Škubla ramenem a rozervalá plátno na cáry. Uchopila bytelný rám, rozlámala ho na několik částí a mrštila s ním o podlahu. Odplivla si a trhaně oddychovala. Na

dlaních cítila cosi lepkavého; krev stékající po špičkách prstů.

Monika hleděla z okna a pozorovala poletující sněhové vločky. Nebude utíkat. Sevřela ruce a několik krvavých kapek plesklo o podlahu.

2.

Tomáš dorazil domů, pověsil bundu na věšák a líně se protáhl. Přešel do obývacího pokoje. Na televizní obrazovce se zrovna dohadovaly dvě ženy, ale Tomáš mohl pouze tipovat, co je důvodem jejich rozepře; zvuk byl ztlumený na minimum.

Monika spala na gauči zachumlaná pod dekou a jemně se mračila, jako by právě snila o něčem zapeklitém. Tomášovy myšlenky obtěžkával pivní mrak, ale jakmile spatřil její dlaně omotané gázou, zbystril. Jeho pozornost najížděla do pohotovostního režimu. Jako by letěl balónem a vyhazoval pytle s pískem.

Monika sebou škubla a promnula si oči. „Kde jsi byl tak dlouho?“

„Promiň, chtěl jsem vypadnout už před hodinou, ale zviklali mě. Jsem měkkota. Co se ti stalo s rukama?“

Monika ukázala na prázdnou stěnu po pravé straně. „Vyhodila jsem tu hrůzu.“

Tomáš nadzvedl obočí. „Říďa asi nebude skákat radostí, jestli to zjistí. Ale to je fuk, co to má společného s tvými obvazy?“

Monika otázku ignorovala. Nechtěla si vymýšlet ani vysvětlovat, jak se jí podařilo rozlámat rám obrazu se stejnou lehkostí, jako by šlo o slané tyčinky. Sama tomu úplně nerozuměla. Místo toho vytáhla zmuchlaný dopis.

„Tohle bylo ve schránce,“ poznamenala.

Tomáš se dal do čtení. Odložil papír. Odkašlal si. „Takže bydlíme v rádoby strašidelném bytě a máme se pakovat, než přijdeme k úrazu. Chápu to dobře?“

„Nejspíš ano.“

„Hrozná blbost,“ utrousil Tomáš a rozesmál se. „Co si o tom myslíš ty?“

Monika s podobnou reakcí počítala. Její přítel nikdy nepatřil mezi typy lidí, co vidí škodolibé skřítky pokaždé, když se jedna ponožka z páru zatoulá bůhvíkam. Věřil v selský rozum a vysmíval se všemu, co zavánělo šarlatánstvím. Pokud jste ho chtěli rozčítit, stačilo vytáhnout obyčejný horoskop. Monika byla podobného ražení... alespoň donedávna. Jako by stála před oknem se zataženými závěsy a nemohla se rozhodnout, zda ťukání na

skleněnou tabuli způsobuje zvědavý pták, nebo kostnatá ruka, která ji stáhne dolů, jakmile vyhlédne ven.

„Nevím,“ odpověděla nakonec.

Tomáš poposedl. „Někdo si z nás vystřelil. To je všechno. I kdyby na tom bylo zrnko pravdy, nepotřebujeme vyhazovat další peníze za kauci a provizi realitce. Tady jsme nic z toho platit nemuseli. Možná si na tenhle byt dělal zálusk někdo další a my jsme ho předběhli.“

„Myslím, že to psal Bezouška.“

„Ten tajemný dědula?“

„Zmiňuje se přeci, že slyšel divné zvuky.“

„No,“ zamyslel se Tomáš, „nebo se za něj někdo vydává, aby spíchnul dva vtípky za cenu jednoho.“ Postřehl její skeptický výraz a vstal. „Dobře, tak se ho pojďme zeptat. Když se přízná, nechám ho žít, slibuju.“

„Šetři energií. Zvonila jsem na něj, ale nikdo neotevřel. Buď není doma, nebo to předstírá.“

„No jistě,“ přitakal Tomáš. „Pocházíš přeci z prokletého bytu. Mohla bys k němu zatáhnout nějakého démona.“

„Nechme to plavat,“ navrhl Monika. „Jak ses měl?“

„Nijak zvlášť. Chlapi toho u piva nakecají. Znáš to.“ Tomáš si prohrábl strniště. Zůstal déle, to ano, ale nikoliv kvůli ostatním. V telce běželo tenisové finále mistrů. Opravdová bitva provázená nadšeným povykem diváků. Pokud vás však v kapse pálí nejistý tiket, pastva pro oči snadno sklouzne k bolestivé podívané. Všemocný Djokovič padl. Bojoval statečně, ale dnes neměl svůj den... stejně jako Tomáš. Další zbabraná sázka spatřila světlo světa. „Tak povíš mi konečně, co máš s rukama?“ naléhal, aby změnil téma.

„Možná,“ odvětila Monika a povalila ho na sebe.

Mazlili se. Nemuseli žárlit. Oba si hýčkali své vlastní tajemství.

3.

Začátkem prosince se sice žádný další sníh neobjevil, nastaly však tuhé mrazy, čehož se muselo využít.

Monika seděla na břehu rybníka a utahovala si brusle. Tomáš kroužil kolem provizorní branky, kterou vytvořil pomocí svých bot, v rukách třímal hokejku a pohrával si s pukem. Monika souhlasila, že mu bude chytat nájezdy. Kdyby místo sebe postavila sněhuláka, vyšlo by to nastejno.

Zvedla se na nohy a pomalu se rozjela. Neříká se náhodou, že bruslení je jako jízda na kole, kterou člověk nezapomíná? Monika pochybovala, jestli by s tím souhlasila. Vlastní hokejkou se opírala o led, dojela k brance a byla ráda, že dokázala zabrzdit.

Tomáš vyrazil kupředu, zamíchal pukem a prostřelil ji mezi nohama.

„Hej, nebyla jsem připravená.“

„Povídali, že mu hráli. Dávej pozor.“ Tomáš nabral rychlost, naznačil střelu a rychlou kličkou do bekhendu zasunul puk za Moniku. Ta se snažila rychle přesunout, ztratila rovnováhu a dopadla na zadek.

„Jsi v pohodě, bobku?“

Monika se vyškrábala na nohy a oprášila si kalhoty. „Potřetí už ti to neprojde.“

Tomáš zakroutil hlavou. Byl rád, že ji přemluvil. V poslední době mu dělala radost (pokud pominul její noční výlety, které našťěstí ustaly). Viděl, jak bojuje s nadbytečnými kily. Ba co víc, vyhrávala. Kéž by se dařilo taky těm žabákům, na které sázel. Společně s Martinem zkoušeli trefit býčí oko. Ale týden za týdnem se mu zdálo stále menší; možná téměř zavřené. Pokud chtěli dostat zpátky svoje peníze, měli dvě možnosti. Držet se na stejných

vkladech, ale zvyšovat kurzy, nebo vymyslet „lucky punch“ za větší obnos. Byla tu ještě třetí varianta: stáhnout ocas mezi nohy a vzdát to. Jednou to zmínil, ale Martin mávnul rukou a objednal další pivo. Ještě to zkusí. Něco vymyslí. Víc hlav víc ví.

„Tak co je, zlato? Došly ti nápady na zakončení?“ rýpla si Monika.

Tomáš se rozjel. *Když to teď dám, tak se zítra zadarí.* Přihrál si puk na brusli, kopnul ho zpátky na čepel hokejky a vystřelil. Monika vykopla nohu do strany a srazila pokus mimo branku.

„Téda, luxus, paní učitelko,“ ozvalo se zpovzdálí. Na břehu rybníka stáli Michal, Petr a Jakub.

Nádhera, pomyslel si ironicky Tomáš a Monika jim zamávala.

„Dáme zápas?“ škemral Petr. „Sice nám jeden chybí, ale nějak to vymyslíme. Co vy na to?“

„Dobře, chlapi, ale úča hraje se mnou,“ odvětil Tomáš a mrknul na Moniku, která na něj na oplátku zašilhala.

Michal s Petrem poslali Kubu na hostování a zápas mohl začít.

Chvíli se otukávali, ale po pár akcích hodili ostych za hlavu a hráli naplno. Michal se vymanil z Kubova sevření a rychle přihrál na druhou stranu. Petr zapomněl, že nejsou v Madison Square

Garden, a vystřelil příklepem, jako by před ním nestála vykulená učitelka, nýbrž Pekka Rinne v plné polní. Kotouč proletěl kolem Moničiny holeně a doklouzal až na druhou stranu břehu.

„Hele, mladíku,“ vykřikla rozčilená Monika, „já teď dojedu pro puk a ty mezitím vychladneš, platí? Nenechám se od tebe zmrzačit.“

„Já tam skočím, paní učitelko,“ nabídl Petr.

„Jen zůstaň a zpytuj svědomí,“ usadila ho Monika a odjela.

Už byla téměř na místě, když zakopla o zamrzlý klacek. Dopadla na břicho a pochroumala si obličej. Zaklela a opřela se o lokty. To, co zahlédla, jí vyrvalo výkřik z hrdla. Bojovala s mrákotami. Tam dole. Pod ledem byl člověk. Z nosu jí vytekl rudý pramínek a zalil část jeho tváře. Jedno nebožtíkovo oko bylo mléčně zakalené a druhé chybělo. Z prázdného očního důlku vylézala nervová vlákna a vznášela se jako mořské řasy.

Nebohý Bezouška. Zvonila na něj, ale už jí nic neřekne. Nemůže, protože má ústa plná ledové vody. Nabádal ji, aby odjela, ale měl to udělat sám.

„Pomoc,“ zachraptěla Monika a převalila se na záda. Ledové krystalky jí tály ve vlasech a zábly za krkem jako umrlčí prsty, které plavaly kousek pod ní.

4.

Raskovice měly k dispozici pobočku státní policie o celkovém počtu čtyř strážníků. Svým způsobem se jednalo o zkušené

muže, kteří však nabývali praxi zejména prevencí a papírováním. Jedno zmizení a dvě násilná úmrtí za necelého půl roku byly přesně o tři děsivé záležitosti více, než by tito muži chtěli řešit.

Ani nemuseli, případy nespadaly do pole jejich působnosti. Strážníci však cítili trpkou pachut' přihlížejících troubů, kteří volají o pomoc. Nakonec, byl to jejich rajón. Nebo si to alespoň mysleli. Tohle město už dávno patřilo někomu jinému.

Poté, co bylo bezvládné Bezouškovo tělo vytaženo z ledové vody, proběhlo předběžné ohledání. Na levém oku by si snad mohla pochutnat některá z ryb, ale těžko mohla zapříčinit zlomený vaz. Další složka do šuplíku kriminální policie.

Výprava

1.

Jakub Doleček vystrkoval špičku jazyka z koutku úst, soustředěně sledoval obrazovku monitoru a každou chvíli bušil do mezerníku, aby vystřelil. Právě dohrával sezónu za své milované Laviny z Colorada. Uctíval zejména Petera Forsberga a jeho všestrannost. Ale zatímco urostlý Švéd už pobýval v zaslouženém důchodu, Kuba absolvoval jednu sezónu za druhou, aby zas a znovu získával nejslavnější hokejovou trofej na světě.

Byl bojovníkem, což dokázal již během prvních okamžiků svého života. Nikdo ho nevaroval, že by se měl v průběhu těhotenství přetočit hlavou napřed. Máma s ním sice lezla po čtyřech a hrbila záda jako vystrašená kočka, ale on měl svou polohu, která mu vyhovovala. Během porodu se Kubovi zasekla jedna noha a než se ji podařilo uvolnit, došlo ke zlomenině klíční kosti a přidušení následkem vdechnutí plodové vody. Zatímco klíční kost se zhojila během deseti dnů, přidušení způsobilo nevratné porušení centrální nervové soustavy.

První bitvu Kuba nakonec vyhrál a svůj triumf také náležitě oslavil mohutným řevem hned poté, co se konečně nadechl. Nováčkovská daň však byla

příliš vysoká. Bez smyslu pro čest a lichvář k tomu. Takový byl den, do kterého se narodil.

Nic naplat, život šel dál a Kuba objevil svoji první velkou lásku: sport.

Kluci ze školy ho po vyučování brávali do party. Měli oblíbený betonový plácek, kde hrávali fotbal s tenisákem. Kuba byl šťastný, že ho nechají chytat. Postával před lavičkou reprezentující branku, v ruce držel svoji věrnou kšiltovku a mával s ní jako s opravdovou lapačkou. Válel se po zemi a bylo mu jedno, když si krkolomným zákrokem zničil kalhoty nebo odřel lokty. Hřál ho pocit, že je součástí týmu, a občasné poplácání po zádech.

Po návratu domů pak mámě, která mu mezitím dezinfikovala krvavé šrámy, vyprávěl, jak zápas probíhal. Paní Dolečková kroutila hlavou a lehce se usmívala. Kdyby Kuba nebyl tolik zabraný do svého příběhu, možná by zaznamenal náznak smutku v jejích očích.

Rodiče ho však navenek nikdy nelitovali. Podporovali ho, aby vyniknul svým vlastním způsobem.

Táta s ním chodíval na hřiště, kde trénovali nájezdy. Když to čas dovolil, brával ho do Zlína na extraligová utkání a doma s ním občas o víkendu vstával uprostřed noci, aby společně sledovali

skutečnou národní hokejovou ligu ze zámoří, kterou tak miloval. V létě pak hokejky vyměnili za fotbalový míč a proháněli se po trávníku.

Máma se s ním trpělivě učila a na rozdíl od některých učitelů na něj nikdy nekřičela, když mu to nešlo. Díky ní se dokázal prokousávat jednotlivými ročníky a přesto, že byl téměř vždy o půl kroku za většinou svých spolužáků, vytrvale jim dýchal na krk.

Rodiče mu navíc svěřili důležitý úkol. Jeho mladší bráška totiž loni nastoupil do první třídy a bylo potřeba, aby na něj dohlédl. Jakub se tehdy přestal usmívat a s vážným výrazem, který jako by mu z tváře na chvíli smazal jeho nemoc, slíbil, že se o něj postará. Rodiče mu věřili a on by je nikdy nezklamal.

Něco se však pokazilo.

Táta mu stále častěji předhazoval jeho nemotornost a nešetřil vyčítavými pohledy. Srovnával ho s mladším bratrem a trousil štiplavé poznámky. Kuba tak pokračoval v tom, co dělal celý život; bojoval.

Kdosi zaklepal. Dveře od pokoje se pootevřely a paní Dolečková nakoukla dovnitř.

„Máš návštěvu,“ pronesla k synovi hlasem zabarveným pýchou. Nestávalo se často, aby

jejího syna přišli navštívit hned dva kamarádi najednou. Petr s Michalem vstoupili do místnosti a povzbudivě na něj mrkli.

„Díky, mami,“ odvětil Kuba. „Sorry, kluci. Neslyšel jsem zvonek.“

„V pohodě, kámo,“ zvolal Petr. „Koukám, že už trénuješ. Snad mě nepodrtíš jako minule.“

„Dáte si limonádu a sušenky?“ zeptala se paní Dolečková.

„Ani ne, ale jste moc hodná,“ poděkoval Michal a Petr odmítavým gestem zpečetil jeho rozhodnutí.

Paní Dolečková nadzvedla obočí. V životě byla svědkem mnoha událostí, ale odmítnutí sušenek s limonádou od mladíků ve vývinu mezi ně nepatřilo. „Nebudu vás přemlouvat, mládenci. Dobře se bavte,“ popřála jim a odešla.

Kuba najel do herního menu a zvýšil hlasitost reproduktorů. Jednalo se o kamufláž, která měla zastříť jejich rozhovor do rockového hávu.

„Asi se ptáte, proč jsem nás svolal,“ prohlásil Michal. Po tom otřesném objevu pod zamrzlým rybníkem se rozhodl, že klukům poví pravdu, celou pravdu a nic než pravdu. O svých snech, otci, učitelce Kloučkové... všechno. A to také udělal.

Michal domluvil a vyčkával.

„Síla,“ vydechl Petr.

„Takže podle tebe neplácám kraviny?“ chtěl vědět Michal.

„Ne víc než obvykle,“ utrousil Petr a vysloužil si dloubanec do ramene. „Ne, vážně. Měl jsem držet jazyk za zuby a sám netuším, jak jsem to mohl vydržet, ale hádám, že teď už je to fuk.“

„O co kráčí?“

„Kloučková u nás uprostřed noci bušila na dveře. Mohlo to být někdy koncem září.“

„Co chtěla?“ vyzvídal Kuba.

„Těžko říct, byla v limbu. Stála přede mnou jenom v pyžamu a nevěděla o světě.“

„To jakože spala?“ vyhrkl Michal.

Petr přikývl. „Možná právě bloudila v jednom z těch snů, o kterých jsi nám vyprávěl.“

„Tohle smrdí průšvihem. Měli bychom spojit síly.“

„S Kloučkovou?“

„Přesně tak. A povíme to holkám. Čím víc lidí bude na stráž, tím větší šance, že na něco kápneme.“

Petr pochybovačně sevřel rty.

„Do háje, nechci je do toho tahat o nic víc než ty,“ bránil se Michal. „No dobře, jsem zabouchlý do tvojí sestřenky, ale to je teď buřt. Chci, aby si dávaly

bacha, to je všechno. Nezapomeň, co na mě Lenka vyvalila, když se probírala z bezvědomí.“

Kuba se zamračil.

„Neboj, všechno ti povím,“ uklidnil ho Michal.
„Už žádná tajemství.“

„Ruku na to,“ souhlasil Petr.

Kluci spojili dlaně a mlčky přísahali. Byli na jedné lodi a nastal čas naverbovat další námezdní sílu.

2.

Kdyby Monika tušila, co ji čeká, možná by školní budovu opustila zadním vchodem.

„Paní učitelko, můžete na slovíčko?“ zavolala Hanka Vránová, seskočila z lavičky a zamířila k ní.

„Je to důležité,“ přidal se Petr Hrdlička.

„Jen tři minuty a dáme pokoj,“ dodal Michal Smetana.

„Vyslechněte nás,“ prosila Lenka Pospíšilová.

„Hej!“ vykřikl Jakub Doleček.

Přihnali se k ní jako mlsné kočky a donutili ji zastavit.

„Co tak zhurta, děcka? Chtěli byste lepší známku z výtvarné výchovy?“

„Těsně vedle, paní učitelko,“ odvětil Michal a pohlédl na ostatní. Kamarádi ho pasovali do role mluvčího, byl to ostatně jeho nápad, ale momentálně cítil, že má v hrdle překážku podobnou smirkovému papíru. „Chtěli bychom...“

„Do toho, Michale, já tě neukousnu,“ pobídla ho Monika.

„Chtěli bychom podniknout výpravu do lesa.“

„A co s tím mám společného já?“

„Tohle,“ houkla Lenka, vytáhla z kapsy od kalhot uschlou větvičku a zamávala s ní Monice před nosem.

„Kde jsi k tomu přišla?“

„V obchodě s knihami. Vypadla vám z ruky. Slyšela jsem taky váš rozhovor s panem učitelem Drašíkem.“

„No to se podívejme.“

Lenka ignorovala Moničin pohoršený výraz a mluvila dál: „Povídal o nějaké mýtině nedaleko tvrziště. Jedná se o kopec poblíž Komni. Taky tvrdil, že to místo má špatnou pověst. Nedaleko tvrziště se zatoulal můj Buck. Původně jsem myslela, že jde o shodu náhod, a nechala to plavat, ale po tom, co mi vyprávěli kluci, už na žádnou náhodu nevěřím. Možná si říkáte: ‚Aha, děcka se nudí a vymýšlí blbosti, jenže všichni, co tady stojíme, cítíme, že se

děje něco divného. Chceme tomu přijít na kloub a někde začít musíme. Vy jste na té mýtině už byla. Všimla jste si něčeho zvláštního?“

Monika založila ruce na hrudi. Snažila se tvářit bezstarostně, na zápěstí však cítila zběsilé tepání.

„Nezdá se vám, že lovíte duchy?“

„Jak to můžete říct?“ vybuchl Michal. „Sama jste mi říkala, že se vám dějí divné věci. Proč z nás najednou děláte hlupáky?“

„To nikdo netvrdí.“

„Práskl jsem ostatním o vaší náměšičnosti,“ přiznal Petr a Monika mu věnovala rozhořčený pohled, pod jehož tíhou sklopil hlavu.

„Doufali jsme, že nám pomůžete,“ podotkla Hanka.

Monikou cloumal vztek. Ano, děly se zvláštní věci, ale nemínila do nich zatahovat ani Tomáše, natož pak svoje žáky. Co teď udělá? Nakáže jim, aby nikam nechodili? Dívala se z jednoho na druhého a sledovala jejich napjaté tváře. Nebyli hloupí, věděli své a ona taky. Nemělo smysl věšet jim bulíky na nos. Vztek zmizel, ohřál se u ní sotva několik vteřin.

„Jednou mě kvůli vám odvezou nohama napřed,“ prohlásila.

Tváře všech dětí se postupně uvolnily a rozzářil je úsměv.

Monika si povzdechla. Ti lumpové ji měli omotanou kolem prstu. Budiž jim to přičteno k dobru.

3.

Domluvili si schůzku u fabriky na výrobu plastů, která stála na kraji lesa.

Monika už byla téměř na místě. Tomášovi namluvila, že jde na návštěvu za Evou Smetanovou, a nehnula při tom ani brvou. Nepamatovala si, kdy mu naposledy takhle lhala. Možná se to naučila ve stejné době jako řízení auta. Vzdychnula a setřela si pot z čela pletenou rukavicí. Byly čtyři stupně pod nulou, ale v těle jí hořel plamen živený pochybnostmi a nervozitou.

Blížila se k dětem, které již čekaly na rohu, pozorovaly ji zvědavýma očima a něco si šuškal. Zpomalila.

Ještě byl čas se otočit a jít domů. Takhle jejich nevinná výprava se mohla zvrátit v pěkně nebezpečný podnik. Měla by jít za Tomášem a svěřit se mu. Proč to neudělala? Milovala ho, ale... Tomáš stál momentálně na druhé straně barikády. Věřil jenom tomu, co měl přímo před nosem.

Monika hleděla na děti a vnímala stoupající odhodlání. Dá na ně pozor. Ať se propadne, jestli se jim něco stane.

Došla k nim a kývnutím hlavy odpověděla na jejich pozdravy.

„Nikdo si to nerozmyslel?“ Monika přeskakovala pohledem z jednoho na druhého, ale všichni vypadali odhodlaně. Dobré znamení. Všechny články řetězu musely být pevné, pokud si chtěli zahrávat s něčím, čemu zatím úplně nerozuměli.

Monika zavelela k odchodu a za chvíli je pohltil les. Zmizeli v něm jako návnada pro hladovou bestii.

Kluci šli vepředu těsně následováni děvčaty a celou skupinku uzavírala Monika, která chtěla mít všechny pěkně na očích. Po cestě téměř nikdo nepromluvil. Všichni bloumali ve vlastních myšlenkách a naslouchali křupání zmrzlé půdy pod svými podrážkami. Blížili se k tvrzišti.

Petr se zastavil. „Kudy teď, paní učitelko?“

Monika zrudla. „Já nevím.“

Lenka rozhodila rukama. „Jak to myslíte? Snad víte, kde je ta mýtina, ne?“

„Byla... byla tma,“ koktala Monika. „Nejsem si jistá.“

„Byla jste tu v noci?“ vyhrkla Hanka. „Nechci být drzá, ale co je to za blbost?“

Monika mlčela. „Měli bychom se vrátit,“ prohlásila nakonec.

„Ale no tak,“ odporoval Michal. „Nešli jsme sem snad zbytečně. Jestli nás chcete nechat ve štychu, tak vám v tom asi nezabráním, ale aspoň nám ukažte, kde je to místo.“

Monika mu pohlédla do tváře. Měla co dělat, aby se nerozplakala. Slzy zastavila pouze skutečnost, že stála před svými žáky a nechtěla, aby viděli její slabost. „Netuším, kde to je, protože...“

„No?“ dotíral Michal.

„Protože jsem spala.“

Michalovi spadla brada a ostatní kamarádi ho napodobili.

„Doufám, že to tentokrát zůstane mezi námi,“ prosila Monika. „Nebyla jsem k vám zcela upřímná a mrzí mě to. Nechtěla jsem vás zbytečně vyděsit. Nedokážu vysvětlit, proč jsem šla uprostřed noci právě sem, a chci najít odpověď stejně jako vy, jenom nevím, jakou cenu za ni budu muset zaplatit. Možná to nedopadne dobře a nevidím žádný důvod, abyste u toho museli být.“

„Ta výprava byl náš nápad,“ odvětil Petr. „Měla jste na výběr jenom dvě možnosti. Nechat nás jít

samotné, nebo se přidat. A my nebudeme brát kramle při prvním náznaku něčeho střeleného. Jsme jedna parta.“

„A když se něco pokazí?“

„Hrdí, když se vítězí, věrní, když se nedaří,“ prohodil Kuba a donutil Moniku k letmému úsměvu.

„OK. Jdeme hledat. Když se rozdělíme, bude to rychlejší, a taky –“ začal Petr.

„Nepřipadá v úvahu,“ přerušila ho Monika.

„Zůstaneme spolu a nikdo si nebude hrát na hrdinu. Pročešeme okolí v okruhu pěti set metrů a slibme si, že pokud na nic nenarazíme, prohlásím se veřejně za blázna a zapomene, že jsme tady kdy byli. Nějaké dotazy?“

Utvořili rojnici s takovými rozestupy, aby jeden na druhého pohodlně viděli, a dali se do práce. Denní světlo pohlcovaly mohutné smrky, sem tam přerušené shluky buků a bříz. Všude byl klid, snad až příliš velký. Jako by les vyčkával na jejich první chybný krok.

„Zkusíme to nejdřív tudy, ať máme to nejhorší za sebou,“ navrhla Monika a ukázala hlouběji do porostu. „A nezapomeňte: jako jedno tělo. Jestli se někdo oddělí od skupiny, tak ho najdu a vlastnoručně uškrtím.“

„Bez obav. Už teď mám naděláno v kalhotách,“ ubezpečil ji Petr.

Monika sáhla do kapsy od bundy a vytáhla kompas. „Kdyby náhodou.“

Kličkovali mezi stromy a napínali zrak. Monika šla jako poslední a každou chvíli děti přepočítala. Začínala být paranoidní, ale pokud chtěla, aby se všichni ve zdraví vrátili, nemohlo to být na škodu.

Dokončili půloblouk a vrátili se zpět na pěšinu, ze které vyráželi. Až na jednoho vyplašeného zajíce nenarazili na nic zajímavého. Vydali se na druhou stranu. Stále byli napnutí, ale jejich pozornost postupně ochabovala. Hanku navíc přepadl nepříjemný kašel, který se nechtěl utišit. Stále častěji odpočívala opřená o kmeny stromů. Ostatní na ni poslušně čekali.

Když dokončili kruh, stále měli prázdné ruce.

„Hance není dobře, půjdeme zpátky,“ rozhodla Monika.

„Zmáknou to,“ ozvala se Hanka. „Nejsem z cukru. Navíc jsem se nebelhala do kopců jen tak pro nic za nic.“

„Když to bude nutné, budeme pokračovat bez vás,“ konstatoval Michal.

„Něco jste mi slíbili.“ Monika byla v šoku.

„Sliby chyby,“ ozval se Jakub a nastalo ticho.

Petr se začal smát jako první. Vzápětí se přidal Michal a obě dívky. Nakonec se rozchechtal i samotný Jakub.

Monika je bezmocně sledovala a přemýšlela, kdy přišla o žezlo a královskou korunu. Žila v domnění, že má hlavní slovo, ale tady nebyli ve škole. Jeli v tom společně a všichni cestovali stejnou třídou. Rovný s rovným.

„Dobře, bando. Vzdávám se,“ bránila se Monika a koutky úst jí nepatrně cukaly. „Uvidíme, kdo se bude smát u pololetní písemky z biologie.“

„Jste krutá,“ prohlásila Hanka a opět se rozkašlala.

„Ještě jedno kolo. Jen jedno.“ Monika vztyčila ukazováček. Nikdo neprotestoval.

Vyrazili stejným směrem jako při prvním pokusu. Uběhlo dvacet minut.

„Už bychom to měli stočit,“ řekla Monika.

V tu samou chvíli Jakub zakopl o kořen a zmizel mezi dvěma smrky.

„Jsi v pohodě, chlape?“ staral se Petr.

„Mám to!“ křikl Jakub.

Ostatní na sebe pohlédli a spěchali za ním. Prodrali se mezi stromy a zůstali stát v němém úžasu.

Mýtina zela uprostřed těžko prostupné houštiny jako stopa nějakého obrovského netvora. Kmeny okolních stromů byly nahnuté, jako by se skláněly nad otevřený prostor porostlý plavuní a chtěly tak zakrýt místo před okolním světem. Ale to nebylo vše.

Na opačné straně mýtiny stála chatrč. To však nebyl úplně přesný výraz. Spíše se krčila, utopená ve vysokých keřích. Její stěny se klátily na jednu stranu a střecha vypadala, že se každou chvíli z bortí, ale chatrč se nevzdávala a čekala na další čerstvé návštěvníky.

Nikdo z dětí nenašel odvalu udělat první krok a Monika na tom nebyla o mnoho lépe. Zvedla nohu a opatrně došlápla. Napůl čekala, že se jí plavuň omotá kolem lýtka a stáhne ji pod sebe jako vítané hnojivo. Ozvalo se však pouze tlumené křupnutí, jak její podrážka narušila zmrzlý povrch. Monika kráčela kupředu, a když za zády uslyšela další váhavé kroky, pocítila nemalou úlevu. Společně to dokážou.

Blížili se na druhý konec mýtiny a tiskli se jeden k druhému. Chatrč vypadala opuštěně. Okna měla zatlučená fošnami a pootevřené dveře opile visely z povolených pantů.

„To jdeme vážně dovnitř?“ zakňourala Lenka.

„Zůstaňte venku, jestli chcete. Prozkoumám to, a když tam bude bezpečno, můžete se ke mně připojit,“ navrhla Monika.

„Jdeme všichni,“ řekl Michal.

Hanka se opět rozkašlala. Tentokrát to znělo dunivě. Předklonila se a bublavě oddychovala. Lenka jí vzala kolem ramen a dovedla k nedalekému pařezu.

„Budu v pohodě,“ vydechla Hanka. „Jen si na chvíli sednu.“

„Pohlíďte ji někdo,“ přikázala Monika. Došla až ke dveřím a opatrně je otevřela. Dovnitř se dostala trocha denního světla, ale kvůli zatlučeným oknům nebylo vidět příliš daleko. V místnosti, která kdysi zřejmě bývala obývacím pokojem, se válelo pár rozlámaných židlí. Zbytek byl schovaný ve tmě.

Monika vešla do chaty a dřevená podlaha zavržala na pozdrav. Do nosu ji udeřila hniloba. Její oči si pomalu přivydávaly. V pravém vzdálenějším rohu místnosti byly další dveře.

„Jestli to přežijeme, už nikdy nebudu zlobit,“ slíbil Petr.

Monika se otočila. Kluci stáli přímo za ní a Lenka se držela poblíž vchodu.

„Říkala jsem, aby ji někdo pohlídal,“ zasyčela a kývla směrem ven.

„Je mi skvěle,“ křikla Hanka a zakuckala se.

Monika si povzdechla a pomalými kroky korzovala po místnosti.

„Myslíte, že jste tehdy v noci byla uvnitř?“ přemítal Michal.

Monika zkoprněla. „Doufám, že ne.“

Vstupní dveře do chatrče se zabouchly. Lenka vykřikla.

Hnilobný pach zesílil.

Michal zaklel. „Otevřete někdo ty –“

Dál se nedostal.

„Ještě máš hlad, děvko?“

Monika ztuhla. Zase ten povědomý hlas. Dveře do další místnosti se skřípavě otevřely. Uvnitř zářilo zelené světlo. Šla za ním.

Vešla do prostor, které za lepších časů sloužily jako kuchyň. Zavravorala. Za stolem seděl Tomáš.

„Co tady děláš?“ zašeptala.

Tomáš neodpověděl. Pokynul, aby se posadila vedle něho. Poslechla ho.

„Jsi lhářka,“ zavrčel.

Monika zakroutila hlavou.

„Ale ano. Copak tady bydlí Eva Smetanová? Má to ale pěkný baráček, jen co je pravda. Myslela sis, že jsem úplně blbý? Poslušný býček, co má v hlavě piliny, hm?“

„Tak to není.“

„Taháš se s žáčkama! Možná se jim líbí macaté holky.“

„Přestaň, prosím.“

„Mně ne,“ pokračoval Tomáš. „Ukážu ti, co se mi líbí.“ Zvedl pravou ruku a mezi prsty se mu zaleskla dlouhá jehla s navlečenou nití.

„Prosím,“ vydechla Monika.

Tomáš ji paží obemknul kolem krku. Jeho tvář byla zrůzněná dychtivostí. Monika na spodním rtu ucítila ostrý hrot.

Petr slyšel sténání. Vešel do kuchyně a zkřivil tvář. Jeho matka seděla na lince a mezi roztaženými nohama jí postával nějaký chlápek. Petr cítil zhnusení a lítost. Máma a její zoufalost. Měla na to vést lepší život, ale zahazovala ho s podobnými ochlasty, kteří mizeli ještě rychleji, než se objevili.

Ochlasta se otočil. „Co to má s hnátama?“

Petr pohlédl dolů a zjistil, že je bosý.

„Má je celé na hovno,“ pronesla matka.

Petr netušil, kdy naposledy brečel. Chtěl matku nenávidět, ale nešlo mu to. Pamatoval si lepší chvíle. Mámu, jak mu opravuje domácí úkoly, mámu, která nejela na dovolenou, aby mu koupila nové kolo, mámu, co se uměla smát. Pak jeho vzpomínky rozmazaly slzy.

„Proč fňuká?“ zeptal se ochlasta.

„Potřebuje tátu, copak to nevidíš? Tak dělej. Dělej. Dělej!“ pištěla matka a sevřela mu stehna kolem boků.

Ochlasta začal přirážet. Jeho chlupatý zpocený zadek kmital sem a tam. Matka křičela.

Petrova napnutá kůže na chodidlech popraskala. Luplo to, jako když se rozmáčkne nacucané klíště. Petr otevřel ústa a přehlušil svoji matku.

Lenka šílela strachy. Spěchala za zeleným světlem. Pryč ze tmy. Rychle, rychle.

V kuchyni seděl nějaký muž s malou holčičkou na klíně. Na stole před nimi bylo rozložené pexeso. Holčička ukazovala na jednotlivé kartičky a muž je trpělivě otáčel. Konečně natrefili na stejnou dvojici.

„Šikovné holátko,“ zašeptal.

Lenka cítila mužův horký dech za pravým uchem, jako by to byla ona, kdo mu sedí na klíně.

„Chceš ještě hrát?“ zeptal se muž. „Ale musíš sedět v klidu. Nevrt' se.“

Horký dech za uchem... a ještě něco. Mírný tlak na spodní straně stehna.

„Ty jsi ale neposedná malá myška.“

Mírný pulzující tlak.

„Co to děláte?“ zeptala se Lenka.

Muž trhl hlavou a vykulil oči. „Dělám co?“ Objal holčičku, jako by mu ji chtěla ukrást.

Lenka na hrudi cítila jeho prsty.

„Dělám co?“ opakoval muž.

Horký dech za uchem.

„DĚLÁM CO?“

„Já se z toho kluka jednou zblázním.“

„Snažil se nám jenom pomoci.“

„Jo, a u toho snažení rozflákal půlku nádobí.“

„Koupíme si nové.“

„A nekoupíme si raději nové dítě?“

Jakub vešel do kuchyňky. Jeho rodiče zmlkli a propíchlí ho pohledem.

„Pojď sem, packale. Ukaž mi, jak to děláš,“ vyzval ho otec a strčil mu do ruky špinavý talíř.

Jakub zapnul vodu a opláchl ho.

„Teď ho usuš,“ přikázal otec a mrsknul po něm utěrku.

Jakub chtěl otci říct, že ho bolí ruka. Rád mu pomůže, ale až zítra, prosím. Ve škole dostal přes prsty. Místo toho mlčel; jako většinu svého života. Osušil talíř z jedné strany a –

Třesk.

Otec zavyl. „Znovu.“

Jakub vzal další talíř. Už byl skoro čistý.

Třesk.

„Zkus to ještě jednou, miláčku,“ pobídla ho máma.

„A neposer to,“ dodal otec.

Jakub vzal třetí talíř a zavadil jím o kohoutek.

Třesk.

„Ty ses vážně nepovedl!“ zařval otec a píchnul Jakuba prstem do hrudi. „Nepovedl, nepovedl, nepovedl,“ opakoval stále dokola a s každým dalším slovem strkal do svého syna.

Jakub se schoulil do klubíčka. Byl u mámy v břichu a dostal druhou šanci. Chtěl se povést. Moc chtěl. Cucal si palec.

Michal stál u dveří kuchyňky a pozoroval zmatek před sebou. Vypadali, jako by jeden druhého vůbec nevnímali, ale všichni do jednoho byli vyděšení. Vrhli se za nimi, ale do čehosi narazil. *Clona.* Byl

odsouzený stát za neviditelnou zdi. Vždy stranou, vždy k ničemu.

„Proč jim nepomůžeš?“ ozvalo se za jeho zády.

Chtěl se otočit, ale v poslední chvíli si to rozmyslel. Poznal, komu hlas patří, a nebyl si jistý, zda by nepřišel o rozum.

„Trpí úplně stejně, jako jsem trpěl já. A co děláš ty? Přihlížíš,“ pokračoval hlas. Blížil se.

Michal pohlédl na své ruce. Třásl se. Hrozně se třásl.

„Možná bych to neudělal, kdybys mě zastavil,“ pronesl hlas. Už byl skoro u něj.

Michalovy nohy ztrácely oporu. Jako by se vznášel pár centimetrů nad zemí. Ještě chvíli a ztratí vědomí.

„Zklamal jsi mě, chlapče. Tak strašně moc,“ zasyčel hlas přímo za ním.

Michal cítil na zátylku studený závan. Otáčel hlavou. Pomalu. Šlachy na krku mu skřípaly jako špatně promazané závitky. Už viděl kus jeho tváře. Byla promáčklá a pokrytá vrstvou čehosi lepkavého. Vycházel z ní mrtvolný zápach. Věděl, že ten pohled neunes. Blížil se konec.

Dveře do chaty se rozletěly a vpustily dovnitř srpek denního světla. Zelená záře zmizela, jako by se vsákla do ztrouchnivělých stěn.

„Jste v pohodě, lidi?“

Michal dokončil ohlédnutí, uviděl Hanku a opět stál pevně na zemi. Rychle se zorientoval a vběhl do kuchyňky.

„Všichni ven!“ zařval a tahal je za ruce, dokud ho neposlechli.

Jakub ležel na zemi a vzlykal. Michal mu pomohl na nohy a vyvedl ho na čerstvý vzduch.

Stáli před chatou a civěli jeden na druhého. Byli uvnitř sotva pár minut, ale zestárli o několik let.

„Co se tam uvnitř stalo?“ vyzvídala Hanka.

„Byl tam... byl tam táta,“ blekotal Kuba, zatímco ostatní mlčeli jako zařezaní. „Říkal... říkal, že jsem se nepovedl.“ Po tvářích se mu koulely slzy jako hrachy.

Spěchali pryč a jejich tváře měly stejnou barvu jako přeludy, kterým museli čelit.

Vánoce

1.

Vlastimil Draštík seděl v kavárně poblíž náměstí a vyčkával. Měl tušení, že nadcházející rozhovor s Monikou Kloučkovou nebude příjemného charakteru, a každou chvíli nervózně poposedal. Jeden okamžik dokonce přemýšlel o tom, že nechá peníze na stole a uteče jako malý kluk, ale třebaže snad nebyl ztělesněná ctnost, jeho vychování bylo na vysoké úrovni. Ta mladá dívka vypadala zoufale. Mohl pro ni udělat alespoň to, že ji vyslechne. Kdo ví, možná se z toho nakonec vyklubou milé setkání.

„Moc se omlouvám. Dochvilnost nepatří mezi moje silné stránky,“ ozvalo se nad jeho hlavou.

Draštík povyskočil. Byl tak zahloubaný do vlastních myšlenek, že ji neviděl přicházet.

„Nic se neděje,“ odvětil, vstal a nabídl Monice židli. „Co máte na srdci, paní kolegyně?“ zeptal se po chvíli.

Monika přestala civět do nápojového lístku a nesměle na něj pohlédla. „Tenkrát v knihkupectví jste mě varoval, abych se vyhýbala jednomu místu, pamatujete?“

Draštíkův vlídný výraz přešel ve sklíčenou grimasu. „Ach ano.“

„Neposlechla jsem vás.“

Draštík pokýval hlavou. „Zvědavost má občas urostlejší ramena než strach.“

„Slečna si bude přát?“ přerušil je vytáhlý číšník.

„Ovocný čaj, prosím,“ řekla Monika a počkala, až se obsluha vzdálí. „Proč jste chtěl, abych tam nechodila?“

„Ani nevím. Snad jsem se nechal až příliš unést vzpomínkami z dětství.“

„Sám víte, že to není pravda. Možná jsem jenom hloupá husa, ale nemůžu jen tak nečinně sedět a doufat, že všechno dobře dopadne. Byla jsem v té chatrči u mýtiny a cítila něco, co nedokážu vysvětlit. Co je to za místo?“

Draštík usrkl ze své horké čokolády, položil hrnek zpátky na stůl a otáčel s ním dokola, jako by potřeboval trochu času na rozmyšlenou. „Byli jsme ještě malí kluci, co v jednom kuse běhají po venku. Já a další tři kamarádi. Splnili jsme svoje povinnosti a do západu slunce zmizeli rodičům z dohledu. Neměli jsme dovoleno chodit příliš hluboko do lesa, ale to nás samozřejmě nemohlo zastavit. Stavěli jsme bunkry, hráli si na vojáky a objevovali svět, který se tenkrát zdál tak velký. Jednoho obzvláště dobrodružného dne jsme narazili na místo, které jsme do té doby znali jen z vyprávění. Starší děti

se navzájem strašily historkami o jeho pohnuté minulosti.“

„Mýtina,“ zamumlala Monika.

„Nikdo nedokáže s určitostí říci, kdo tam tu chatrč postavil,“ pokračoval Draštík, „ale ve dvacátých letech minulého století si ji přisvojil jistý postarší manželský pár, pocházející z Raskovic. Jednalo se o místní podivíny, kteří se stranili lidí. Opuštěná chata pro ně představovala ideální útočiště a s příchodem jara v ní trávili většinu času. Nikomu tím neubližovali, a některým se dokonce snad ulevilo, že je nebudou muset vídat tak často. Občas se našel nějaký ten turista, který je spatřil na stezce vedoucí k Modré vodě, ale manželé většinou sbírali byliny, rostoucí v okolí studánky, a nevěnovali kolemjdoucím pražádnou pozornost. Žili si zkrátka po svém a zdálo se, že jim to naprosto vyhovuje. Pak se ovšem situace změnila.“

„Jeden ovocný čaj, prosím pěkně,“ zahlaholil číšník a usmál se.

Monika zamručela poděkování a poněkud netrpělivě pohlédla zpátky na fyzikáře. Číšník se zachmuřil a s mírně ublíženým výrazem odkráčel zpátky k baru.

„Manželé do města chodili už jen výhradně aby nakoupili zásoby potravin,“ navázal Draštík.

„Jejich návštěvy však byly stále méně časté, až ustaly docela. Ale teď trošku předbím.“ Odkáslal si. „Ti dva holdovali různým bylinným odvarům z heřmánku, černého bezu, šípku či snad lípy a rádi experimentovali s mnoha dalšími rostlinami a houbami. Jednoho léta však údajně okusili rostlinu, kvůli které stačilo sotva vystrčit nos z chatrče.“

„Plavuň vidlačka,“ vydechla Monika.

„Přesně tak. Výtrusy plavuně se užívají zevně při kožních problémech, jako jsou záněty nebo vyrážky, a v případě vnitřního užití tlumí bolesti. Dokážu si představit, že během života v lesích se jim hodilo obojí. Větší dávky natě z plavuně však působí jedovatě na ústřední nervovou soustavu. A tady začíná ta pochybná část příběhu, která se hodí spíše k táborovému ohni než do kavárny. Opravdu ji chcete slyšet?“

„Neopovažujte se přestat.“

Draštík si promnul hustý knír. „Nadměrná konzumace plavuně změnila jejich chování. Už to nebyli jen neškodní podivíni. Traduje se, že prováděli černé rituály spojené se zvířecími oběťmi. Lovili drobnou zvěř a po nocích opouštěli svůj milovaný les, aby přilákali zatoulané důvěřivé kočky.“

„Vločka,“ špitla Monika.

„Co, prosím?“

„Před pár měsíci jsem ve městě viděla leták s pohřešovanou kočkou.“

„Máte pocit, že jedno ztracené zvíře nějak souvisí s mým příběhem?“

„Nemusela být jediná. Kočky mají dobrodružnou povahu a kolikrát běhají od jednoho domu k druhému. Kdo by se pak obtěžoval s nějakým letákem?“

„Možná máte pravdu, ale stejně si nemyslím, že bychom tomu měli přisuzovat větší význam.“ Draštík pohlédl na hodinky. „Snad bychom se měli rozloučit. Mám v brašně hromadu písemek, které musím ozdobit svoji červenou propiskou.“

Monika zakroutila hlavou. „Váš příběh ještě neskončil.“

„Jste vy to ale paličatá mladá dáma.“

„Konkrétně beran,“ odvětila Monika a poklepala si na čelo.

„Dobře, dobře. Stejně už jsme téměř v cíli,“ kapituloval Draštík. „Zvěsti o jejich zvrácených kouscích se šířily městem, až se jednoho dne jistá skupina mužů rozhodla, že se na vlastní oči přesvědčí, zda jsou ty báchorky alespoň částečně založeny na pravdě. Sbalili se a vyrazili do lesa.“

Plánovali si, jak to těm zvrhlíkům vytmaví. Když ale došli na místo, bylo už pozdě někomu spílat. Manželé leželi na mýtině ve vzájemném objetí a vypadali, jako když si špitají do ucha, naslouchají zvukům lesa a pozorují oblohu nad sebou. Nemohli však říkat, slyšet ani vidět vůbec nic. Měli vyříznutý jazyk, uši zalité voskem, vypíchnuté oči a podřezaná zápěstí.“

„Bože,“ hlesla Monika. Vybavila si sousoší tří opic, které viděla v jakémisi dokumentu o Japonsku. *Neslyším zlo, nevidím zlo, nemluví zlo.* Zachvěla se hrůzou.

„Nenašlo se žádné cizí zavinění. Proč si vzali život, to se můžeme už jen dohadovat.“

„Ale proč by se předtím tak strašlivě znetvořili?“

„Kdo ví, možná dočista zešleli.“ Draštík se předklonil. „Nechtěl jsem vás příliš vyděsit ohavnými detaily, ale pravda je taková, že bych velmi uvítal, abyste se tomu místu vyhýbala. Řekněme pro klid mojí nemocné duše. Dám vám svoje číslo. Kdyby vás zajímalo něco dalšího, ozvěte se. Hlavně už žádné výpravy na tvrziště. Myslíte, že to pro mě můžete udělat?“

Monika hleděla do jeho vodnatých očí. Upřímná starost, která se v nich zračila, jí imponovala

a částečně dojímal. „Bude vám stačit slovo bláznivé učitelky?“

„Budu ten nejšťastnější padesátník pod sluncem.“
Podali si ruku a svoji dohodu stvrdili úsměvem.

2.

Monika vyšla zpoza opony, před níž už čekali všichni účinkující, a potlesk zesílil. První představení Romea a Julie se konalo pro rodiče a sklidilo nemalý úspěch. Děti sice několikrát zaváhaly, ale Jaroslava Špačková, sedící v první řadě, byla spolehlivá nápověda, která pokaždé rozptýlila rozpačité ticho.

Monika sledovala nadšené tváře před sebou a měla pocit, že by rodiče jásali, i kdyby představení skončilo katastrofou. Skoro jako by viděla zhmotněné růžové brýle, které měli posazené na nosech. Doma na ně možná křičeli nebo jim ujela nervózní ruka, ale tady byli pyšní.

Potlesk pomalu ochabl.

„Děkuji, že jste přišli,“ začala Monika. „Kdybyste viděli naši generálku, možná byste tady ani neseseděli.“

Tlumený smích.

„Musím pochválit všechny děti za jejich snahu. Dělají mi radost a doufám, že i vám.“

Souhlasné zamručení.

„Na konci školního roku se můžete těšit na Tři mušketýry. Brzy na shledanou.“

Následoval další potlesk, a když se poslední ruce spustily dolů, děti se převlékly a mířily domů ve společnosti svých hrdých rodičů. Tělocvična se vyprazdňovala.

„Klobouk dolů, Moni,“ pronesla Eva Smetanová s oběma ratolestmi po boku. „Můj syn bude herec, teď už si nemusím lámat hlavu s jeho budoucností.“ Michal protočil oči v sloup a Eliška zavýskala.

„Ráda jsem vás tady viděla,“ odpověděla Monika, pohládila Elišku po vlasech a vyhýbala se Michalovu uhrančivému pohledu.

„Zítra v sedm?“ zeptala se Eva.

„Vážně kvůli mně budeš vstávat dřív?“

„Přeci to tady nebudeš uklízet sama. Za půl hodiny to máme z krku a ještě stihneme pokecat u kafe.“

Rozloučili se a Monika téměř osiřela.

„Skvělé představení, paní kolegyně,“ ozval se Král, který vše sledoval ze zadní řady. „Podobné kulturní zážitky naše škola nepamatuje. Když jsem vás přijímal, hned jsem věděl, že jsem ulovil tučnou rybu.“ Olízl si rty.

Monika se pousmála. Poznámku o tučné rybě se rozhodla ignorovat. Ředitel, který jí nabídl práci, byl pryč. Nyní před ní stál sešlý zanedbaný muž, jehož oči postrádaly jakoukoli laskavost, která z nich kdysi sálala. Celá škola si šeptala o jeho brzkém odchodu do důchodu.

„Dal jste mi příležitost. Nechci ji promarnit,“ odpověděla.

„Pracujete tvrdě. O svátcích si pořádně odpočiňte.“

„Provedu. Ale doufám, že i vy se budete řídit vlastní radou. Připadáte mi skleslý. Nejste nemocný?“

Král vycenil zuby. „Bolí mě hlava, nic víc.“ *Ty zvědavá mrcho.* „Měl bych zajít k doktorovi. Pořád to odkládám. Ale teď už mě omluvte. Mám ještě nějakou práci.“

„Zítra je přeci taky den.“

Jak pro koho. „Máte pravdu,“ přitakal Král a chystal se odejít.

„Pane řediteli?“

„Ano?“

„Nevím, jak začít, tak to přiznám rovnou. Víte, měla jsem nehodu.“

„Ale copak? Snad se vám nic nestalo?“

„Mně ne. Ale nedávno jsem v bytě otírala prach a zničila jsem obraz vaší maminky. Spadl mi na zem a protrhl se. Škodu vám samozřejmě uhradím.“ Monika nasadila omluvný výraz. „Moc mě to mrzí,“ dodala, ale nic nebylo dále od pravdy.

Ředitelovy oči zablyštěly potlačenou zlobou. „Ach tak. Inu, co naděláme, že? Měl jsem ho vzít s sebou, ale přišlo mi, že tam tak nějak patří. Možná jsem doufal, že se matka uzdraví a jednou se bude moci vrátit.“

„Jak vůbec prospívá?“ zajímala se Monika a zapojila veškerou energii, aby to znělo starostlivě.

„Mnohem lépe. Matka má tuhý kořínek. Ještě má pro co žít. Až nabere dost sil, zajisté vás seznámím. Padnete si do oka.“

Monika přikývla. Nevěděla, jak to dokázala, ale vyloudila úsměv. „Má štěstí, že o ni tak pěkně pečujete. Muselo to být těžké. Pan Bezouška mi povídal, že v noci slýchával, jak trpí bolestmi.“ Zarazila se. „Promiňte, nechci být dotěrná.“ *Ale ano, chci. Jen to vyklop. Pověz mi, co se jí doopravdy stalo, a já ti na oplátku prozradím, s jakou radostí jsem tu její podobiznu rozštípala na třísky.*

Králova tvář se rozklepala. „Ten všetečný dědek napovídal spoustu věcí. Ale teď už toho moc nenamluví, že?“ odvětil a palcem levé ruky si

přejel pod krkem. Zachechtal se a nechal opařenou Moniku o samotě.

3.

Příchod vánočních prázdnin oznámila nová sněhová nadílka. Monika se chystala na příjezd rodičů. Byla nervózní, chodila po bytě a neustále nacházela další nedostatky.

„Uklidni se, nečekáme prezidenta,“ zabručel Tomáš z obývacího pokoje, kde sledoval televizi.

„Tobě se to řekne. Vaši už tu párkrát byli, ale s našima máme premiéru. Znáš mámu, chytne se všeho. Nechci poslouchat, že žijeme na hromádce.“

Tomáš neodpověděl. Místo toho si lokl piva. Také byl nervózní, ale jiným způsobem. Marii Kloučkovou neměl v lásce a nechtěl s ní trávit byť jediné odpoledne. Býval by si připadal jako hulvát, ale jejich antipatie byly vzájemné. Během prvního setkání nasadili falešné úsměvy z obálek časopisů, ale brzy jim vybledly. Stará Kloučková si neodpustila občasnou jízlivou poznámku, na kterou Tomáš reagoval podobně jízlivou odpovědí. Tohle nebyla pravidla, podle kterých se u Kloučkových hrálo. Viděl to na její tváři. A líbilo se mu to.

Monika vyhlédla z okna. „Už jsou tady. Vzali i dědu. To je dobře. Možná to proběhne v klidu, co myslíš?“

„Myslím, že ne, Time,“ prohlásil Tomáš a dopřál si další lok.

„Slíbíš mi něco?“ zeptala se Monika.

Tomáš nemusel čekat na upřesnění otázky. Měla ho napsané na čele. „Ano, brouku. Budu se snažit jako ten největší šprt z té nejpřednější lavice. Budu mluvit, pouze když budu tázán, a v ostatních chvílích uslyšíš jenom šoupání mých bot. Chápu, rozumím. Kdybych se měl čirou náhodou dostat na šikmou plochu, mám svoje léky.“ Zvedl láhev nad hlavu a dopil zbytek piva.

„Miluju tě.“

Tomáš se uvolnil. Čekal spíš menší hádku. „Já tebe taky,“ odvětil... a myslel to vážně.

Zadrnčel zvonek a za pár okamžiků už stáli před bytem: přísná matka, přepadlý otec a zadýchaný děda.

„V Raskovicích neznají výtahy?“ rýpla si matka. Neztrácela čas.

„Račte vstoupit do našeho skromného obydlí,“ pronesla Monika a gestem je zvala dál. „Máte zpoždění, našli jste to v pohodě?“

„Já moc dobře věděla, kudy jet, ale tvůj tatínek si myslí, že má v hlavě kompas. Leda kulový. Bazén chlastu, tomu bych tak ještě uvěřila.“

„No tak, Marie. Jsou Vánoce,“ ozval se děda. Otec mlčel.

„Vítám vás,“ pozdravil Tomáš, který se vyrojil na konci chodby.

Tentokrát mlčela matka.

Monika zavřela dveře. *Začíná to skvěle.*

Sedli si do kuchyně. Jediný Tomáš zůstal věrný gauči v obývacím pokoji. V kuchyni bylo příliš těsno... a dusno. Oční kontakt přes otevřené dveře byl tak akorát.

„Máte to tady moc hezké, Moničko,“ řekl děda, pohladil ji po tváři a dotkl se jejího přívěsku. „Babička by měla radost, že ho pořád nosíš. Nikdy ho nesundávej, zlato.“

„Ani mě nenapadne,“ přitakala Monika a poplácala ho po hřbetu vrásčité ruky. Dědovy jiskřivé oči se vpíjely do jejích. Chytil její dlaň a naléhavě ji stiskl.

Matka pokrčila nos. „Něco se pálí.“

„Oběd!“ vykřikla Monika a dvěma skoky byla u sporáku.

„Že mě to nepřekvapuje,“ hlesla matka.

„Vás máloco překvapí, paní Kloučková. Jste pořád ve střehu,“ pronesl Tomáš.

Monika ho propíchlá pohledem. *Jenom tě bráním, lásko,* říkal jeho výraz.

Otec se zvedl a sedl si k Tomášovi.

„Na co koukáš?“

Taky jste utekl? „Dávají nějakou pohádku. Ani nevím, jak se jmenuje. To mě naučila ona,“ ukázal na Moniku. „Než jsem ji poznal, šanci měl jenom sport.“

„Pořád sázíš?“

Tomáš se zavrtěl. Nechtěl to rozebírat před ostatními. Hlavně ne před Monikou (všiml si, jak po otcově otázce mírně zpozorněla).

Prosázíš jedinou další korunu a zlomím ti vaz, hajzle.

Naskočila mu husí kůže, kdykoli si tu náměsíčnou scénu vybavil.

„Sem tam. Nic velkého,“ odpověděl nakonec. *Jsem jenom pár tisíc v minusu. Za měsíc může být mnohem líp, nebo taky mnohem hůř. Nic velkého, sakra.*

„Občas to taky zkusím. Je to spíš o náhodě,“ přikyvoval Klouček.

Za to automaty jsou jistá výhra, co? Tomáš se napomenul. Nechtěl přemýšlet jako hajzl. Moničina otce měl rád. Navíc možná právě bojoval

s podobnými démony jako on. Snad to někdy proberou u piva. Až se začne dařit; o špatných věcech se lépe mluví, když patří minulosti.

„Půjdeme se nadlábnout?“ navrhl Tomáš. Klouček ho poplácal po zádech a společně se přemístili do kuchyně.

„Byla to dobrůtka, Moničko,“ rozplýval se děda a olizoval si mastné prsty od kuřecího stehna. „Teď, když jsem zase při síle, půjdu si prohlídnout celý byteček. Provedeš mě?“

„Co chceš prohlížet? Vždyť ani nemají vlastní nábytek,“ ozvala se Marie Kloučková. Tomáš už se nadechoval, ale nakonec si zacpal ústa nově otevřeným pivem.

„Jasně, dědo,“ usmála se Monika a přijala jeho nabídnuté rámě.

Když vešli do obývacího pokoje, děda se nerozpakoval a zavřel dveře. „Z mámy si nic nedělej. Má tě ráda, akorát to neumí dát najevo,“ řekl potichu.

Jak tak šeptal a v očích mu hořely plamínky, připadal Monice, jako by omládl. Skoro viděla malého kluka s odřenými koleny, kterým kdysi byl.

„Třeba se jí to někdy povede, co myslíš?“ zeptala se rozechvělým hlasem.

„Dali jsme jí s babičkou tolik lásky, kolik jsme měli po ruce. Něco v ní muselo uvíznout, no ne?“

„Snad máš pravdu.“

Děda pohlédl na místo, kde ještě nedávno visel obraz Královy matky, a zarazil se.

„Co se děje?“

Děda neodpověděl. Jeho ústa se otvírala a zase zavírala, ale nevyšla z nich jediná hláska. Obličej měl zmačkaný jako staré noviny.

„Dědečku?“ Monika se dotkla jeho dlaně a ucítila všeobjímající hrůzu, která zachvátila jeho nitro. Myslí jí proudily obrazy. Bušily do jejích spánků jako kladiva. Viděla babičku. Všude kolem rezonovalo bzučení; divoké a nenávistné. Babička ječela a svíjela se bolestí. Monika ji nikdy neslyšela takhle křičet. Rvalo jí to srdce na kusy.

Děda ji odstrčil a doklopýtal ke zdi. Sáhl na stěnu a zkroutil se, jako kdyby dostal ránu elektrickým proudem. Z posledních sil se napřímil a drápal omítku. Chrčel. Zhroutil se k zemi.

Dveře do obývacího pokoje se rozlétly.

„Co tady provádíte?“ hrozil se Tomáš.

Monika klečela nad dědou a podpírala mu hlavu. Nehýbal se. Jedno oko měl strnulé a druhým těkal kolem sebe. Zastavilo se na jejím přívěsku.

„Ikdy ho neudá... vej,“ zahuhlal.

„Nikdy, dědečku, slibuju,“ odpověděla Monika, ale děda neslyšel. Ztratil vědomí.

4.

Michal Smetana šlapal do kopce a za sebou táhl sáně s rozesmátou Eliškou.

Byl jako na trní. Učitelka Kloučková mu neodpovídala na zprávy. Sehnal si její číslo z mámina telefonu, ale bylo to k ničemu. Od jejich společné výpravy do lesa spolu pořádně nemluvili. Kloučková o celé záležitosti nechtěla slyšet ani slovo a tvářila se, jako by vůbec o nic nešlo, což se Michalovi pranic nelíbilo. Když budou zavírat oči, dopadnou jako myši, které vyrostly v zajetí a nemají tušení, že hadí hlava, co se nad nimi vznáší, je za chvíli pozře k večeři. Místo toho jí poběží naproti.

„Pořádně do mě strč,“ prosila Eliška, když byli nahoře. „Chci dojet dál než Vojta.“ Ukázala na chlapce, který tu byl s rodiči stejně jako několik dalších dětí.

„Nejmenuje se Doleček?“

„Ty ho znáš?“

„Kuba – jeho starší brácha – se mnou chodí do třídy.“ Zadíval se na Jakubova otce, který zrovna laškoval se svojí manželkou a vypadal jako táta roku.

Jejich prvorozený syn s nimi nebyl. Nejspíš nebyl hoden veřejného sáňkování.

Michal si vybavil Jakobovu uplakanou tvář, když se společnými silami vybelhali z té prokleté chaty. Démoni, kterým tam čelili, sice nebyli z masa a kostí, ale měli reálné základy, tím si byl zatraceně jistý. Sevřel popruhy sání o něco pevněji. „Kuba je frajer.“

„Vojta není,“ vyhrkla Eliška. „Pořád si mě dobírá.“

„Víš, co znamenalo, když jsem já ve druhé třídě zlobil holky?“

„Co?“

„Že se mi líbily,“ prozradil Michal a významně pokýval hlavou.

„Prdlačky.“ Eliška se plácla do čela. „Musíme ho porazit.“

„To víš, že jo. A máma mě přerazí, až si nabiješ kokos.“

Eliška se zahihňala. „Chceš něco slyšet?“

„Povídej, přeháněj.“

„Jsi ten nejlepší bráška.“

Michal pohlédl na její drobný nosík, tváře zarudlé od mrazu a křivě posazený kulich, který na ni byl snad až příliš velký. „Uděláme rekord?“

„Jóó.“

Michal udělal pár kroků dozadu, rozběhl se a strčil do saní trošku silněji než při předchozích pokusech. Eliška svištěla dolů a výskala radostí. Seběhl z kopce, pohlédl směrem k sídlišti a uviděl mámu, která mířila za nimi. Zachytila jeho pohled a zamávala mu na pozdrav. Mechanicky zvedl ruku jako odpověď. Nevěděl, co k ní má cítit. Máma se snažila, nebo ne? Ale stačilo to?

„Ještě nemáte hlad?“ zeptala se, když k nim dorazila.

„Ani ne,“ odpověděl Michal a cítil, jak mu pod zimní bundou zakručel žaludek.

„Ještě chvílku, mami,“ škemrala Eliška.

„Roztlačíš mě z kopce? On se bojí, že si nabiju kokos.“

Michal vykulil oči, sevřel ruku v pěst a přiložil ji k nosu.

„Tvůj bráška má pravdu,“ prohlásila máma.

„Jenom jednou a sním celou polévku.“

„Podívej se na tu malou intrikánku,“ divila se máma. „Ale jenom jednou.“

„Hurá.“

Vyšli nahoru.

„Ať to frčí!“ křičela Eliška.

Máma strčila do saní a Michal se pousmál. Tohle na rekord nevypadalo.

„Copak? Zklamal tě můj výkon?“ zeptala se máma.

Michal si vybavil otcův hlas. *Zklamal jsi mě, chlapče. Tak strašně moc.* Stáli venku za bílého dne, obklopeni dalšími lidmi a křupavým sněhem, ale přízrak byl s ním. Dýchal mu na zátylek.

„Mami?“ zeptal se.

Máma se zarazila. Takhle ji neoslovil už několik měsíců. Vypadala potěšeně.

„Potřebuju něco vědět.“

„Ano?“

Michal váhal. Čelo měl v jednom ohni. „Nechal po sobě táta nějaký dopis?“

Máminy oči pohasly. „Nevím, o čem mluvíš.“

„Viděl jsem ho, jak píše vzkaz těsně předtím než...“

„Co mi to tady vykládáš?“ Byl jsi snad u toho? Nemůžeme jít prostě dál?“

„Jen chci znát pravdu. Možná tam bylo něco důležitého. Něco, co by mi pomohlo.“

„Tobě? Nejsi v tom sám, Michale. Je to těžké pro nás všechny. Jestli mě chceš trápit nějakými výmysly, tak si posluž, ale opovaž se to vytahovat před svojí sestrou. Jsem ráda, že to zvládla překonat. Kéž bys mohl i ty.“

„Ty mě nechápeš, já –“

„Nenechal,“ odsekla máma. Její zachmuřená tvář nepřipouštěla žádnou další diskuzi. „Jdeme domů,“ utrousila a šla za Eliškou.

Michal stál na kopci a bojoval se vztekem. Otec byl mrtvý a on cítil zodpovědnost. Chtěl se mámě svěřit. Pustit ji do svého světa.

Vydal se za ní a kroutil hlavou. Snažila se? Možná. Stačilo to? Ani náhodou.

5.

„Všechno nejlepší, bratráčku,“ popřála Lenka a vyčkávala na jeho reakci.

Bylo třináctého prosince a to znamenalo, že Petr byl na návštěvě u Pospíšilů, aby si vyměnili dárky, které tradičně obratem rozbalili. Obvykle chodil společně s matkou, ale letos se jejich cesty rozdělily. Ani nevěděl, kde se momentálně nachází. Výčitkami svědomí netrpěl. Věděl, že máma je na tom podobně.

Seděl na koberci pod vánočním stromkem a ohlédl se na tetu, která se potutelně usmívala.

„Tak co je, budeš čekat do příštích Vánoc?“ mudrovala Lenka.

„Dej mu čas,“ zamumlal strýc spíše sám pro sebe. Seděl na kanapi a nepřítomně hleděl na televizní

obrazovku, kde měla premiéru jedna z českých pohádek.

„Vydrž, holka,“ škádlil ji Petr. Přiložil si balíček k uchu a zatřepal s ním. Něco uvnitř zachrastilo. „Takže to nejsou ponožky?“

„Jen neohrnij nos,“ ozvala se teta. „Až dospěješ a zmoudříš, tak poznáš, že měkké dárky jsou mnohem lepší než ty ostatní.“

„Budu ti věřit,“ souhlasil Petr, ale v duchu nebyl přesvědčený ani za mák. Roztrhnul balicí papír a odhalil krabici od bot. Zamrkal na Lenku a doufal, že se mu podařilo zamaskovat lehké zklamání. Rozdělal krabici, ve které se schovávala další, o poznání menší. Horlivě ji otevřel a vytáhl stříbrný řetízek s přívěskem ve znamení Lva. Opět pohlédl na sestřenku, ale tentokrát nic maskovat nemusel. Byl nadšený.

„To je paráda, Leni. Jak jsi věděla, že jsem ho chtěl?“

„Jednou ses o něm zmínil, když jsme šli kolem zlatnictví.“

„Máš teda pamatováka. Musel stát majlant.“

„Bez obav. Složili jsme se na něj s našima. Říkali jsme, že místo třech hovadin ti dáme jeden pořádný dárek.“

Petr si dal řetízek kolem krku a bojoval se zapínáním.

„Ukaž,“ utrousila teta a přispěchala na pomoc.

„Teď je z tebe opravdový pán tvorstva,“ smála se Lenka.

Petr se ohlédl po pění na holení a dvou deodorantech, které rodině Pospíšilových nadělil, a tváře mu zčervenaly. Chabá protiváha za jejich nádherný dárek. Litoval, že mu nezbylo víc peněz z letní brigády.

„Máma přijde zítra?“ zeptala se teta. „Taky pro ni něco máme. Psala jsem jí na mobil, ale zatím mi neodpověděla. Asi má moc práce, že? Lidi před svátky nakupují jako zběsilí.“

„Řeknu jí, ať se ozve.“ *Pokud na ni vůbec narazím.*

Petr se zdržel ještě další hodinu. Cítil se dobře, ostatně jako vždy, když trávil čas ve starém, ale útulném domku u Pospíšilů, který se nacházel na kopci nedaleko hřbitova.

Považoval ho za svůj náhradní domov, který byl bohužel mnohem lepší než ten v bytovce na Mánesově náměstí. S Lenkou byli oba jedináčci a možná právě proto ji považoval spíše za sestru. Vzpomněl si, jak se během jedné dávné návštěvy máchali v jedné vaně. Tenkrát byli rodiče ještě spolu a jeho nemoc teprve nabírala sílu, aby mu

v dospívání mohla sežrat většinu sebevědomí. Seděli ve vaně, jak je bůh stvořil, a cákali si do obličeje. Žádný stud, žádné rozpačité pohledy. Byli zkrátka dvě děti, které před spaním potřebovaly vykoupat. Stýskalo se mu po těch časech. Nechtěl propadat podobným pocitům, ale bylo to jako bojovat s unavenými víčky. Člověk nemohl vyhrát.

Zavřel branku od plotu a zamával Lence, stojící ve dveřích. Opouštěl lidi, které měl rád, a šel za mámou, ke které chtěl cítit to samé.

Nespěchal. Levá noha se mu před týdnem opět zhoršila. Lékařská vazelína nestíhala zvláčňovat pokožku a zatahovat otevřené rány. Nanášel ji na chodidla v silných vrstvách, měl jí nasáklé ponožky a možná i vnitřek bot, ale nebylo to nic platné. Prohrával.

Vzal to pěšinou kolem kostela a přilehlého hřbitova. Bylo kolem desáté hodiny večer, foukal studený vítr a lidé byli schovaní v teple svých domovů. To mu vyhovovalo, chtěl být sám.

Když scházel z kopce, spatřil na druhé straně silnice povědomou postavu. Vešla do světla pouliční lampy a rázem bylo všechno jasné. Ředitel Král.

„Copak takhle pozdě, pane Hrdličko?“

Petr se zarazil. „Vy znáte moje jméno?“

Král se zasmál. „Já znám všechny svoje ove... žáky. To je mé poslání. Pospěš si domů, máma o tebe bude mít starost.“

Petr se zamračil. Zmínil se jen o mámě. Pamatoval si snad i to, že jeho rodiče byli rozvedeni? V městečku to možná věděl kdekdo, ale stejně ho to znepokojovalo.

„To si nemyslím, pane řediteli.“

Král přecházel silnici. Petr bezmocně sledoval, jak se k němu blíží.

„Petře, můžu ti tak říkat?“ zeptal se Král a chytil ho za ramena.

Petr se nezmohl na slovo.

„Mlčení je souhlas, Petře. Chtěl jsem ti jen říct jedno malé tajemství. Neměl bych, ale vidím, že se trápíš. A to já nedopustím. Tvoje máma tě miluje. Jak to můžu vědět? Vaše třídní učitelka, kolegyně Dušková, (*ta nadržovaná štětka*) se mi svěřila, že se jí rozplakala během rodičovských schůzek. Celou dobu to v sobě držela, a když všichni ostatní odešli, pustila to ven. Ronila krokodýlí slzy a mezitím se ptala na tebe. Měla spoustu otázek. Zajímáš ji, Petře. Možná to tak nevypadá, ale mluvím pravdu. Je to žena, která miluje svého syna. Rozumíš mi?“

Petr němě přikývl, ale nerozuměl vůbec ničemu. Dosud žil v domnění, že máma na rodičák vůbec

nešla. Těkal očima po ředitelově tváři. Ve světle pouliční lampy vypadala nadpřirozeně. Žlutý ovál s černými škvírami místo očí.

„Běž domů. Nenech ji dál čekat.“ Král pustil Petrova ramena a otočil se k odchodu.

Petr setrval na místě, a kdyby jeho obličej nesužovaly studené poryvy větru, trvalo by mnohem déle, než by se vzpamatoval. Ohlédl se za ředitelem, který už byl dobrých dvacet metrů daleko a teatrálně kulhal.

Petr přenesl váhu na levou nohu a zkřivil tvář. Zdálo se mu to, nebo slyšel smích?

Došel ke vchodu a nedokázal se ubránit naději, kterou v něm ředitel vykřesal. Máma možná přeci jen musela zůstat v práci přesčas. Proto nepřišla domů v domluvenou hodinu. Mohla mu zavolat nebo napsat zprávu, ale to nebyl její styl. Snad měl počkat ještě o chvíli déle, než vyrazil na vlastní pěst. Máma teď čeká doma. Zklamaná a sama.

Vystoupal do druhého poschodí a odemkl dveře od bytu. Bylo zamčeno na dva západy; první špatné znamení. Byt zel tichem a prázdnotou; druhé a definitivní špatné znamení. Ozýval se jen tikot hodin, které visely na stěně v kuchyni.

To ředitelovo kulhání určitě nebyla náhoda. Král znal jeho tajemství a ještě si z něj vystřelil. Dal mu naději. Marnou a falešnou. Ještě teď se někde chechtá.

Petr si sundal botu a zařval bolestí. Hodiny na zdi dál neúnavně odměřovaly čas.

6.

Byl Štědrý večer a blížil se čas, kdy většina dětí ve spěchu spořádá svoji porci, aby mohla okupovat vánoční stromeček.

Monika stála v ložnici a sledovala nazdobená okna okolních paneláků.

V hlavě jí běžely události poslední doby. Přehrávala si vše stále dokola, a čím déle to trvalo, tím větší úzkost a bezmoc cítila. Byla vtažena do jakési hry a neznala současné skóre ani pravidla. A do toho všeho ten dědův nešťastný infarkt. Mohla tomu předejít? Neměla ponětí. Nebyla žádná spasitelka. Toužila jen v poklidu žít, věnovat se dětem ve škole a jednou snad založit vlastní rodinu. Copak toho chtěla tak moc?

Promnula si prameny vlasů. Měnila se. Delší účes a užší pas však nebyly podstatné. Zažívala návaly vzteku, které kontrolovala jen s největším

sebezapřením, aby pak polykala vlastní krev z rozkousaného jazyka. Jako by uvnitř hlavy měla houbu, která nasává její myšlenky a ždíme je zpět v podobě špinavé vody.

Co ji vůbec přivedlo do tohohle městečka? Jistě, nabídka zaměstnání. Ale jak k ní přišla? Psala dopisy na všechny základní školy v širokém okolí. Staré, poctivé dopisy – rada od táty. Tvrdil, že mají větší váhu než všudypřítomné e-maily, a Monika se nebránila. První telefonát přišel z Raskovic a zbytek je historie.

„Rozbalíme ty dárky, nebo je mám poslat Ježíškovi na zpáteční adresu?“ ozvalo se z obývacího pokoje.

„Za chvíli jsem u tebe,“ houkla směrem k Tomášovi. Stále měla výčitky svědomí, že se mu nesevěřila. Čím déle to odkládala, tím méně odvahy jí zbývalo. Doufala, že si poradí sama.

Mýlila se.

7.

Raskovice odpočívaly pod příkrovem tmy. Před časem byly plné energie, ale momentálně scházely únavou stejně jako jejich obyvatelé.

Zima z posledních sil udržela bílé Vánoce. Druhý den dorazila obleva a rozpustila sváteční kouzlo. Spustil se déšť a sníh přežíval už jen na trávnících v podobě malých bílých ostrůvků a na krajích silnic, kde se měnil ve špinavou břečku. Vzduch byl vlhký a štiplavý; ideální podhoubí pro chřipkovou epidemii.

Město hýřilo nachlazenými lidmi, kteří klopytali ulicemi do tepla domova. Mnozí z nich měli mizernou náladu, jež je neopouštěla ani následující dny. Cítili obavy. Neurčité, ale naléhavé. Když nastala noc, seděli na krajích postelí, zatímco obavy sílily. Napínali uši. Zpoza okenních tabulí se cosi ozývalo. Zvuk podobný hmyzímu hemžení, což byl uprostřed zimy samozřejmě nesmysl. Ulehli do peřin a chvíli mu naslouchali. *Nesmysl.* Zavřeli oči. Někteří křičeli ze spánku, ale těch, kteří se potměšile usmívali, bylo stále víc.

Učitelé

1.

Další neúspěšný tiket. Kdyby je naskládal všechny na sebe, jednalo by se o pěknou hromádku; stoh nervů a zklamání.

Martin Konopka se opřel do křesla, zmačkal sázenku a mrštil jí o televizní obrazovku. Poslední zápas, jak jinak. Stará obehnaná písnička, ze které mu krvácely uši. Mohl se snažit sebevíc, pokaždé se však našla nějaká banda tupců, která mu zhatila plány. Tentokrát to byli jezdci z New Yorku, kteří nedokázali vstřelit jedinou ušmudlanou branku. Ba co víc, na domácím hřišti. Kdyby místo hokejek drželi slepecké hole, vyšlo by to nastejno. A za tu mizérii berou miliony dolarů, zatímco on vzdělává budoucí generaci za pár ušmudlaných tisícovek.

„Dlužíte mi prachy, blbečci,“ procedil mezi zuby a dopil zbytek piva, které už bylo vyčpělé (stejně jako jeho nálada).

Vypnul televizi a zahodil ovladač.

Se sázením začal někdy v době, kdy navštěvoval šestou třídu základní školy. Tenkrát s kamarádem přemlouvali dospělé sázkaře, aby jim u přepážky podali tiket. Nepamatoval si, že by dotyčný někdy

odmítl. Všichni měli stejný cíl: nakopat bookmakery do prdele. A při té příležitosti samozřejmě urvat nějaké chechtáky. Kde jinde by si dvanáctiletí kluci mohli za deset kaček přijít třeba i na několik stovek? Pokud se nedařilo, brali to jako určitý typ spoření.

„Jen si ty šprdlíky nechte,“ hlásili se vztyčenou hlavou, „ale jednou přijdeme a vybereme si to i s úroky.“

Aby měli na sázky, šetřili na svačinách a občas vynechali oběd. Hladový žaludek jim bohatě vynahradiło vzrušení, když na papírek škrábali svoje tipy. Největší adrenalin ale přišel během zjišťování výsledků. Internet byl tehdy ještě v plenkách a televizi s teletextem také neměli po ruce. Nezbylo nic jiného, než se vydat zpátky na pobočku a zkontrolovat vyvěšené výsledky z předchozího dne. Stáli tam a s roztřesenými prsty jezdili po nástěnce. Většinou sklízeli neúspěch, ale když se zadařilo, božíňku, to byla euforie. Cítili se jako králové a po jejich vzoru to také oslavili. Co na tom, že celkově prodělávali. Kdo by se obtěžoval s počítáním. Koneckonců, byla to jen hra.

Možná kdysi. Dnes v tom litaly mnohem větší částky. Chlapecké dobrodružství přerostlo v nebezpečnou zálibu, jež mu nedopřála odpočinku.

Sportovní přenosy sledoval, ale utkání bez sázky byla jako jídlo bez soli; chutnala mdle.

Martin udeřil do opěrky. Dnešní noc ještě neskončila. Podíval se na hodinky – jedenáct večer. To by ještě měla být vzhůru. Nedávno se mu jen tak mezi řečí zmínila, že tento týden bude sama doma, a on dovedl číst mezi řádky. Chmátl po mobilním telefonu a vytukal stručnou zprávu. Vyskočil z křesla, rychle se převlékl a vyrazil do noci. Tenhle zápas hodlal vyhrát.

Na nočním stolku zapípal telefon. Adéla Dušková šklubla hlavou a přetočila se na druhý bok. Srdce jí poletovalo v hrudi jako splašený pták. Považovala se za silnou ženu, ale noci, kdy byl Richard pracovně mimo město, byly až příliš dlouhé.

Přečetla příchozí zprávu a popadl ji vztek. Co si o sobě myslí? Že napíše a ona bude skákat radostí dva metry do vzduchu? Možná byla chyba, že si Martina pustila tak blízko k tělu. A možná – to si však odmítala připustit – k srdci.

To Richard byl její vstupenkou k lepšímu životu. Jestli bylo něco, co uměl lépe než vydělávání peněz, pak to bylo jejich utrácení. Zahrnoval ji pozornostmi a staral se o to, aby byla jako v bavlnce.

Pravý opak jejího dospívání, které připomínalo smradlavou stoku.

Rodiče na mizině a k tomu pět hladových krků. Bylo to špinavé, otrhané dětství. Oblečení dědila po starších sourozencích, což se nutně odráželo na jeho kvalitě. Děti se jí posmívaly, ale postupem času zmlkly. Naučila se totiž používat jedinou zbraň, kterou měla – přitažlivost.

Na střední škole už patřila do vítězného týmu. To ona si vybírala, s kým bude kamarádit a kdo bude pro smích.

Na vysoké pracovala jako servírka, aby si mohla dovolit vlastní pronájem (koleje jí až příliš připomínaly přeplněný zatuchlý pokoj, který sdílela se svými sourozenci). Ve dne studium, po večerech kroucení zadkem, které přinášelo vysoké spropitné a zvýšenou pozornost majitele podniku. Když zavřeli krám, dělal jí to v kanceláři, na pohovce v nekuřáckém salónku nebo rovnou na baru a šeptal jí do ucha, zatímco doma čekala jeho těhotná manželka. Nebyla to láska. Jejich vztah byl založený na něčem mnohem méně komplikovaném. Jednalo se o výměnný obchod – tučné prémie za trochu živočišného tepla.

Totéž platilo o vztahu s Richardem. Adéla věděla, co má dělat, aby byl spokojený. Byl mnohem

starší a jeho tělo nestálo za starou bačkoru, trocha fantazie však dělala zázraky. Ale byl tohle život, jaký si přála?

Adéla vzdychla, položila hlavu zpátky na polštář. Čekala.

O čtvrt hodiny později zadrnčel zvonek. Došourala se k bzučáku, zmáčkla tlačítko a pootevřela dveře od bytu.

Martin Konopka vešel dovnitř a spěšně za sebou zabouchl.

„Doufám, že jsem tě nevbudil,“ pronesl omluvným tónem. Agresivita a nechuť z něj po cestě téměř vyprchaly. Teď už jenom nechtěl být sám.

Adéla stála v chodbě se založenýma rukama, oblečená pouze do saténové noční košile, a tvářila se stejně ledově jako vítr, který se proháněl nočními ulicemi.

„Jestli chceš, abych odešel, tak zmizím,“ pokračoval a udělal pár kroků dopředu. Pohled mu sklouzl na její pevně tvarovaná stehna. Přešel blíž a pohladil ji po tváři.

Adéla se proti své vůli přimkla k jeho dlani, ale vzápětí ucukla. „Nejsem holka na zavolání, Martine. Nemůžeš za mnou takhle chodit. Jsem zadaná.“

„On ti nerozumí,“ odvětil Martin. „Chová se, jako bys byla jeho přívěsek, se kterým se chlubit ostatním. Nevidí tě tak jako já.“

„A jak mě vidíš?“

Martin zaváhal. Někdy měl pocit, že je mu bližší, než by sám chtěl. Už jednou měl zlomené srdce a od té doby se zařekl, že do stejné řeky podruhé nevkročí. Něžného pohlaví si stále užíval plnými doušky, ale city nechával stranou. Bylo to bezpečnější. Díval se Adéle do očí a cítil úzkost.

Jako ženu, kterou bych mohl milovat, pomyslel si, ale ústa nechal zavřená. Místo odpovědi ji uchopil za levé ňadro. Přes tenkou látku cítil, jak je vzrušená. Teď mu uštedří facku, nebo...

Adéla zasténala a přitiskla se k němu.

Páchlo z něj pivo, ale v danou chvíli to sotva vnímala. Chtěla být s ním. Alespoň na chvíli. Z dlouhodobého hlediska jí nemohl nic nabídnout – učitel základní školy s holým zadkem. *Stejně jako já*. Náhle jako by v ní cosi prasklo. Ztvrdlá slupka, která ji chránila před holými zadky z celého světa, už nebyla neprostupná. Nevěděla, zda se jí ten pocit líbí, ale než to stačila zjistit, Martin ji zvedl do náruče a odnesl do ložnice.

Fantazie zůstala protentokrát schovaná ve skříni.

2.

Probudila se z ohavné noční můry a rukou šátrala vedle sebe. Jaroslava Špačková byla vyděšená a sama. Stejně jako v onen den, který se jí právě připomněl.

Cítíš se sama? Ale já jsem pořád tady. Abys nebyla opuštěná, ale hlavně... abys nezapomněla. Jsou mrtví. A možná je to tvoje vina. Ty nesmíš zapomenout. Nesmíš!

Posadila se na kraj postele, vzala zarámovanou fotografii z nočního stolku a přiložila ji k hrudi. Tenkrát spílala dceři kvůli nějaké malichernosti. Možná ji rozčílila. Možná právě kvůli jejím výtkám ztratila dcera pozornost. Jen na malou chvíličku...

Špačková se kývala dopředu a dozadu. Omlouvala se své mrtvé dceři a vnukovi. Upírali na ni své papírové oči a mlčeli jako vždy. Byly dny, kdy ten pohled nemohla snést. Jednou vzala rámeček a schovala ho do šuplíku. Za pár minut ho vrátila na své místo. Připadala si, jako by je znovu vložila do rakve, ve které již dávno odpočívali.

Když se vyplakala, položila fotografii na polštář a odešla do koupelny.

Po horké sprše se cítila o trochu lépe, ale nestačilo to. Rozsvítla v kuchyni a otevřela spíž. Láhev vodky byla úplně vzadu za zavařeninami.

Nahoru koukalo pouze její zúžené hrdlo, které se v záři žárovky svůdně lesklo. *Ochutnej*, jako by šeptalo zpoza uzávěru.

Špačková práskla dveřmi a vrátila se zpátky do ložnice. Prohrabala kabelku pohozenou na židli a vytáhla mobilní telefon. Sama to nedokáže. Dnes v noci ne. Vytočila číslo a modlila se, aby na druhé straně zaslechla jeho hlas.

„Ano?“

„Vlasto,“ vyhrkla Špačková. Téměř vykřikla.

„Mohl bys přijít ke mně?“

„Děje se něco?“

Mám chuť se napít. „Není mi dobře a ráda bych tu někoho měla, kdyby se to zhoršilo. Ale jestli už jsi v posteli, tak si nedělej starosti. Zvládnou to.“

Nezvládnou.

„Ale kdepak. Zrovna jsem si četl. Založím stránku a hned vyrážím.“

„Pospěš si, prosím,“ zašeptala.

„Už se oblékám.“

Špačková zavěsila. „Vyser se na oblečení a dělej,“ vykřikla do ticha pokoje. Sáhla si na rty, šokovaná sama sebou.

Přecházela přes pokoj ode dveří k oknu a zase zpátky.

Levá noha, pravá noha.

Jazyk se jí lepil na patro. Soužila ji žízeň, kterou nemohla utiřit ani všechna voda v městečku.

Levá noha, pravá noha.

Žízeň rostla.

Vlastimil Draštík odhodil knihu o pyramidách a běžel k šatníku. Za normálních okolností s knihami zacházel až úzkostlivě pečlivě, ale hlas jeho současné družky ho vyburcoval do stavu pohotovosti. Snažila se mluvit klidně, ale pod nasazenou maskou zněla panika. Navíc byla téměř půlnoc a to není obvyklá doba na telefonát, pokud to situace nevyžaduje.

Hodil přes sebe zimní kabát a hrábl po klíčkách od auta. Řídil jen příležitostně, ale momentálně nebylo radno ztrácet čas.

Vyběhl na ulici a zamířil k vozidlu. Sešlápl spojku a otočil klíčkem v zapalování. Ozvalo se táhlé otáčení motoru. Nechal stát auto až příliš dlouho. Zkoušel to znovu, ale motor zněl unaveněji než při prvním pokusu. Baterie byla stará a zimní období jí vysálo veškerou energii. Bouchl do volantu a vysoukal se ven z vozu.

Rychlou chůzí bude na místě zhruba za patnáct minut. Doufal, že to bude stačit.

Několikrát zazvonil, ale nikdo nepřicházel. V kuchyni se svítilo, za záclonou však neviděl žádný pohyb. Začal myslet na nejhorší. Náhle si vzpomněl, že má klíče. Dostal je teprve nedávno a ještě si nezvykl, že je jejich majitelem. Odemkl branku a krátkou příjezdovou cestou klopytal ke dveřím domu. Modlil se, aby nenechala své klíče v zámku. V tom případě byl odhodlaný je vyrazit z pantů (i když se podvědomě obával, že probudí sousedy). Klíč se zlehka otočil a Draštík si roztřeseně oddychl. Z úst mu vystoupal přerušovaný sloup bílé páry.

„Jsem tady,“ zvolal. Automaticky se zul, aby nenašlapal, a běžel do kuchyně. Zůstal stát ve dveřích. Jaroslava seděla na zemi pod oknem a v ruce třímala poloprázdnou láhev.

„Vlatišku,“ zamumlala a snažila se na něj zaostřit přes křivě nasazené brýle. Láhev jí vypadla z ruky a dokutálela se k jeho nohám, jako by s ním Jaroslava chtěla hrát nějakou dětskou hru. Z otevřeného ústí vytékal alkohol a smáčel mu ponožky.

„Co ti tvalo tak ouho,“ drmolila s důrazem na každou slabiku, jak se snažila zkrotit svůj nasáklý jazyk.

Draštík se nadechoval k omluvě, ale poté si uvědomil, jak absurdně by to vyznělo. Momentálně

před ním neseděla jeho životní partnerka, kterou respektoval a obdivoval, ale ublížené malé dítě, které fňukalo nad rozlitym mlékem. *Kéž by to bylo mléko.*

„Co sis to provedla, zlato?“ zeptal se a dřepł si k ní. Plácal ji po tvářích a zjišťoval, jak moc je to zlé. Měla zarudlou tvář a zrychlený pulz.

„Musíme vstát,“ řekl a přehodil si její pravou paži přes ramena. Vstal a v kolenou mu nepříjemně luplo, ale šlo to lépe, než předpokládal. Jaroslava neměla daleko k hadrové panně, ale s jeho pomocí se dokázala udržet na nohou.

Došli ke dřezu. Draštík volnou rukou otevřel skříňku a vytáhl dózu se solí. Vzal sklenici a trochu soli do ní nasypal. Poté ji zalil teplou vodou a zamíchal prstem.

„Vypij to.“

„Neci pít,“ protestovala.

Draštík jí přiložil sklenici vody k ústům a donutil ji vypít pár doušků. Jaroslava vyprskla a vydala dávivý skřek. Draštík jí podržel hlavu nad dřezem a čekal, až se vyprázdní. Hladil ji po vlasech, které byly jindy upravené a voněly po ovoci, zatímco teď byly slepené potem a odhalovaly lysá místa.

Jaroslava zvedla hlavu s potřísněnou bradou a zadívala se mu do tváře. „Neopoutěj mě.“

„Neboj,“ odvětil Draštík, vzal ji kolem pasu a odvedl do koupelny. Pustil studenou vodu a opláchl jí hlavu. Cítil, jak se třese zimou a potichu vzlyká.

Teprve teď si sundal zimní kabát a zabalil ji do něj. Uložil ji do postele, přetočil na bok a hlídal její stav. Vypadala, že je z nejhoršího venku. Dýchala normálně a tep se ustálil.

„Jsou mrtví,“ zachraptěla a plácla do fotografie ležící na polštáři vedle ní.

Draštík nevěděl, co má odpovědět. Sám cítil velké rozpaky nad tím, co se právě událo, a tak dělal, co uměl nejlépe. Mlčel a přikyvoval.

3.

Ditu Šmídovou probudil dunivý kašel z vedlejšího pokoje. Zalepenýma očima pohlédla na budík. *Půl třetí ráno.* Promnula si tváře a spustila nohy přes okraj postele. Krátké vlasy jí na levé straně trčely vzhůru. Vypadala jako uprostřed přípravy na punkový koncert. Přes zavřené dveře vybuchla druhá salva kašle. Šmídová si vydloubla ospalky a šla zkontrolovat jedinou ženu, které si kdy vážila.

„Pozor na oči,“ zamumlala, usedla na pelest vedle své skomírající matky a rozsvítla stolní lampičku. „Vzala sis před spaním sirup?“

„Chutná jako podělané hašlerky,“ zachraptěla matka a znovu se rozkašlala.

„Zítřka ti koupím nějakou náhradu. Něco s tím kašlem musíme udělat. Bere ti všechnu sílu.“

Matka si otřela ústa hřbetem ruky a vzdychla. „Dones palici a doraz mě, holka.“

Šmídová zakroutila hlavou. Matka a její tvrdá nátura. Uvnitř byla stále jako žula, ale navenek působila křehce. Na hlavě jí zbývalo jen několik chomáčů bílých vlasů, které byly jemné jako pavučiny a zoufale nadýchané, aby zakryly ta největší holá místa. Tvář měla strhanou dlouho probíhající nemocí a nezdravý dojem jen podtrhovaly svěšené koutky úst; jako by se už nikdy neměla usmát. Jediné, co svítilo životem, byly její chladné pozorné oči, které ve světle lampičky vypadaly jako černé korálky. Šmídová věděla, že dokud budou takhle zářit, nemusí se bát, že zůstane sama. Měly ještě řídnou společnost, tím si byla jistá. Matka byla silná žena a nebýt toho zatraceného kornatění tepen, běhala by po domě jako lasička.

„Nemůžu tě přece připravit o oslavu narozenin. Už mám koupený dárek. Musela bych ho vrátit.“

„Drzá, nestoudná dcero,“ vykřikla matka a tvářila se pohoršeně, „takový věk by se snad ani slavit neměl. Zato *tvaje* narození musíme oslavit. Ve tvých letech jsem tě už měla v břiše. Ty něco podobného neplánuješ?“

„Na takovéhle nesmysly nemám čas,“ odsekla Šmídová, ale uvnitř ji pálilo vzrušení. Temná touha, která rostla každým rokem, dokud nebude ukojena.

Matčiny zkroucené prsty se jí ovinuly kolem předloktí.

„Až si ho uděláš, neztrácej ho s nějakým smradlavým pobudou. Nechci, abys dopadla jako já. Jediné, co mi ten plesnivý dědek kdy přinesl, jsi byla ty. Moje holka si zaslouží přinejmenším manažera nebo ředitele, to si pamatuj.“

Šmídová se oddala vzpomínkám. Jediné, co ji pojilo s přítomností, byl studený stisk na její paži.

Myslela na školní léta, kdy si osvojila nenávisť, prýšticí z pórů jako smůla z poraněného stromu. Stále slyšela jejich smích. Smály se jí všechny do jedné. Ukazovaly si na ni prstem, nazývaly ji hermafroditem a chovaly se jako děvky. Kdyby ale ty hlupačky věděly, jak se klukům líbila, vyrvaly by si vlasy závistí. *Ona* to věděla. Vnímala jejich

dychtivé pohledy. Toužili ji dostat do postele, servat z ní oblečení, roztáhnout nohy a pořádně se udělat. Užít si tak, jak by to s žádnou z těch slepic nešlo. Dovolila by jim všechno; *úplně* všechno. A oni to cítili. Poznala to z toho, jak se na ni dívali. Lačnili po ní, ale báli se splnit si své nejtajnější představy. Raději se tahali s těma courama. Ve skrytu duše však mysleli na ni a na všechny ty věci, které by jí mohli provést. Hrála si s nimi. Nikdy si nikoho z těch nadržených hřebečků nepustila k tělu. Možná, že v budoucnu se slituje a dovolí jim, aby si ji vzali. Třeba všichni najednou. Byla mladá, ještě jí nebylo ani čtyřicet. Měla dost času poprvé ukázat prstem a ukončit jejich trápení.

„Jestli tady chceš sedět celou noc, tak něco povídej, nebo mě nech spát,“ zachraptěla matka a usrkla vodu ze sklenice, kterou měla položenou na nočním stolku.

Šmídová se přihrbila, jako by ji matka přistihla při něčem zakázaném, a sáhla pro lahvičku se sirupem.

„Udělej to pro mě a vezmi si poslední dávku, než ti zítra seženu něco jiného.“

Matka na ni zírala se svými svěšenými koutky a vypadala, že ji každou chvíli pošle ke všem čertům.

Nakonec však otevřela ústa jako malé dítě, které se dožaduje dalšího sousta.

Šmídová nakapala na lžičku a vsunula ji matce do pusy.

„Dobrou noc, máti,“ zašeptala, zhasla a vstala k odchodu.

„Podělané hašlerky,“ ozvalo se ze tmy.

Šmídová se zachumlala do peřin, a když konečně usnula, běžela lesní pěšinou a za zády jí dusal tucet párů bot. Ohlédla se a spatřila tváře svých bývalých spolužáků. Věděla, co chtějí. A dala jim to.

Žáci

1.

Jarmila Tlapáková seděla na posteli a stříhala si nehty na nohou. Podlitiny na obličejích už byly minulostí, ale rány na duši stále bolely.

Otec na ni od raného dětství řval kvůli každé maličkosti, ale ruku na ni předtím vztáhl pouze jednou. To bylo před pár lety, když ji načapal s její první cigaretou. Kouřila na dvorku za domem a otec ji překvapil, když se vrátil ze zkrácené směny. Nic neskrývala. Jen tam tak stála s camelkou mezi prsty a sledovala, jak otcova tvář tmavne do stále temnějšího odstínu rudé. Přihnal se k ní, ohnul ji přes koleno jako šestiletou holčičku, ale rány dával, jako by jí bylo třikrát tolik.

Kouření zkoušela, aby zapadla do party. Nic víc, nic míň. Kouř ji škrábal v krku a pátil v očích. Vlastně s tím plánovala seknout. S každým otcovým úderem však měnila názor. Nebyl to otec, kdo jí dal první cigaretu, ale měl lví podíl na tom, že přijala tu druhou... a mnoho dalších později.

Tenkrát alespoň znala důvod. Nedávný výprask po rodičovských schůzkách však postrádal zjevnou příčinu. Matka se jí pokoušela bránit, ale otec měl v sobě dost hněvu pro obě dvě.

„Musí mě poslouchat!“ řval stále dokola a jednal jako šílenec.

Přestal až ve chvíli, kdy si uvědomil, že svou ženu vláčí po zemi, zatímco jeho dcera se krčí v koutě a vzlyká. Druhý den přišel domů s obrovskou kyticí, což byl jev naprosto nevídaný, a matka až příliš snadno podlehla jeho omluvám, což byl jev naprosto obvyklý. Samotná Jarmila dostala čokoládu velikosti klávesnice. Byla hořká, stejně jako Jarmiliny pocity vůči otci.

Zbývaly už jen dva poslední prsty, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„Pod' dál,“ zvolala Jarmila.

Dovnitř vešel otec, v ruce držel mobilní telefon a oči měl zastřené, jako by ani nevěděl, proč přišel.

Jarmila překvapeně vzhledla. Čekala matku. Otec nikdy neklepal. Stáhl se jí žaludek.

„Co se děje?“ zeptala se.

Otec třepal bradou, ale neříkal nic.

Jarmila horečně přemýšlela, co mohla provést. Na nic podstatného nepřišla. Místo toho přišla facka. Svižná a nečekaná.

„Nemůžeš se tahat se staršími chlápky a dělat mi ostudu,“ zamumlal otec.

„Nevím, o čem mluvíš,“ odsekla Jarmila a mnula si tvář. Záviděla starší sestře, že utekla z domu

a bydlela s přítelem ve vlastním bytě; daleko od otce a jeho podivných nálad.

„Volal mi ředitel, holčičko. Slíbil mi, že mě bude o všem informovat. Nemá cenu nic zapírat.“

„Už to chápu. Takže kvůli tomu hajzlovi jsi mě tenkrát seřezal?“

„Udělal jsem to pro tvoje dobro.“

„Co ti nakukal?“

„To je mezi námi.“

„Ředitel je zasraný lhář,“ vyhrkla Jarmila.

„Jak to mluvíš? Takhle jsme tě s matkou nevychovali. Tvoje sestra se utrhla ze řetězu a já to nedokázal zastavit. Moje chyba. Ale podruhé to nedopustím.“ Jeho oči se projasnily, ale měly zůstat raději zastřené. Plála v nich zloba. Opět se napřáhl.

Jarmila se ohnala nůžkami a škrábla ho do předloktí.

„Budeš hodná holka,“ zamumlal otec a zkroutil jí ruku. Nůžky spadly na podlahu.

Jarmila se snažila vymanit ze sevření. Hleděla do otcovy zpoceně tváře a kňučela bolestí.

„Hodná holka.“

Křupnutí kosti bylo tiché, ale zřetelné.

Jarmila vykřikla.

2.

Školní zvonek ukončil trápení druhé B a děti se vyvalily ze třídy jako hejno biblických kobylek. Seběhly po schodech nedbajíce káravých pokřiků kolemjdoucích učitelů a letěly směrem k šatně.

Eliška Smetanová zůstávala na chvostu celé skupiny a pošťuchovala se s Vojtou Dolečkem, který jí ten den lezl úctyhodně na nervy. Jestli byla pravda, co říkal její starší bráška, musela se Vojtovi líbit minimálně desetkrát víc než on jí. Ale kdyby jí chtěl dát pusku na tvář, možná by mu to dovolila... možná.

Odhodili aktovky do šatny a spěchali chodbou za hlučícím davem.

Z postranních dveří od kumbálu se vynořila jejich nová strašidelná uklízečka, o které Vojta tvrdil, že požívá malé děti, ale jemu prý strach nenažene. Uklízečka měla rozcuchané upocené vlasy, přimhouřené oči a nakrčený nos, což značilo mizernou náladu, která ji ostatně nikdy neopouštěla.

Vojta, který běžel pozadu, aby dal Elišce dostatečně najevo, o kolik je rychlejší, zakopl o kýbl s vodou a způsobil tak malou potopu.

„Promiňte,“ zamumlal a rozpačitě ťapkal v promočených pantoflích. Podle Elišky vypadal víc než vystrašeně.

„Ty jeden usmrkanče, podívej se, cos provedl!“ zavřískala uklízečka a třemi rychlými kroky stála u něj.

„Vy nám přeci nesmíte nadávat,“ ozvala se Eliška.

„Ty se do toho nepleť a mazej pryč, nebo si to odskáčeš.“

„Řeknu to mamince,“ upozornila Eliška. „Moje maminka je učitelka,“ dodala, aby její slova nabyla dostatečné váhy.

Uklízečka vycenila zuby a přiskočila k ní. Vojta v tu chvíli přestal existovat. „Kašlu na tvoji matku, i kdyby byla ředitelka zeměkoule. A teď se mi pěkně omluvíš.“

Eliška stála jako vytesaná do kamene a na znamení vzpurnosti vystrčila svoji drobnou bradu.

Uklízečka ji chňapla za vlasy na levém spánku a bez hnutí brvou za ně zatáhla. Eliška zakňourala a stoupla si na špičky, aby zmírnila bolest.

V tom se přiřítíl Vojta a nakopl uklízečku do holeně. „Nechte ji, nechte ji, nechte ji.“

Babizna ho bez větší námahy odstrčila. „Tak omluvíš se, spratku?“ zaprskala Elišce do tváře.

Vojta byl zpět, pověsil se uklízečce na ruku a hryzl ji do předloktí. Babizna vykřikla a pustila Elišku ze sevření.

„Roztrhnu tě jako hada,“ zasyčela a podle výrazu ve tváři to myslela smrtelně vážně. Ohnala se po Vojtovi, který díky mrštnosti a mokré podlaze proklouzl kolem ní. Babizna ztratila rovnováhu a rozplácla se jak dlouhá, tak široká.

Děti už na nic nečekaly a upalovaly do jídelny, kde se zařadily na konec fronty. Byly v bezpečí. Sem se za nimi babizna neodváží. A kdyby přeci, utečou k učitelskému stolu a všechno jim vyklopí.

„Že to nikomu nepovíš?“ staral se Vojta.

„A co?“ chtěla vědět Eliška.

„Že jsem ji kousnul. Kluci by říkali, že se peru jako holka.“

Eliška se zahihňala. Podle ní bojoval jako opravdový princ. A takový hrdina si zasloužil hubičku.

„Tak slibuješ?“ dotíral Vojta.

Eliška mu místo odpovědi lípla pusou jenom kousek od pravého koutku úst.

Vojta zrudl, otřel si tvář a rozhlížel se kolem, zda je někdo sledoval. Když zjistil, že se nikdo nedíval, oblažil Elišku rozjařeným úsměvem.

3.

Petr stál u branky rodinného domu Tlapákových a dodával si odvahy. Ptal se sám sebe, jestli je to dobrý nápad. Nebyl. Ke stejnému závěru došel už několikrát předtím, ale když si vybavil sádku, která před pár dny ozdobila Jarmilinu ruku, cítil nutkavou potřebu něco udělat. Příští konflikt by mohl skončit opravdovým neštěstím.

Plácl se do tváře. Na bílém koni sice nepřijel, ale byl tady. Nadechl se a zmáčkl zvonek. Vteřiny ubíhaly a dávaly mu tak poslední šanci na rozmyšlenou.

Vchodové dveře zavržaly a ven vykoukl Jarmilin otec.

„Co chceš, mladíku?“

„Varovat vás,“ odpověděl Petr a doufal, že jeho hlas nezní příliš ustrašeně.

„Před čím?“

„Domácí násilí je trestný čin. Jestli máte chuť do někoho mlátit, vyberte si někoho sobě rovného.“

„Co si to dovoluješ, chlapče?“ zahučel Tlapák, ale zůstával na místě.

Petr couvl o jeden krok a byl podvědomě připraven na ústup. Už dvakrát viděl, co tenhle muž

dokáže, a nechtěl to vidět znovu při pohledu do zrcadla.

„Vaše dcera není boxovací pytel. Jestli to nepřestane, zavolám na policii.“

Tlapák naklonil hlavu na stranu jako zvědavý pes. „Holka uklouzla v koupelně. To bych rád slyšel, co ti na to pánové od policie řeknou. Možná dostaneš medaili za zásluhy.“

„Jasně. A předtím narazila hlavou do zdi, že jo? Ta vaše písnička je dost obehnaná. Měl byste vymyslet něco lepšího.“ Petr vyčkával, váhu přenesenou na špičkách. Nemocná chodidla mu stále připomínala svojí přítomnost, ale byl si celkem jistý, že by ho Tlapák dohnal jen velmi stěží. Ten chlap měl nejlepší léta dávno za sebou a jeho mohutný pivní mozol by mu po pár vteřinách běhu příliš nepoděkoval.

„Běž pryč, drzoune, než tě převychovám.“

„Tak jako vaši dceru?“ zeptal se Petr a ve vedlejším okně zahlédl pohyb záclony. Jarmila na něj civěla jako na zjevení. Kroutila hlavou, což mohlo znamenat, aby ji neopouštěl nebo aby všeho nechal a vzal nohy na ramena nebo spoustu dalších věcí, o kterých neměl čas přemýšlet.

„Řekl sis o to,“ utrousil Tlapák a zamířil k brance.

Petrův původní plán už nebyl aktuální. Jarmilina přítomnost ho zmačkala a vyhodila do koše. Nebude utíkat; rozhodně ne před ní. Nechá si rozbít hubu. Nebude to poprvé ani naposledy.

Tlapák každým krokem zpomaloval. Ve tváři měl překvapený výraz, který působil komicky.

Petr stál bez hnutí, nohy mírně rozkročené, ruce sevřené v pěst. Snažil se působit odhodlaně, ale srdce mu poskakovalo někde na úrovni ohryzku.

Tlapák se natáhl přes branku a chňapl mu po límci od bundy. Petr se až překvapivě snadno vymanil z vláčného sevření. Jako by si to Tlapák v poslední chvíli rozmyslel. Možná byl přeborníkem v těžké váze pouze za zdmi svého domu.

Dveře branky zůstávaly zavřené. Tlapák hleděl na Petra s rukou stále nataženou před sebe, jako by se dožadoval ukradeného respektu.

Petr naposledy pohlédl na Jarmilu, která zvedla svoji zdravou ruku a zamávala mu. Usmál se a v hrudi pocítil bodnutí, které doposud patřilo výhradně Haně Vránové.

Otočil se a zamířil pryč. Přemáhal se, aby nekulhal. Teď nebyl ten správný čas, aby ukazoval svoji slabinu. Několikrát se ohlédl, ale Tlapák připomínal solný sloup.

Petr zabočil za roh a jeho tep se pomalu vracel do normálu. Provedl šílenou hloupost, měl víc štěstí než rozumu, ale cítil se skvěle.

Začal si hvízdát.

4.

Michal Smetana se vracel z toalety zpátky do třídy. Utíral si ruce do kalhot, protože všechny papírové ručníky kdosi vytahal a ucpal s nimi jeden ze záchodů. *Vtipálek k popukání.*

Lenka stála na chodbě společně s Patrikem Rumlenou a vypadalo to, že se o něčem dohadují. Rumlena měl levou ruku opřenou o zeď a bránil Lence ve vstupu do třídy.

„Nebud' pitomá. Bude to fajn,“ přesvědčoval ji svým libovým tónem, který Michalovi brnkal na nervy, a volnou rukou si uhlazoval lesklou ofinu.

„Nemám zájem, Patriku. Myslela jsem, že ti to prvně došlo. Promiň.“ Lenka se ošívala, tváře jí hořely studem a dle všeho se cítila velmi nepříjemně.

Za to, co právě řekla, by si podle Michala zasloužila hlasitý aplaus. Akorát by „promiň“ vyměnil za „odpal“.

„To jsi fakt taková koza?“

Michal došel až k nim. „Potřebuješ pomoc?“ zeptal se.

„Vystačíme si tady sami dva, šlehačko,“ odsekl Rumlena a otočil se zpátky k Lence.

Michal shledal, že Rumlenova narážka je stejně originální jako jeho nagelovaná palice.

„V pohodě, Michale. Už jsme skončili,“ odvětila Lenka.

„Tušil jsem, že to bude ztráta času,“ odfrknul si Rumlena, „stejně jsi jenom vyhublá bledule,“ dodal a odkráčel.

„Ten blbec potřebuje převýchovu a kontaktní čočky,“ pronesl Michal a zarazil se. Opravdu to řekl nahlas?

Lenka se uculila, vzala ho za ruku a odtáhla do třídy.

„Hele, nějak se nám to tady páruje,“ zvolala Hanka.

Lenka zrudla a k Michalově lítosti pustila jeho ruku. „Myslíš bratránka a Tlapačku?“ zeptala se, aby zahнала vlastní rozpaky, a kývla směrem k Petrovi, který seděl u Jarmily a něco jí vykládal.

„Co tyhle dva svedlo dohromady, to mi je záhadou,“ divila se Hanka. Petrova náklonnost ji vždy těšila a přesto, že ji nemohla opětovat tak, jak by si přál, měla pocit, jako by něco ztrácela.

A možná ano. Jestli u ní měl někdo z kluků byt jen nepatrnou šanci, byl to Petr. Mockerát o tom přemýšlela, ale podváděla by jeho i sebe.

Petr se zvedl a přešel k nim. „Co byste řekli na bowling?“

„To je nápad,“ zvolala Lenka. „Už jsme neváleli celou věčnost.“

„Půjde i tvůj nový objev?“ sondovala Hanka.

Petr se zarazil. Přišlo mu zvláštní, že podobná slova slyší zrovna od Hanky, kterou tolik let miloval neposednou pubertální láskou, co trhá srdce na malé kousky, aby se nakonec ukázalo, že se jedná o pouhé škrábance.

„Sice má ruku v gypsu, ale říkála, že to zmákne levačkou. Doufám, že to nevadí.“

„Co tě nemá,“ odvětila Hanka, „tvoje štěstí je i naše, ne?“

„Jo, jsme jedna velká šťastná rodina,“ přitakal Michal. „Aspoň můžeme vymyslet, jak přesvědčit Kloučkovou, aby přestala předstírat, že jsme vzduch.“

„Myslíš, že s ní pohneme?“ zeptala se Lenka. „Minule nám to řekla dost jasně. Nemáme se do toho plést, nebo to schytáme.“

„Odkdy posloucháme, co nám dospěláci řeknou?“ nadhodil Petr. „Nás přece jen tak něco nerozhodí.“

Do třídy vešla učitelka Baryšová.

„Kromě písemky z chemie,“ doplnila Hanka a obrátila oči v sloup.

5.

Za oknem skučel vítr a lomcoval větvemi stromů na zahradě.

Hanka se zmítala v neklidném polospánku a z hrdla jí vycházel bublavý dech. Po tváři jí v měsíčním světle šmátraly stíny jako nenechavé prsty. Opodál šeptal čísi hlas, doprovázený švehlením listů.

Ležela v posteli, ano, tím si byla jistá. Ale zároveň jako by znovu stála v lese před zchátralou chatou, kde poprvé nebyla sama sebou. Nebo to možná bylo obráceně; tehdy se vylíhlo její pravé já.

Čekala na své přátele – byli to její kamarádi, ať už se jí to líbilo, nebo ne – a cítila se mizerně. Oči jí slzely, krk a plíce měla v jednom ohni; stejně jako své myšlenky.

Nechali ji venku úplně samotnou. Kloučková řekla, aby na ni někdo dohlédl. Jeden mizerný

kamarád. Nezůstal nikdo. Ale byl s ní někdo jiný. Šeptal k ní. Stejně jako teď.

Měl to být jenom takový žert za to, že na ni zapomněli (nebo s ní nepočítali). Z hrudi se jí vydral dunivý kašel. Bolelo to. Když se však ozval ten šepot, přišla úleva. Nakonec nebyla sama. Viděla jakousi přízračnou postavu – napůl černou, napůl zlatou –, jak postává opodál a se zájmem ji pozoruje. Hlas ševelil sladká slůvka a bolest téměř ustala. Bylo to krásné... a opojné.

Hanka vstala z pařezu a naklonila hlavu na stranu, jako by poslouchala instrukce. Postava z ní nespouštěla oči – velké a hladové. Hanka šla ke dveřím. Zavřela je. Šepot přešel ve hmyzí bzukot. Zaplnil celou její mysl. Nebyla schopná vnímat nic jiného. Snad jen... občasné výkřiky uvnitř chatrče. Bolest byla pryč a přelila se za ony dveře. Do tmy a strachu.

Hanka se smála a plakala zároveň. Do otevřených úst jí padaly slzy. Chutnaly jako moře se zkaženou vodou. Kloučková, Michal, Kuba, Petr a Lenka, kterou měla ráda víc, než by její rodiče dokázali pochopit... nebo přijmout. Všichni do jednoho křičeli a jejich tváře pomalu mizely pod (*zelenou?*) hladinou.

Škrábala do dveří, jako by je tím mohla otevřít. Ruce ji neposlouchaly. Ohlédlá se. Postava zmizela. Uchopila zkroucenou petlici, ale nešlo to. Dveře vážily snad tunu. Když je zavírala, šlo to snadno. Ozval se další zoufalý výkřik. Ještě několik vteřin a bude pozdě.

„Povol, ty mrcho,“ procedila skrze zaťaté zuby.

Zařvala a bolest v hrudi udeřila s novou silou. Řvala dál. Tělo trpělo, ale mysl se vyčistila. Byly to jenom staré ztrouchnivělé dveře. Otevřela je.

Zahlédla Michalovu vyděšenou, ale dokonale živou tvář.

„Jste v pohodě, lidi?“

Hanka otevřela oči a rozhlédla se po svém pokoji. Po několika vteřinách začala rozeznávat první obrysy. Pracovní stůl, na kterém odpočíval její výkonný laptop, vestavěná skříň, kde čekalo její značkové oblečení, všechno bylo na svém místě.

Vstala a zabořila bosá chodidla do měkkého koberce. Vešla do koupelny, opláchla si tvář a dívala se do zrcadla.

Já jim přeci nechtěla ublížit.

Pozorovala svůj obličej, koutky úst jí nepatrně cukaly. Začaly se roztahovat. Víc, stále víc.

Stála před umyvadlem a třásla se. Tohle nebyl její odraz. Ten nenávistný výraz nepatřil jí. Nemohl. Sáhla si na ústa roztažená do širokého šklebu a vydechla hrůzou. Zaryla prsty do tváře, aby zarazila tu odpornou grimasu, ale svaly v obličejí ji neposlouchaly. Zavřela oči.

To nejsem já, to nejsem já, to, do prdele, nejsem já.

Sebrala odvahu a znovu pohlédla do zrcadla. Cívěla na svoji bledou tvář, patřící vyděšenému dítěti. Vyběhla z koupelny.

Zachumlala se pod peřinu, rozsvítila lampičku a zaostřila na nástěnku obsypanou fotografiemi.

„Kde je naše společná fotka?“ zeptala se tehdy Lenka.

Odpověděla, že nemá ponětí, ale věděla to moc dobře. Ležela pod postelí, roztrhaná na malé kousíčky. Zničila ji krátce po tom, co zjistila, že se Lenka zajímá o Michala. Přála jí štěstí, ale chtěla být jeho hlavní součástí. Nebyla zvyklá hrát druhé housle. Doma, ve škole, u nikoho.

Promnula si čelo. Nechtěla jim ublížit, bože chraň. Ale možná si to zasloužili. Nechali ji samotnou a to se nedělá. To se, kurva, nedělá.

Monika

1.

Seděla u nemocničního lůžka a držela dědu za ruku. Venku na chodbě čekal její otec, který jim nechal pár minut o samotě. Matka sice ležela doma v horečkách, ale Monika nevěřila, že její stav byl natolik vážný, aby nemohla dorazit.

Děda byl po nenadálé srdeční příhodě převezen do nemocnice v Uherském Hradišti a před pár dny ho přemístili z jednotky intenzivní péče na normální pokoj. Stále však působil vyčerpaným dojmem. Se zapadlýma očima, popraskanými rty a ve vytahaném nemocničním pyžamu vypadal, jako by se scvrkl o dvě velikosti.

„Netvař se tak zkroušeně, Moničko. Babička na mě už stejně čeká nahoře s balíčkem karet na stole.“

Monika zakroutila hlavou. „Takhle nemluv.“ Rozmýšlela, zda má položit otázku, která ji tak páčila na jazyku. Nechtěla dědovi opět přitížit. „Co tě tehdy u nás tak rozrušilo?“ vyhrkla nakonec a s bušícím srdcem čekala na odpověď.

Děda na ni upřeně pohlédl. „Cítil jsem zhoubu. Skoro jako bych ji mohl nahmatat. Tam u stěny v obývacím pokoji. Byla tam a smála se mi do tváře úplně stejně, jako když umírala tvoje babička.“

Tenkrát jsem se modlil, abych už nic podobného necítil. Ale minulost se někdy vrací, aby otevřela staré rány.“

Monika si vybavila obraz Královy matky, který tou dobou hnil kdesi na smetišti.

„Doktoři tvrdili, že jde o akutní selhání ledvin,“ pokračoval děda. „Ale oni ji neviděli, jak se v noci budí hrůzou a křičí do tmy. Něco ji trápilo, Moničko. Strašlivě trápilo. Ona vnímala věci, o kterých ostatní nemají nejmenší tušení. Mámil jsem z ní to hrůzné tajemství, ale neřekla ani slůvko, snad aby mě ochránila. Čelila tomu úplně sama, bojovala jako lvice a... za pár dní byla mrtvá.“

„Co myslíš, že to bylo?“

„Nemám tušení. Kdybych to věděl, možná bych už nedýchal. Na světě jsou síly, které není radno pokoušet.“ Děda si odfrkl. „Když se tak poslouchám, nevěřil bych si ani nos mezi očima, ale přes čtyřicet let jsem žil po boku výjimečné ženy, která mě utvrdila v tom, že tahle hromada hnoje ukrývá zrnko pravdy.“

Monika přitakala. „Ještě před půl rokem bych se možná ironicky usmívala, ale teď... nevím, co si počít. Dějí se věci, kterým nerozumím, a já jsem jenom bezmocná, vystrašená holka.“

Děda ukázal na přívěsek, který se Monice rýsoval pod černým rolákem. „Tenhle symbol říká něco jiného.“

„A co když se babička spletla? Co když to všechno byla jenom hloupá náhoda? Vždyť si to ani nepamatuju.“

„Já to pozoroval na vlastní oči. A i když dnes bez brýlí vidím jenom rozmazané šmouhy, vím, že to bylo mnohem víc než náhoda.“

„Ale co mám dělat?“

„Máš jenom dvě možnosti, Moničko. Odejít, nebo zůstat.“

„Co by dělala babička?“

Děda se usmál a pohladil Moniku po tváři. „Moje žena nebyla zvyklá utíkat.“

Monika kráčela po otcově boku a společně mířili k autu.

„Děda už je na tom mnohem líp, že?“ nadhodil otec a zapálil si cigaretu. „Ale ty vypadáš jako přejetá buldozerem. Jsi v Raskovicích vůbec spokojená?“

Monika sledovala špičky svých bot. „Ano.“

Otec se pousmál. „Čím to, že ti nevěřím.“

„Všechno je v pořádku, tati.“

Otec zastavil a chytil ji za rukáv. „Ale no tak. Jsi moje dcera. Poznám, když tě něco trápí. Může za to Tomáš? Mám ho srovnat do latě?“

„Samá voda,“ odvětila Monika.

„Vycházíte s penězi?“

„Samá voda.“

„Starosti v práci? Otravní kolegové? Zlobivá děcka? Šílený ředitel?“

„Přihořívá.“

Otec odhodil téměř nedotčenou cigaretu na zem a zadupl ji podpatkem. „Počkej, počkej, nechceš mi říct, že ta škola stojí za starou bačkoru? To bych si nafackoval.“

„Co ty s tím máš společného?“

„Já... jen jsem chtěl, abys byla šťastná.“

Monika založila ruce v bok. „Pořád nechápu.“

„Ty dopisy s žádostí o práci, které jsi napsala. Odeslal jsem jenom jeden.“

„Do Raskovic?“

„Ano. Tomáš přeci pochází kousek odtamtud. Navíc jsem myslel, že ti větší vzdálenost od rodného hnízda poskytne víc kyslíku. Žádný dozor, žádné dohady. Ostatní dopisy jsem měl v záloze, ale když tě přijali, roztrhal jsem je a vyhodil do smetí.“

„Ale proč zrovna Raskovice? Psala jsem dopisy i do ostatních škol ve Zlínském kraji.“

„Budeš se zlobit,“ bránil se otec.

„Ven s tím.“

Otec se poškrábal v řídnoucí kšticí. „Jaroslava Špačková je moje bývalá spolužačka.“

„Děláš si legraci?“

Otec zakroutil hlavou. „Chodili jsme spolu na gympl. Jednu dobu jsme dokonce seděli v jedné lavici. Ze začátku jsem byl nakvašený, ale po první písence z dějepisu mě to přešlo. Dloubal jsem se tužkou za uchem a snažil se vypotit alespoň to málo, co mi uvízlo v paměti. Už jsem to skoro vzdal, ale vzápětí mě překvapil kopanec do holeně. Koukl jsem na ni a měl sto chutí jí to oplatit. Jenže pak zvedla loket a nechala mě opsat všechno do posledního písmenka. Najednou jsem zjistil, že se mi celkem líbí. Zatraceně, byl jsem v tom až po uši. Než jsme odmaturovali, stihli jsme dvě pusy a jedno zlomené srdce. Bohužel to moje...

Když jsem pak na stránkách raskovické školy zahlédl její jméno, zkusil jsem tam zkrátka zavolat.“

„Tati! Víš, že nesnáším protekci.“

„Neviděl jsem ji celou věčnost,“ oponoval otec, „ale za pokus to stálo. Měl jsem kliku, protože zrovna sháněli někoho s tvou aprobací. Samozřejmě tě nejdřív potřebovali vidět osobně. Po vašem pohovoru mi zavolala zpátky. Byla nadšená. Tak

vidíš, jakápak protekce. Přinesl jsem dříví, ale zapálit jsi ho už musela sama, chápeš?“

„Jasně. A nehoří náhodou nějaké to dříví mezi vámi dvěma?“

„Zase bych to nepřeháněl. Slíbili jsme si, že zajdeme na kafe. Ale znáš tyhle plané řeči. Nic z toho nebylo,“ pokrčil rameny. „Většinu tvého života jsem tě zanedbával. Chtěl jsem ti pomoc aspoň s tímhle. Pověz mi, zbabral jsem to?“

Monika hleděla na otcovu ztrápenou tvář a zkoušela si představit odlišný život v jiném městě: žádné noční můry, náměsíčnost, vidiny... strach. „Obejmeš mě?“

Otec znejistěl a nemotorným způsobem vyslyšel Moničinu prosbu. Podobná gesta se v rodině Kloučkových příliš nenosila.

Monika cítila otcovu kolínskou a připadala si v bezpečí podobně jako před dvaceti lety, kdy táta lezl po čtyřech a vyháněl všechny bubáky, číhající pod postelí, aby neměla obavy vytáhnout bosá chodidla, která schovávala pod peřinou.

„Tati, uděláš pro mě něco?“ vyzvíдалa Monika, zatímco funěla do límce otcova kabátu.

„Cokoliv.“

„Vykašli se na ty automaty, nebo to prásknu mámě.“

Otec ztuhl, ale vzápětí se uvolnil, jako by tím vzdal veškeré zapírání. „Tvoje matka už to ví. Byla jen otázka času, než na to přijde. Ale jak ses to, sakra, dozvěděla ty? Někdy mám pocit, že mi vy dvě vidíte do hlavy.“

„Máme to v genech,“ zamumlala Monika.

Otec se odtáhl a pohlédl Monice do očí. „Jsem čistý už několik týdnů. Neříkám, že je to lehké. Z práce chodím rovnou domů a nekoukám napravo nalevo. Jako kůň s klapkami na očích. To mi připomíná, že mám teď nového koníčka. Snažím se vařit. Tvoje máma proti teplým večerím nic nenamítá a já aspoň myslím na jiné věci. Jestli to takhle bude pokračovat, bude z nás pěkně obtloustlý páreček.“ Otec zakroutil hlavou. „Už do těch krámů nevrzím ani korunu. Matka stejně drží kasu. Táhne mi na šedesát a dostávám kapesné, věřila bys tomu?“

„Dostal jsi do zubů?“

„Tvoje matka šteká, ale nekouše. Když si odmyslíš všechn ten křik, je to celkem fajn ženská.“

Monika vytřeštila oči. „Vy dva jste samé překvapení.“

„A když ti prozradím, že nám regulérně chybíš, bude to na tebe už příliš?“

„Ještě mi namaluj knír, na záda lípni cedulku s nápisem ‚Kopni mě‘ a dnešní porci srandiček máš splněnou,“ odvětila Monika a plácla otce do ramene. Neměla ponětí, jak k tomu došlo, ale oplývala dobrou náladou. Kéž by jí nějakou dobu vydržela.

2.

„Tahle barva ti neskutečně padne,“ zahlaholila Adéla Dušková a pohodila svoji rudou hřívou.

Monika, která právě vylezla z převlékací kabinky, pohlédla na Evu Smetanovou, jako by se chtěla ujistit, zda není terčem posměchu. Evina tvář prozrazovala, že jsou s Adélou zajedno.

„Já nevím, děcka, nerada přitahuju pozornost a tyrkysová halenka mi v tom zrovna dvakrát nepomůže. Zkusila jsem ji spíš ze zvědavosti.“

„Ale no tak, Moni,“ protestovala Adéla, „vylez už konečně z té svojí ulity. Černá se sice hodí ke všemu, ale nemusíš jí mít plnou skříň. Kdy už konečně pochopíš, že jsi kus pěkné ženské? Jestli si tu halenku nekoupíš sama, tak to udělám já a dám ti ji k narozkám. A to si piš, že dohlédnu na to, abys ji nosila.“

Monika hleděla do zrcadla a připadalo jí, že svítí na celý obchod. Podobně zářivé barvy nosila naposledy jako malé dítě, které má radost z veselých, nápaditých oblečků a nelpí na názorech ostatních.

„Vyhrála jsi,“ pokynula směrem k Adéle, která se otočila kolem dokola a zavýskla.

„Ty jsi třeštídlo, víš to?“ zareagovala Eva a usmála se.

„Musím to tady polít živou vodou, no ne?“ odvětila Adéla. „Všichni kolem chodí jako s osinou v zadnici a musím přiznat, že i já v poslední době ztrácím svůj bezmezný optimismus. Občas se přistihnu, že mě všechno kolem... nevím, jak to popsat.“

„Dráždí?“ pomohla jí Eva.

„Trefa. Jako by někdo chtěl, abych vyletěla z kůže.“ Adéla zvažněla a její oči se zastřely.

Vzpomínala na sen, který ji posledních pár měsíců znepríjemňoval život: stojí v koupelně a čistí si pleť. Všechno vypadá normálně, jenom bodovka nad zrcadlem vydává zelené světlo. Pod tím světlem vypadá staře a ošklivě. Slyší vnitřní hlas, který jí šeptá, že právě taková je uvnitř; stará a ošklivá. Všimne si fleku na tváři. Navlhčí tampón a zkouší ho odstranit. Nejde to dolů. Tlačí stále silněji a pak

se to stane... odloupne si kousek kůže. Nebolí to, jenom pulzuje. Nakloní se blíž k zrcadlu, aby zjistila napáchané škody. Ta rána je hluboká, ale je zvláštní, že vůbec nekrvácí. Ani jediná kapička. Světlo nad ní začíná problikávat. Něco se děje. Cítí něčí dech za jejími zády a... šimrání na tváři. Z té rány cosi leze. Nějaký hmyz. Snad moucha, ale není si jistá. Světlo střídá tmou. Zelená, černá, zelená, černá. A ty věci na její tváři už jsou dvě, ne tři... deset!

„Země volá Adélu,“ zvolala Monika.

Adéla zamrkala. „Do háje. Omlouvám se. Dneska jsem mimo, holky. Ale to mi nezabrání, abych nevyměnila pěkný kus výplaty za nějaké hadříky.“ Odkráčela k jednomu z regálů, popadla dva kusy kalhot, aniž by si je pořádně prohlédla, a zmizela v kabině.

„Co je s ní?“ zeptala se Monika.

Eva pokrčila rameny. „Těžko říct. Odjakživa překypovala energií. Místy mi připomínala televizní hvězdičku z nějakého sitcomu, co zvedá ruce a vříská pokaždé, když vidí jednu ze svých kamarádek. Až na to, že u nás ve škole nemá s kým vřískat. To ale neznamená, že bych ji neměla ráda. Dokáže být pěkná mrcha, to bez debat, ale také mě vždy dokázala rozveselit. Když jde do tuhého, umí být zatraceně empatická. Možná v minulosti zažila

těžké časy, i když na první pohled vypadá jako ten nejspokojenější člověk na planetě. Letos je z formy. Ale já mám co povídat. Jsem hrozná.“

„Co to povídáš?“ ohradila se Monika.

Eva vzdychla. „Selhala jsem jako manželka a teď i jako matka.“

„Tvůj muž přeci –“ vyhrkla Monika, ale druhou polovinu věty stačila spolknout. Málem se prozradila. Kdyby přiznala, že s ní Michal mluvil o otcově smrti, mohla by napáchat další škody. Tohle je něco, co jí Eva bude muset říci sama, až na to bude připravená. „Promiň, pokračuj.“

„Nikdy jsem nebyla dokonalá matka. Příliš starostlivá, věčně stojící za zády. Eliška to ve svém věku nejspíš tolik nevnímala, ale pro Michala jsem byla něco jako příliš utažená kravata. Budiž, takhle zkrátka vyjadřuju svoji lásku. Přehnanou péčí a sekýrováním. Přeci jen jsem bývalá šprtka, co musí všechno a všechny stavět do latě.“ Eva zachytila Moničin překvapený výraz. „Ale ano, právě se díváš na prvotřídní šprtku, pro kterou byla dvojka špatnou známkou. Ve škole nás ale nikdo neučil, jak vychovávat děti. Kdysi jsem myslela, že si vedu celkem dobře, ale pak jsme zůstali jen my tři a moje představa se zhroutila jako domeček z karet. Šup do záchodu. Michal se zatvrdil a já

ho nechala být. Už žádné postávání za zadkem. Doufala jsem, že ho to přejde, ale v tomhle je po otci. Odpouští jen velmi těžko. A teď jsem to navíc zvrátila s mojí malou Eliškou, mým zlatíčkem.“ Eva se zarazila. „Asi se ptáš, proč ti to všechno vykládám.“

„Protože od toho jsou kamarádky?“ namítla Monika a stiskla Evě ruku. „Co se stalo s Eliškou?“

Eva točila stojanem s pánským oblečením a hleděla do prázdna. „Michal lítal někde po venku a já s dcerkou vyrazila do obchodu. Procházely jsme kolem oddělení s hračkami a Eliška zpozorovala jednu panenku. Byl to takový ten model s mimínkem v bříšku. Nejspíš ji zahlédla u nějaké spolužačky a musela ji mít. Povídám jí: ‚Maminka teď nemá penízky, ale až dostanu výplatu, a když budeš moc hodná, uvidíme, co se dá dělat.‘ Normálně by byla štěstím bez sebe, ale ten den jí muselo něco přelétnout přes nos. Byla neodbytná. V jedné ruce držela panenku a druhou mě škubala za rukáv. ‚Mamííí, prosíím, mamííí.‘ Škemrala a kňourala na celý obchod. Lidé se otáčeli. A já...“ promnula si oči, „já ji uhodila. Chtěla jsem jen, aby přestala křičet, ale dala jsem takovou ránu, až jí ta panenka vylétla z ruky. Dívala se na mě a byl to ten samý pohled, kterým oplývá můj syn. Chladný

a opovržlivý. V tu chvíli jsem si přála, aby dál křičela, plakala, vztekala se, cokoli jiného, jen ne ten pohled, který říká: „Už tě nemám ráda, mámo.“ Přestávám se ovládat a odnáší to moje děti.“

„Něco ti povím,“ nadhodila Monika. „Jsi ta nejlepší ženská, kterou tady znám. Naučila jsi mě spoustu věcí ve škole i mimo ni. A stejný vliv máš na svoje děti. Michal patří mezi moje nejoblíbenější žáky a Eliška je zkrátka poklad. Tohle je tvoje zásluha. Možná ti ujely nervy, ale každý takový moment jim tisíckrát vynahradíš.“

„Nepřeháněj,“ oponovala Eva, ale její tvář přemohl letmý úsměv.

„Čtu červenou knihovnu, co nadělám.“

Jejich pozornost upoutalo zabouchání na přední výlohu. Pohlédly ven a spatřily ředitele Krále, jak na ně cení své obnažené dásně. Zřejmě šel kolem a neodolal pokušení, aby je pozdravil. Nadzvedl svůj zimní flaušový klobouk, uklonil se a zmizel jim z dohledu.

„Je mi ho líto,“ poznamenala Eva.

Monika zadržela dech a svůj názor si nechala pro sebe.

„Měla jsi ho vidět v minulých letech. Lepšího šéfa jsme si nemohli přát. Všechny problémy řešil s lehkostí sobě vlastní. Byl spravedlivý, galantní

a jeho úsměv dokázal divy. Od té doby, co se rozvedl, z něj zbyl pouhý stín. Vypadali spolu tak spokojeně. Kdo ví, co se mezi nimi odehrálo.“

„Rozvedl?“ vydechla Monika. Nikdy ji nenapadlo, že by ředitel mohl mít nějakou manželku. Už dávno zapomněla na jeho bývalou tvář. V jejích očích momentálně představoval zákeřného mrchožrouta, který čeká na poslední vydechnutí umírající kořisti.

„Ano, všechno se semlelo tak rychle. Koluje o tom spousta domněnek, jedna víc přitažená za vlasy než druhá. Jisté je pouze to, že se jeho někdejší žena odstěhovala do Luhačovic, vzala si zpět svoje rodné příjmení a momentálně pracuje v tamní knihovně.“

„Jak vypadám?“ zvolala Adéla, která se právě vynořila zpoza závěsu ve vypasovaných riflích.

Monika zhodnotila její dokonalé nohy. „Štveš mě.“

„Tak to každopádně,“ dodala Eva.

3.

Monika seděla ve vlaku do Luhačovic, které se nacházely necelých dvacet kilometrů od Raskovic.

Původně nechtěla nic podnikat, ale rozhovor s ředitelovou bývalou manželkou mohl leccos vysvětlit. Za pokus nic nedá. Maximálně se ztrapní před ženou, kterou už nikdy v životě neuvidí. Malá cena za trochu informací.

Cesta do Luhačovic trvala slabou půlhodinu, ale Monice připadala nekonečná. Kupé, ve kterém seděla, bylo plně obsazené a nechutně přetopené. Ručička topení byla nastavena na minimum, ale vzduch uvnitř byl horký, suchý a zatuchlý.

Ostatní cestující vypadali nevzrušeně. Seděli zavrtaní na svých místech a koukali do prázdna. Na začátku cesty prohodili pár konverzačních frází, ale nyní panovalo ticho... a vedro.

Monika cítila, jak jí po zádech stéká lepkavý pot. Poposedla a již poněkolikáté vztekle pohlédla na zavřené okénko. Copak se nikdo další necítil jako pečené kuře? Nikdo netoužil po troše čerstvého vzduchu? Ale ona vstane a otevře to zatracené okno. Klidně ho vyrve z pantů, sakra.

Zasraní pitomci.

Ozvalo se skřípění brzd a vlak pomalu zastavoval. Dorazili do cíle. Lidé se zvedali. Monika zůstávala na místě. V ústech cítila nasládlou železitou pachů z krvácejícího jazyka. Povolila čelist a zaťaté ruce.

„Slečno, jste v pořádku?“ zeptal se postarší muž, který ještě před malou chvílí seděl vedle ní, ale momentálně stál naproti a tvářil se ustaraně.

Monika zamrkala. „Myslím, že ano.“

„Pojďme pryč. Tady je k padnutí,“ odvětil muž, na nic nečekal a vydal se ke dveřím vagonu.

Monika vylezla ven a zhluboka dýchala. Do těla se jí vracel kyslík a zdravý rozum.

Doklopýtala před nádražní budovu a směřovala k městské knihovně, kterou před cestou vyhledala na internetu. Dávala si na čas. Musela se zklidnit. Nechtěla vypadat jako pomatenec.

Stála mezi sloupy, které podpíraly střechu před vchodem do knihovny, a dodávala si odvahy. Hodlala napochodovat k cizí ženě a pokládat jí dotěrné otázky. Musela se zbláznit.

Vešla dovnitř a zamířila k malé šatně, kde seděla mladá dívka a četla si nějakou knihu, která již musela projít celou armádou dychtivých prstů. Dívka vypadala plaše, což bylo jen dobře.

„Promiňte, nevíte, kde bych našla paní Tomanovou?“ zeptala se Monika.

Dívka vzhledla a změřila si ji pohledem. „Je v prvním patře. Dáte se doprava a nahoru po schodech.“

„Děkuji,“ Monika se přinutila k úsměvu a chystala se odejít.

„Haló?“ zvolala dívka.

„Ano?“

„Musíte si odložit kabát a kabelku do skříňky.“

„Nebojte, nic nevezmu, učím na základní škole,“ prohodila Monika, ale vzápětí si uvědomila, jak hloupě to vyznělo.

„To je pěkné, ale pravidla jsou pravidla,“ oponovala dívka, vstala a mávla rukou v gestu, které říkalo: *Honem, nedělej žádné hlouposti.*

Monika si odložila a vyměnila kabát s kabelkou za malý klíček zalitý v černém plastu. Přinutila se k dalšímu úsměvu, ale tentokrát jí to dalo mnohem víc práce. Dívka pokynula hlavou, sedla si a pokračovala ve čtení.

Nebojte, učím na základní škole. Věta hodná zlatého fondu stupidity. Monika si v duchu nafackovala a vystoupala po schodech za ženou, kvůli které přijela.

Za výpůjčním pultem nikdo nebyl, ale na druhé straně místnosti stála elegantně vyhlížející žena s košíkem v ruce a řadila vrácené knihy zpět do regálu.

„Paní Tomanová?“ ozvala se Monika.

Žena strnula v půli pohybu a ohlédla se. Měla vlídnou tvář a unavené oči.

„Copak si přejete? Nemůžete najít nějakou knihu?“

„Vlastně jsem přišla za vámi.“

Tomanová přešla blíž, položila košík na pult a pravou rukou se o něj opřela. „Stalo se něco?“

„Možná. Přejdu rovnou k věci. Učím na základní škole, kterou vede váš bývalý manžel, a mám podezření, že má... psychické problémy.“ *Blázen, je to zatracený blázen.*

„Říkala jsem mu, aby zašel k doktorovi,“ povzdychla si Tomanová a Monika zbystřila.

„Přesvědčovala jsem ho snad stokrát, ale vždycky měl tvrdou hlavu. Tvrdší než mezek. A zrovna hlava se ukázala být jeho Achillovou patou.“

„Jak to myslíte?“

„Neměla bych vám to prozrazovat, ale jeho zdraví je přednější než kariéra.“ Tomanová se rozhlédla, aby se ujistila, že je nikdo neposlouchá. V místnosti byli další dva lidé, ale nevěnovali jim žádnou pozornost. „Robert má nádor na mozku.“

„Panebože,“ vydechla Monika.

„Bůh s tím nemá nic společného, slečno. Robert trpěl občasnými bolestmi hlavy, které jednoho dne vyvrcholily epileptickým záchvatem.“

Krátce poté mu objevili nález na mozku. Nádor naštěstí není zhoubný, ale pomalu se zvětšuje. Lékaři tvrdili, že jde o poměrně jednoduchý chirurgický zákrok, ale Roberta to nepřesvědčilo. Nechtěl svěřovat svůj život do cizích rukou. Vzala jsem si paličáka, víte? Ale okouzlujícího paličáka. Alespoň do té doby než...“

„Ublížil vám?“ zeptala se Monika. Uvědomovala si, že jedná neomaleně, ale potřebovala využít příležitosti, dokud byla otevřená stavidla.

„Byl mrzutý,“ odvětila váhavě Tomanová. „Ale kdo by nebyl po takovém zjištění?“ dodala rychle ve snaze omluvit jeho chování. „Taky jeho bolesti hlavy postupně sílily. Měl vidiny, tvrdil mi, že vnímá cizí myšlenky a pocity. Většinu času byl zarytý gentleman, ale občas přicházely výbuchy vzteku a pak...“

Tomanová sebou šklubla a sevřela rty tak pevně, až téměř zmizely. „Musím pokračovat v práci, slečno.“

„Omlouvám se, nechtěla jsem vás rozrušit.“

„Nechci se k tomu vracet. Tyhle dveře jsem jednou provždy zavřela, rozumíte?“

Monika kroutila hlavou. „Co vám provedl tak strašného, že jste ho opustila?“

„Nemohl za to.“

„Co vám provedl?“ naléhala Monika a uchopila ženu za předloktí.

„Je nemocný,“ zašeptala Tomanová s tváří zahalenou dusivým smutkem.

Moniku ohlušil bzukot tak mocný, až málem vykřikla. Svět potemněl.

Tomanová – tehdy ještě Králová – se vzpírala. Už nestála v knihovně. Ležela na břiše na studené podlaze, kde se válel vysypaný nákup, a bojovala se svým manželem, který byl příliš těžký a příliš silný. Vnikal do ní stále hruběji a naruživěji. Mručel jí do ucha a slintal na rameno. Králová plakala a vzlykala bolestí. Přímo u hlavy měla rozbitá vejce a přesně tak si připadala. Rozbitá.

Monika zavrávala. Téměř upadla. Civěla na Věru Tomanovou a její strhanou tvář, za kterou nemohla žádná kouzla ani čáry, ale zlomená víra a hrdost zašlapaná mezi skořápkami.

„Je mi to líto,“ zamumlala Monika. Na nic jiného se nezmohla.

„Vypadněte,“ přikázala Tomanová a třesoucím se prstem ukázala ke schodišti.

Monika vyšla z knihovny. Kabát držela v ruce. Obléknout se může později. Chtěla být co nejdál. Od úst jí stoupala pára.

Ředitel má nádor na mozku. Překvapivé zjištění, ale měnilo to snad situaci? Pořád byl nebezpečný. Možná ne takovým způsobem, jako si původně myslela, ale rozhodně nebezpečný.

Už věděla, co udělá. Konečně měla záchytný bod, ke kterému se mohla upnout. Napíše anonymní dopis a zašle ho inspekci. Zrádce? Kdepak. Tady šlo o dobro školy, a když se kácí les, létají třísky.

Přesně tak, třísky.

Část třetí
BOUŘE

Splněný úkol

1.

Leden konečně dostál pověsti nejchladnějšího měsíce v roce a během posledního týdne nadělil obyvatelům Raskovic novou sněhovou pokrývkou. Někteří dospělí, kteří zastávali názor, že sníh patří na hory, nikoliv do města, mumlali cosi o proklaté zimě. To však ani v nejmenším nemohlo pokazit radost dětem, které bez výjimky zářily nadšením.

Petr společně s Michalem a Kubou scházeli po dlouhém schodišti, vedoucím od školy do centra městečka, a klábosili o klučičích věcech. Pár schodů pod nimi se poštuchovali Vojta s Eliškou.

„Dávej bacha, ať nesletíš,“ zavolal Michal na svoji mladší sestřičku a vysloužil si Eliščin vyplazený jazyk.

„Tak se mi zdá, že se ta malá veverka předvádí před tvým bráškou, co říkáš, Kubo?“ poznamenal Michal, ale na odpověď čekal marně.

Petr se pousmál. Komunikace s Kubou byla kolikrát poměrně náročná. Jednotlivá slova z něj lezla jako z chlupaté deky a jakákoliv forma nátlaku byla zbytečná (fakt, který evidentně stále nedocházel některým jejich učitelům). Nejlepší bylo počkat, až Kuba rozmotá jazyk a začne mluvit

sám od sebe, což se často zvrtilo v *Čekání na Godota*, ale jejich kamarád zkrátka nepatřil k lidem, kteří plýtvají slovy. Možná proto ho měl tak rád. Tichá vrba s laskavým a jaksi smutným pohledem, takový byl Kuba Doleček.

Vojta s Eliškou zdolali poslední schod a pelášili k nedalekému dětskému hřišti jako s nasoleným zadkem.

„Kampak, panstvo? Řeklo se, že jdeme rovnou domů,“ protestoval Michal.

„Jenom chvíličku,“ škemrala Eliška. „Postavíme sněhuláka.“

„Jó,“ potvrdil Vojta, rozpřáhl ruce a začal pobíhat po hřišti jako větroplach.

Michal se plácl do čela a pohlédl na své dva kamarády, aby zjistil, co si o tom myslí. Petr pokrčil rameny a Kuba se zazubil. Ometli jednu z laviček a naskládali na ni své batohy, včetně aktovek těch dvou malých špuntů. Výstavba mohla začít.

Sníh byl navlhlý a krásně lepil. Vytvářeli objemné sněhové koule a zanechávali za sebou tmavé pruhy odkryté trávy.

Michal se na chvíli napřímil a ke svému údivu zjistil, že se dobře baví. Snad byl konečně čas hodit všechny starosti za hlavu a nechat je tam zase chvíli ležet; možná napořád. Jeho podivné

spojení s učitelkou Kloučkovou ustalo a už dlouho nesnil o ničem, co by stálo za zmínku. Většinou si ty splácaniny, které lidská mysl v noci vytváří, ani nepamatoval a byl za to vděčný. Pocit skryté hrozby, která nešla nahmatat, jako by ustoupil do pozadí. Možná zmizel docela. Někdy si ho snažil připomenout, ale jeho původní naléhavost ztratila svou moc. Zůstaly jen nejisté obavy... vybledlé, bez chuti a zápachu. Ale přeci jen zbylo něco, co mu vrtalo hlavou. Něco, co se nedalo jen tak přejít po špičkách. *Ta chatrč*. Skutečná a krčící se v nedalekém lese.

„Neflákej se!“ vykřikla Eliška a hodila sněhovou kouli, která se Michalovi rozprskla o rameno.

„Hej,“ ohradil se Michal, ale vzápětí schytl druhou salvu od Vojty. „Dva na jednoho?“

„Tři na jednoho,“ poznamenal Petr a trefil ho do hrudi. „No co je? Lenoši musí dostat na frak.“

Michal se prosmýkl kolem Elišky, stáhl jí kulicha do očí a běžel k silnici, aby se schoval za podélně zaparkované auto.

„Vrať se a dokonči svoji práci,“ křičela rozjívěná a oslepená Eliška, jako by nebyli v Raskovicích, ale na nějaké jihoamerické plantáži z druhé poloviny devatenáctého století.

„Nejdřív mě budete muset donutit,“ provokoval Michal, který už se krčil za kapotou vozu a vyráběl zásobu sněhové munice.

Vojta popoběhl, napřáhl se a mrštil další kouli, která však dopadla deset metrů před zaparkované vozidlo. Ouvej. Vojta zrudl jako rajske jabličko a ohlédl se za sebe. Eliška bojovala se svojí čepicí a nedávala pozor. Ano! Vojta pookřál a ladně uskočil před Michalovým útokem. Tohle měla holka vidět!

Petr mávl na Kubu, který pokračoval ve válení sněhuláka, jako by mu unikl vývoj posledních událostí. „Poběž, kámo.“

Kuba vzhlédl a vydal se za ostatními. Představa koulovačky ho příliš nelákala. I kdyby se zapojil, nejspíš by nikoho netrefil. Míření mu nikdy nešlo. Myslel na otce. Naštvaného a znechuceného otce, který se mu věnoval stále méně a veškerou pozornost upínal na svého mladšího syna. Kuba to svým způsobem respektoval. Svého brášku měl rád a přál si pro něj to nejlepší, jenže... ano, vždy je tu nějaké jenže. Proběhl kolem ostatních a schoval se k Michalovi za stojící auto. Rád bojoval férově.

Michal ho přivítal ohnivým úsměvem a se zářícíma očima před něj nakladl několik sněhových

kouli. „Sejmi je, kámo, ty to dokážeš,“ prohlásil a ukázal jedničku.

Kuba pocítil mravenčení v zátylku a hleděl na svého kamaráda, který zrovna mimoděk vyslovil něco, co si tak zoufale přál slyšet od někoho jiného. Jedna jediná věta a rázem z něj byl chlapec, který dokáže velké věci. Proč? Protože může. Potěžkal jednu z koulí a vykoul zpoza kapoty. Zaměřil pozornost na Vojtu, který stál ze všech nejbliže, a napřáhl se. Byl uvolněný a klidný. Ta kovová obruč, která ho od narození svírala, jako by náhle praskla a umožnila jeho paži, aby se z křečovitě pozice propnula do celé svojí délky. Nemohl minout. Dnes ne. Mrštil kouli a sledoval, jak se tříští o Vojtovu pletenou čepici. Jeho mladší bráška zavrával a dopadl na zadek. Ostatní ztuhli uprostřed pohybu, jako by se ocitli v pohádce o Šípkové Růžence.

„Promiň, brácha,“ vykřikl Kuba. „Jsi v pohodě?“

Vojta se ohlédl na Elišku. Potřeboval vědět, jestli se dívala. Eliška dřepěla opodál, v jedné rukavici svírala čerstvě uplácanou kouli a druhou si zakrývala pootevřená ústa. Nebyl si jistý, ale zdálo se mu, že jí zacukaly koutky. Culila se, zatímco jemu bylo do breku.

„Tak fajn, konec bitvy,“ rozhodl Petr a upustil svoji munici.

Vojta zakroužil hlavou. Takhle to nemělo dopadnout. Takhle to *nedopadne*. Vyskočil na nohy a rozeběhl se k autu.

Kuba pozoroval brášku, jak k němu uhání, a byl připraven nechat se povalit na zem, případně nakrmit sněhem jako omluvu za svoji surovou ránu. Trošku níž a mohl ho zranit.

Vojta spěchal zachránit svoji pochroumanou čest, ale zbrkllost ještě nikomu nepomohla. Zakopl o obrubník a sklouzl se po břichu doprostřed namrzlé silnice jako ragbista oslavující touchdown.

Dana Hrubá seděla za volantem své omlácené škodovky a mířila domů. Snad tam dojede. Z výfuku jí poslední dobou vycházel mastný černý kouř. Nemusela být automechanik, aby věděla, že je něco špatně. Jenže co s tím? Servis si nemohla dovolit. Uklízet na základní škole nebylo zrovna zlatý důl, ale z něčeho žít musela. Žít, žít... co bylo tohle za život? A co ji to vůbec napadlo lézt mezi hromadu upištěných děcek? Aha, jistě, málem by zapomněla: peníze. Mohla samozřejmě chodit pěšky, její nohy – i když protkané křečovými žilami – by ji na druhý konec města ještě unesly, ale jízda autem ji

jaksi uspokojovala; přinášela pocit převahy. Ale nad kým? Většina lidí si přeci vozila zadky v mnohem honosnějších kárách. A co ti otravní malí hajzlíci, po kterých uklízela?

Hrubá si poškrábala svědící nos a zahleděla se na svůj odraz ve zpětném zrcátku. Ano, to byl ten důvod. Potěr ve školní budově. Budoucnost národa. Uměli snad řídit? Vydělali si na svoje vlastní auto? Nikoliv, dámy a pánové. Jejich ubohé nožičky by ani nedosáhly na pedály. Ti drzí spratci se tvářili, jako by sežrali všechnu moudrost, ale věděli hovno. Zatím se sotva naučili, ve které ruce mají držet vidličku. Život, to je ta jediná škola, která má smysl. Spousta z nich vyroste a budou se mít lépe než ona, ale někteří z nich dopadnou zle. A při troše štěstí jich bude dost na to, aby pocítila úlevu.

Minula skupinku dětí, která kráčela po chodníku, a musela překonat nutkání strhnout volant a rozčísnout jim čupřiny předním nárazníkem.

Za doprovodu skučících brzd zpomalila a zabočila na hlavní silnici vedoucí středem městečka. Těšila se domů, až se naloží do vany. V lednici na ni čekala nedopitá láhev mandlového rumu. Věděla, co s ní má udělat. Věděla to moc dobře. Plácla do volantu a zapnula šumící rádio. Udělá si pěkný večer.

Náhle ztuhla. Tam vepředu... zhruba sto metrů daleko ležel usmrkanec, kvůli kterému musela pěkných pár dní sedět na jedné pülce. Ta druhá byla zmalovaná jako míšeňský porcelán. Ten harant udělal svinčík a pak ji v něm vymáchal. Budoucnost národa.

Hrubá vykulila oči. Dá mu za vyučenou. Vystraší ho stejně, jako vydělala tu mladou slepici, kterou zavřela na školním záchodě. Chlapeček si nasere do kalhot. Naklonila se nad volant jako hladový sup a sešlápla plynový pedál o něco níž. Auto zaúpělo a ručička tachometru poskočila vzhůru.

Motor nabíral otáčky a dožadoval se přerážení na vyšší rychlost. Pod kapotou cosi luplo a na displeji vyskočila červená olejníčka. Vůz poskočil, jako by najel na neviditelný retardér, a začal vydávat zvuky věštící zkázu.

Dana Hrubá zařvala a pokryla palubní desku sprškou slin.

Vojta ležel na bříše a po tváři mu stékaly slzy vzteku. S takovou o něj Eliška už ani pohledem nezavadí. A navíc to určitě řekne ostatním ve třídě. Byla sice správná, ale pořád to byla holka a holky neudrží jazyk za zuby, to přeci bylo jasné jako facka. Chystal se vstát a se sklopenýma ušima odejít domů,

když zaslechl blížící se automobil. Musí se zvednout a odběhnout stranou a měl by to udělat zatraceně rychle. Ztěžka se postavil. Právě koleno ho páliło jako ďas. Nestihne to. *Pomoc!* Strnulý hrůzou hleděl na čelní sklo, a když poznal zkřivenou tvář za ním, přišel o poslední zbytky naděje.

Čísi ruce ho popadly za límec bundy a mrštily jím do vzduchu. Dopadl na druhou stranu silnice a skutálel se k chodníku. Ozvalo se skřípění brzd. Dutá rána. Zvuk syčícího motoru. Slyšel Elišku, Michala i Petra, jak křičí hrůzou. Překulil se na druhý bok, aby zjistil, kdo mu zachránil život. Musel to být chlap jako hora. Někdo podobný He-Manovi, jehož příběhy hltal každé sobotní dopoledne. O deset metrů dál ho spatřil: ležel na zádech a jeho nohy připomínaly zmuchlaná prostěradla.

Vojta si promnul uslzené oči. Člověk na ulici vůbec nevypadal jako jeho kreslený hrdina. Byl mnohem drobnější, měl nenápadnou tmavě modrou bundu a kousek od něj se povalovala červená vlněná čepice s vypleteným písmenem „A“ na dolním lemu. Vojta tu čepici znal. Ano, bylo to tak. Ale tahle přeci musela patřit někomu jinému. Někomu, kdo měl potřebnou sílu a rychlost, aby ho zachránil.

Vojta si opětovně osušil zarudlé oči. Tentokrát o něco zuřivěji, jako by chtěl setřít obraz, který mu nabízely. „Bráško,“ vydechl napůl v mdlobách a začal se škrábat na nohy.

Kuba ležel na zádech a snažil se zorientovat. Těkal očima, hledal Vojtu, ale nemohl pohnout hlavou. Celé tělo ho neurčitě brnělo.

„Budeš v pohodě, kámo,“ mumlal Petr, který se nad ním náhle zjevil, klečel na zemi a pravděpodobně ho držel za ruku. Kuba si nebyl jistý. Viděl jejich dlaně, jak se dotýkají, ale necítil vůbec nic.

„Chci ho vidět, nech mě jít, nech mě jít,“ pištěla kdesi v pozadí malá Eliška.

Kuba slyšel Michala, jak s ní zápasí a snaží se ji uklidnit, ale přesvědčit se nemohl. Odněkud přijíždělo další auto. Kuba zneklidněl. Chtěl poprosit Petra, aby dohlédl na brášku, ale místo slovu z úst vytekl proud krve.

Auto zastavilo. Kuba slyšel motor, který teď běžel na volnoběh. Kdosi vylezl z vozu a ozvalo se bouchnutí dveří. „Do prdele,“ zaklel hluboký mužský hlas, „jak je na tom?“

„Sanitku!“ zařval Petr.

Kuba potřeboval vědět, co je s bráškou. Nechtěl zklamat rodiče. Hlavně tátu. Nadechl se a zkusil to znovu. Další proud krve. „Vo – ta,“ zaskuhral.

Petr pokýval hlavou. „Je celý,“ odpověděl a zmizel mu ze zorného pole. Za pár sekund se objevil s Vojtou po boku.

„Zahrajeme si hokej,“ sliboval Vojta, „dáme tolik zápasů, kolik budeš chtít. Klidně nekonečno.“

Kuba se zazubil. Zachvátila ho zima, tak hrozná zima jako nikdy v životě, ale byl šťastný. Bráška si lehl vedle něj a objal ho. Kuba cítil jeho horký dech.

„Klidně nekonečno,“ zopakoval Vojta a Kuba si dovolil zavřít oči.

2.

Bylo mrazivé ráno a černě oděný zástup se pomalu trousil do nazdobené smuteční síně, která přiléhala k městskému hřbitovu.

Lidé se postupně usazovali a jejich pohyby působily zasněným, nepřítomným dojmem.

Michal po boku ostatních kamarádů obsadil místa v jedné z prostředních řad a civěl na zdobenou urnu, která byla umístěna na stolku uprostřed vyvýšeného pódia. Vytřeštil oči. Teprve nyní si začínal naplno uvědomovat, co se přihodilo. Už nešlo odmítat

realitu. Měděná nádoba naplněná Kubovým popelem byla skutečná. Stála tam a odrážela plameny okolo hořících svíček. Jako by křičela: „Je to pravda! Pravda! Pravda!“

Michal pohlédl vlevo na Petra, který měl sklopenou hlavu a probíral se vlastními chmurnými myšlenkami. Zkontroloval holky po svojí pravici. Lence se klepala brada a lesklé oči se plnily slzami. Chtěl ji vzít za ruku, ale Hanka ho předběhla. Stejně jako jeho zesnulý kamarád. Michal zatnul zuby a v duchu se vrátil k onomu osudnému okamžiku.

Stáli s Kubou vedle sebe. Mohl zakročit stejně pohotově jako on, nohy ho však vůbec neposlouchaly. Jako by mu v danou chvíli ani nepatřily. Byly ochromené hrůzou a úplně k ničemu. Kdy už to skončí? Ten pocit, že pokaždé zklame svoje nejbližší. Nedokázal pomoci tátovi ani svým kamarádům v té zatracené lesní chatrči a neměl co nabídnout ani ve chvíli, kdy sílilo skučení motoru, které ho přikovalo k zemi. Ale Kuba zakročil; ten podceňovaný tichý kluk, který se i přes veškerou snahu nedokázal zavděčit svému otci. Letěl vzduchem jako tygr a zachránil svého brášku. Vyměnil svůj život za jeho.

Michal pohlédl do první řady, kde truchlila Kubova nejbližší rodina. Malý Vojta seděl mezi

svými rodiči a bořil tvář do matčina rukávu, jako by se chtěl schovat před skutečným světem. Pan Doleček si mnul čelo a jeho ramena se třásla pod nápořem smutku.

Dveře pro personál v popředí síně se zvolna otevřely a dovnitř vstoupil místní farář. Přelétl pohledem po zaplněné místnosti, pokýval hlavou a zdolal několik schodů vedoucích na pódium. Zaujal místo vedle stolku s urnou, složil ruce na své jemně vypoulené břicho a započal smuteční projev.

„My všichni jsme si dnes obzvláště blízcí, protože jistý mladý chlapec spojuje všechny naše myšlenky a pocity. Jakub Doleček opustil tento svět, ale v našich srdcích zůstane navždy. A budeme si ho pamatovat jako skromného hochu, který neplýtvá slovy. Místo planých řečí však rozdával úsměvy. Takové, které vás zahřejí jako paprsky ranního slunce.“

Michal poslouchal farářův hlas, který se jako zvon nesl nad jejich hlavami, vnímal okolní emoce a bojoval s těmi svými. Ucítit něčí dotek; Lenka. Hančina ruka jí nestačila. Potřebovala oporu také z druhé strany. Michal přijal Lenčinu dlaň a jemně ji zmáčkl. Obrátil se na Petra, který jeho pohled opětoval a přes zarudlé oči se pokusil o úsměv.

Seděli bok po boku a vzpomínali, jak nejlépe dovedli.

Minuty ubíhaly. Farář si odkašlal. Tváře mu hořely a společně s jeho napuchlým nosem tvořily jednotnou červeň. „Prožíváme nelehké období, ale Jakubův poslední čin mě naplňuje nadějí a vírou v lepší budoucnost. Vzdávám hold jemu i jeho blízkým, které ctil a chránil. Nechť je nám inspirací na společné životní pouti. Každý z nás může být něčím hrdinou. Až vám bude úzko, vzpomeňte na Jakuba. Našeho odvážného chlapce.“

Farář se odmlčel a místnost zaplnily poklidné tóny *Ave Maria*. Setrval na místě a nechal se dojímat. Otřel si zpocené čelo a vyloudil jeden nostalgický úsměv. Po chvíli sešel z pódia, aby jako první projevil soustrast nejbližší rodině.

Řady smutečních hostů povstaly a přesunuly se za faráře, kde se připojily k jeho kondolenci.

Michal se společně s ostatními blížil k Jakubově nejbližší rodině. Paní Dolečková přijímala projevy soustrasti s výrazem člověka, co zabloudil v podivném cizím světě, řítícím se do záhuby. Mechanické zvedání a spouštění ruky, vzdálený úsměv a v očích bezednou propast. Malý Vojta zkoušel být statečný, ale nakonec schoval tvář do její černé sukně. Kubův otec byl pouhým stínem

muže, kterého Michal viděl naposledy. Vytrácel se před očima jako cigaretový dým. Jednou rukou si zakrýval tvář a druhou slepě tápal ve vzduchu, dokud mu ji někdo nestiskl, aby vyjádřil svoji lítost.

„Upřímnou soustrast,“ zamumlal Michal, když k němu došel.

Pan Doleček pohlédl skrze rozevřené prsty a ztuhl. Hleděl na Michala. Jeho rty se neslyšně pohybovaly. „Byl jsi tam,“ zasyčel nakonec.

Michal zkoprněl.

„U té nehody,“ dodal Kubův otec. Tvář měl zrůzněnou přívalem emocí, které nedokázal zkrotit. „Je to pravda?“

Michal nechápavě civěl před sebe.

„Je pravda, že Jakub zachránil malého Vojtu?“ dotíral Doleček a sevřel Michalovi předloktí.

Michalův výraz se zatvrdil. Co víc už měl Kuba udělat, aby se tomu parchantovi zavděčil? Copak jeho otec nedokázal přijmout fakt, který mu celé okolí naservírovalo pod nos? Nemohl snad se svým přitroublým mozkiem pochopit, že Kuba byl mnohem lepší, než se ve své zaslepenosti domníval? Nebo snad potřeboval slyšet milosrdnou lež, aby si ospravedlnil své předchozí chování? *Kdepak, panáčku. Tenhle kalíšek si hezky vypijíš až do dna. Do dna, povídám.*

„Je to pravda?“ opakoval Doleček. Zatínal zuby. Za Michalovými zády vypuklo rozrušené šuškáání. Michal věnoval Dolečkovi pohled, který nepřipouštěl pochyby, a přikývl.

Kubův otec povolil sevření. „Děkuju,“ zachroptěl. Brada mu skákala nahoru a dolů. Víc už Michal neviděl. Pokračoval dál.

Vyšli ven a nadechli se čerstvého vzduchu, který rozehnal nasládlou vůni pohřebních květin a vrátil jim do tváří trochu barvy. Semkli se jeden k druhému a vyrazili domů.

Monika s bolestí v srdci sledovala, jak zmizeli za rohem. Dávala si dobrý pozor, aby ji během obřadu nezahlédli. Jak ráda by k nim doběhla a svěřila jim svoje pocity. Každé její slovo by je však mohlo dostat do nesnází a to neměla v plánu. Jaký byl ale její plán? Už to měla. Chatrč, ta zatuchlá hromada plesnivého dřeva. To byl její plán. Ano, právě uhodila hřebíček na hlavičku. *Zkurvený rezavý hřebík*. Monika se v duchu napomenula. Návaly vzteku, kterými poslední měsíce trpěla, měly stoupající tendenci. Mívala nutkání něco rozmlátit, plivat a křičet. Přemýšlela jako dlaždič. V jednu chvíli zuřila a vzápětí plakala. Ukázkový případ pro Chocholouška. Ale než se definitivně pomátne, zvládne ještě jednu výpravu do lesa. Nevěděla kdy.

Sbírala odvahu. Musí to udělat sama. Nikoho dalšího neohrozí. A pak? Buď se vyléčí, nebo přebrodí tu temnou řeku a zůstane na druhé straně. Sama a šílená.

Šepot

1.

Robert Král prožíval jeden ze svých ojedinělých světlých okamžiků, kdy na povrch vyplouvalo jeho staré já. Potil se pod zmuchlanou peřinou a nemohl usnout. Přemýšlel o telefonátu, který absolvoval dnes odpoledne. Na druhé straně se ozval strojený mužský hlas a představil se jako školní inspektor Václav Rýmský. To jméno mu bylo povědomé, ale k čertu s ním. Inspekce! Zatraceně. Už takhle měl dost starostí a zítra ho navíc budou obracet naruby jako špinavé ponožky.

Král se přetočil na druhý bok a doufal v bezesnou noc. Noční můry a jejich ostré drápky; jedna taková potvora přicházela ve chvílích dočasného prozření také k němu. Kdysi se bál spousty věcí, ale teď mu husí kůži naháněla jedna jediná... jeho matka.

Nebyla to dokonalá žena, ale poté, co jeho otec jednoho dne odešel na procházku a už se nikdy nevrátil, byla tou jedinou osobou, která ho mohla pohladit po vlasech, když k ní přiběhl s dětskou bolístkou. Bylo mu tehdy šest let a rád si představoval, že otec, ke kterému vzhlížel, zahynul jakousi hrdinskou smrtí. Až mnohem později si

dokázal připustit, že je prostě nechal za zády jako hodinový hotel.

Matčina výchova byla přísná, ale spravedlivá. Nepamatoval týden, kdy by nedostal nějaký ten výchovný políček, ale bral ho jako součást svého života. Neměl to matce za zlé. Svým způsobem ji hluboce miloval a tak mu to vydrželo desítky let. Během posledního léta se však přihodila věc, která jeho dosavadní svět rozdrtila na malé drobečky.

Král zavřel oči. Chvilí doufal, noční můra se však nakonec připlížila na další sedánek.

Byl dusný červnový večer. Slunce pomalu klesalo k obzoru, ale mělo ještě dost sil, aby člověku spálilo odhalená ramena. Král stál před dveřmi matčina bytu a čekal, až mu přijde otevřít. Mohl si odemknout svým vlastním klíčem, ale nikdy to nedělal. Nechával matce její čas, což se naučil už v raném dětství. Když to neudělal, schytl obzvláště šťavnatý políček.

Přešlapoval u dveří a čekal, až zaslechne matčiny šouravé kroky. Začínal mít strach. Co když leží v bezvědomí na podlaze a každá další promarněná vteřina může být její poslední? Vytáhl klíče a odemkl.

„Matko? Jsi v pořádku?“

Nedočkal se žádné odpovědi. Slyšel jen jakési spokojené mručení. Vycházelo z obývacího pokoje. Našlapoval po špičkách jako zloděj. Možná proto, že ho ten zvuk děsil.

„Haló?“ Vešel do pokoje, spatřil matku a zavrával.

Matka stála u protější stěny pouze ve spodním prádle. V pravé ruce držela štětec a čmárala s ním po nataženém plátně, které viselo na zdi.

„Co to, pro boha živého, děláš?“

Matka škubla hlavou a zasyčela jako podrážděný had. „Jak se opovažuješ chodit bez vyzvání?“ Levé předloktí měla zalité krví. Vzala štětec a namočila ho do jedné z otevřených ran jako do nějaké odporné palety.

„Musíš do nemocnice,“ blekotal Král a snažil se necivět na její spoře oděné tělo.

Matka zvrátila hlavu a vydala hrdelní kлокotavý smích. „Ty blázne. Nikdy mi nebylo líp.“

„Proč si ubližuješ?“

„Dostala jsem úkol a ty mi s ním pomůžeš.“

„Od koho?“

„To brzy zjistíš,“ odvětila matka.

Král kroutil hlavou a byl rozhodnutý, že ještě ten večer pojedou na pohotovost. Matka však trvala na tom, že ji musí odvézt do lesa. Když odmítl, dostala

hysterický záchvat. Vztekala se, plivala, kopala do věcí. Uklidnila se až poté, co se podřídil jejímu přání. Nechával matce její čas. Budiž.

O hodinu později stál uprostřed lesní mýtiny a kotníky mu drásaly výhonky plavuně vidlačky. Přísahal by, že jsou živé... a záludné.

Poslední sluneční paprsky se stáhly do ústraní a Král si uvědomil, že už tu s matkou nejsou sami. Kousek před nimi stála mohutná postava, která jako by vyrostla ze země. Působila děsivým, prastarým dojmem, jako by se zrodila ještě v dobách nekonečné tmy. Promlouvala k nim táhlým šepotem.

Král se otočil na matku, která dychtivě přikyvovala. „Musíme pryč,“ vydechl a vzápětí zařval bolestí. Úponky plavuně se stáhly do smyčky a protrhly mu kůži. Ostrá bolest ho srazila na kolena.

„Budeš poslouchat,“ zavrčela matka. „Všichni budou...“

Král klečel, poslouchal a někdy v ten moment ho rozbolela hlava. Trápila ho už dřív, ale nyní propukla v hotový vodopád bolesti. Otravný šepot, zabalený do rudého hávu utrpení, se mu zavrtával do mozku.

Král zaúpěl. Zvrátil hlavu. Běhmo jeho očí zářilo do okolního šera. Z úst mu vytekl pramínek slin. Poslouchal. O bolesti... o smrti.

V danou chvíli se zpravidla probudil. Dnes však ne. Ten mocný, věčný šepot pokračoval dál.

Král otevřel oči. Usmíval se. Už věděl, co má zítra dělat. Ten, který uhranul jeho matku, mu poradil. Pán much byl na jeho straně.

2.

Král otevřel dveře ředitelny a pokynul přísně vyhlížejícímu postaršímu muži, aby pokračoval dál.

„Račte vstoupit, pane inspektore.“

Inspektor vešel dovnitř a rozhlížel se po místnosti. Podobných již viděl spousty. Pohled mu padl na prostorný pracovní stůl, který byl zpravidla zaplněný různými pořadači, dokumenty a kancelářskými pomůckami, ale téměř vždy uspořádaný. Zde panoval čirý chaos. Deska stolu vypadala jako čerstvě vysypaná popelnice; haldy poházených papírů, ze kterých vyčníval monitor, obaly od potravin, ústřížky a cosi, co připomínalo zbytek snídaně. *Hotový Woodstock*, pomyslel si

a přešel k černé kožené sedačce s konferenčním stolem.

„Udělejte si pohodlí, pane inspektore,“ vyzval ho Král a vycenil svoje zažloutlé zuby.

Inspektorovi přeběhl mráz po zádech. Ten člověk se mu nelíbil. Popravdě řečeno se mu hnusil. Nebylo divu, že na jeho praktiky obdrželi anonymní stížnost. Inspektor se posadil. Černá kůže pod ním tlumeně zavržala. Zachmuřil se. Anonymní stížnosti neměl rád. Na jeho vkus končily až příliš často ve slepé uličce a – ruku na srdce – stejnou patálii očekával také dnes. Jeho kolegyně již vyslechly několik vytipovaných učitelů, ale kromě nervózní atmosféry (která byla v podobných případech stejně samozřejmá, jako že krajíc chleba spadne na zem tou namazanou stranou) neměli v ruce vůbec nic.

„Čaj, kávu, nebo něco ostřejšího?“ zeptal se Král.

„Zkoušíte mě?“ odvětil inspektor. Začínal mít osobní zájem na tom, aby tohohle zanedbaného chlapíka zašlapal do bahna.

„To bych si nedovolil, pane inspektore. Dneska jste v roli zkoušejícího výhradně vy.“

Inspektor poposedl. Zase ten výsměšný tón. Poslouchal ho celé zatracené dopoledne. Králova přehrávaná nonšalantnost mu pila krev. Něco mu

přeci musí přišít. Jenže co? Potrestá ho za bordel na stole? „Dám si kávu.“

Král shrábl štos papíru, pod kterým se vyloupl telefon, a zvedl sluchátko. „Libuško? Poprosím dvě kávičky. Jednu hořkou pro mě a druhou?“ Zvedl obočí.

„Dvě kostky.“

Král mrkl a dokončil objednávku.

Šašek. Inspektor pohlédl z okna. Na stožáru uprostřed školního dvora visela černá vlajka; zplihlá jako jeho nálada.

„Co se přihodilo?“

Král pokrčil rameny. „Menší nehoda jednoho z našich žáků.“

Inspektor se opřel o kolena. „Menší nehoda, která končí vyvěšením černé vlajky? Nezdá se vám to jako nemístné vyjádření?“

Král pokrčil nos a obnažil horní řadu zubů. „Ale jistě. Omlouvám se za svoji neomalenost. Samozřejmě, že mě to trápí. Byl to hodný chlapec. Srazilo ho auto. Hloupé neštěstí, které zničilo mladý život. Jaká to škoda.“

Falešný starý hnusák. Inspektor si odkašlal. „Můžete mi ukázat knihu úrazů?“

„Nejednalo se o nehodu v rámci školního vyučování, pokud vám jde o tohle.“

„O tom nepochybují. Zajímám se o všechny případy, které snad mohly nastat od začátku školního roku. Jsem si jistý, že dbáte svých povinností, ale drobným nepříjemnostem se nevyhneme. Je to tak?“ Inspektor vycítil Královu nechuť a nepatrně ožil. Možná... ale opravdu jenom možná na něco kápl. Falešné naděje si zakázal už dávno. Přinášely totiž zklamání. A to by se mělo dávkovat pouze v omezeném množství, pokud nechcete, aby život chutnal jako pomerančová kůra.

„Kde je to kafe?“ ucedil Král, otevřel spojovací dveře mezi ředitelnu a sekretariátem a zmizel ve vedlejší místnosti.

Inspektor si založil ruce a hleděl z okna. Černá vlajka povlávala v náhlém poryvu větru; stejně jako jeho nálada.

Král se vrátil a vyloudil mrazivý úsměv. „Tak... kde jsme to skončili?“ V rukou třímal skleněný podnos se dvěma přetékájícími hrníčky.

„Tu knihu,“ připomněl inspektor.

„Bingo!“ vykřikl Král, položil podnos na stůl a začal se přehrabovat v jednom z přeplněných šuplíků. „Standardně ji samozřejmě uchováváme na dostupném místě ve sborovně, ale čirou náhodou ji mám dnes u sebe.“ Vytáhl blok v červených

deskách, přešel ke gauči a napřáhl ruku. „Kostky jsou vrženy, že?“

Inspektor otázku ignoroval a otevřel knihu.

Král ho bedlivě pozoroval. Jeho oči se leskly jako havraní peří.

Inspektor procházel jednotlivé stránky.

„Zajímavé, velmi zajímavé,“ pokyvoval hlavou a mnul si hladce oholenou tvář. „Tohle si zaslouží novou zevrubnou inspekci. Měli bychom se zaměřit na všechny základní aspekty. Zejména pak na výchovné metody zdejších pedagogů a zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví.“

„Žádná další inspekce nebude,“ zavrčel Král.

„O tom snad rozhoduji já,“ zahřměl inspektor.

Král si rychlým pohybem uhladil vlasy a usedl vedle něj. „Václave, mohu vám tak říkat? Vy rozhodujete o tom, jaké pochcané trenky si ráno natáhnete na vaši povadlou zadnici, ale o *moji* školu si hubu otírat nebudete.“

Inspektor zbrunátněl. „Co si to dovolujete. Jakým tónem se mnou jednáte? Z vašeho chování vyvodím patřičné důsledky, na to se můžete spolehnout.“

„A jaké důsledky jste vyvodil z jednání vaší dcerušky? Nebo bych o ní měl mluvit spíše jako o Crystal?“

„Tohle už přestává všechno!“ Inspektor vyskočil na nohy. „Tady jste skončil!“

Král přehodil nohu přes nohu a pohodlně se opřel. „Sotva jsem začal, Václave. Takže si to shrneme ještě jednou. Vy přestanete šťourat prstem do hovna a já zachovám diskrétnost ohledně prasáren, které nafotila vaše šikovná dcerka.“

Inspektor cítil, jak se podlaha pod jeho nohama vlní v záchvatu nevolnosti. Jak na to ten zákeřný parchant přišel? Internet... ovšem. Ta nemilosrdná bobtnající věc, která nejde zastavit. Inspektor sklopil hlavu. Mohl by strávit dva životy odstraňováním důkazů, a stejně by se našel nějaký úchyl, který narazí na fotku jeho dcery s vyzývavým pohledem a roztaženýma nohama.

„Jsou vám to ale zajímavé webové stránky,“ nadhodil Král. „Každá dívka má svůj malý medailonek. Přezdívka, datum narození, křestní jméno, příjmení,“ předklonil se, „vaše příjmení, Václave.“

Jak jsi mi to mohla udělat? Inspektor si zakryl ústa. Dcera ho tenkrát přemlouvala celou věčnost, aby ji pustil na letní brigádu do Německa. Měla zastávat práci pokojské v jakémisi Wiesbadenu. *Neboj se tati, jsem už velká holka.* Přesně tak to řekla. A tak ji pustil. Proč taky ne? Nejela tam přeci

sama. Ona a její dvě nejlepší kamarádky. Fajn. Ať holky zkusí, jaké to je vydělávat na chleba. Jenže předpokládal, že budou postele uklízet a ne se v nich válet s cizími chlapy. *Proboha!*

„Nuže?“ ozval se Král. „Budete se pohoršovat nad našimi výchovnými metodami, nebo se s kostkou másla na hlavě zamyslíte nad těmi svými?“

„Žádná další inspekce,“ zašeptal inspektor a zamířil ke dveřím.

„Václave?“

Inspektor se otočil a pohlédl na Krále, který se rozvaloval na kožené sedačce.

„Povedla se.“

Inspektor povytáhl obočí.

„Vaše dceruška,“ dodal Král a dlaněmi naznačil bujné poprsí.

„Doufám, že shnijete v pekle,“ utrousil inspektor.

„Počkám tam na vás, Václave,“ odvětil Král a rozchechtal se. Řval smíchy a otíral si vlhké tváře. Když se konečně uklidnil, byl už v ředitelně dávno sám.

Bowling

1.

Seděla u stolu, popíjela mojito a sledovala Tomáše, jak si zkouší jednotlivé koule. Monika se během uplynulých dní utápěla v melancholické náladě, ale dnešní středeční večer dostala nařízeno, aby se bavila a... zkusí to. Bowling nehrála několik let a prozatím zde nebyl nikdo, kdo by se jí mohl smát. V místním sportbaru byly k dispozici dvě dráhy, ale druhá byla zhasnutá a ve tmě vyčkávala na další návštěvníky. V místnosti panovalo příjemné šero a na zdech se vyjímalý povedené malůvky, které pomocí UV osvětlení působily vesmírným dojmem.

Tomáš udělal tři rychlé kroky, hodil koulí a sledoval její trajektorii. Smetl devět kuželek, desátá se zakývala a nakonec zůstala stát. Otočil se na Moniku s výrazem nejvyššího zoufalství. Moniku přemáhal smích. Splnění Tomášova příkazu nakonec nemuselo být tak nereálné. Zacpala si ústa brčkem a zadívala se do sklenice na kostky ledu. Tomáš se chvíli soustředil a hodil další kouli. Zaduněla o zadní stěnu a zmizela v tmavém chřtánu.

„Do háje,“ zaklel. „Dohozy mi nejdou, bobku. Máš jedinečnou šanci natrhnout mi řiť.“

„Jasně, už se nemůžu dočkat,“ přitakala Monika, zvedla se a stáhla si mikinu, aby jí nekoukala holá záda.

Ve stejnou chvíli se do místnosti přiřítla skupinka studentů ze základní školy. Michal, Petr, Lenka, Hanka a Jarmila. Všichni do jednoho na ni zírali s otevřenými ústy. Monika se přistihla, že dělá to samé. Sklapla pusku a snažila se působit klidným dojmem. Sledovala jejich zdrženlivé tváře a vnímala vlastní rozpaky. Jako by se snad všichni do jednoho styděli za to, že vyrazili za zábavou a zneuctili tak Kubovu památku. Potřebovali přijít na jiné myšlenky. Bylo na tom snad něco špatného?

Tak se ukaž, holka, pomyslela si Monika. Původně zvažovala, že kouli vezme do obou rukou a bude házet, jako to dělají malé děti, ale tuto variantu zavrhl hned, jakmile se na scéně objevily známé tváře. Stála na místě a houpala paží. Připadala si jako idiot. Hodila. Koule se blížila ke kraji dráhy, chvíli na něm balancovala, jako by se rozmýšlela, co má udělat, a posléze zapadla do žlábků. *Zrádce.*

„Nevadí, bobku. Další pokus bude stát za to,“ konstatoval Tomáš.

Monika vykulila oči a kývla směrem k dětem. Dané oslovení nebylo zrovna ideální, pokud si

chtěla uchovat alespoň trošku autority, kterou si během školního roku vybudovala.

Tomáš pochopil a omluvně přikývl. Všiml si Petra a mávl na něj. „Nazdar, siláku.“

Petr se uculil a opětoval pozdrav.

„Rádi vás vidíme, paní učitelko,“ houkl Michal.

Monika na něj pohlédla a z jeho výrazu vyčetla nevyřčenou výčitku. Nejspíš si ji zasloužila.

Tenkrát v lese si slíbili, že v tom jedou společně.

To však ještě nevěděla, co na ně čeká. Nemohla přeci riskovat jejich zdraví jenom kvůli nějakému planému slibu. Odehnala je od sebe jako toulavé kočky, aby je ochránila. Místo toho jeden z nich zemřel. *Povedené rozhodnutí, holka, jen co je pravda.*

„Nápodobně,“ odvětila a myslela to vážně. Cítila stesk po jejich občasných rozhovorech a příjemné atmosféře během vyučovacích hodin. Zbyl jí jen monolog, když diktovala výklad nebo vysvětlovala zadání úkolu. Ani nevěděla, že se jejich parta rozrostla o nového člena. Jarmilu Tlapákovou s nimi viděla poprvé a podle toho, jak blízko u Petra se držela, byl právě on hlavním důvodem její přítomnosti. Pokukovala po její sádře, která v místním osvětlení zářila jako hořké varování, a útroby měla opět sevřené těžko definovaným

smutkem. Jako by nic v tomhle městečku nemělo skončit šťastně.

Hra pokračovala a atmosféra se postupně uvolňovala. Byl slyšet opatrný smích, povzbuzování, popichování, cinkot skleniček a všudypřítomný zvuk bortících se kuželek.

„Ale, ale. Kohopak to tady máme?“ zachraptěl povědomý ženský hlas. V průchodu do místnosti se potácela Mirka Hrdličková a podle všeho byla namol. V jedné ruce držela sklenku vína a druhou se opírala o rameno svého společníka, který nevypadal o nic střízlivěji.

„Člověk si chce zaházet a najde tady synáčka s partou kamarádíčků a k tomu jako třešničku na dortu... ovšem pěkně velkou třešničku... ctěnou učitelku Kloučkovou.“

„Mami, nedělej tady ostudu,“ zamumlal Petr, udělal dva kroky směrem k ní a pak se zastavil.

„Komu tady poroučíš?“ křikla Hrdličková, máchla rukou a potřísnila podlahu sprškou bílého vína. „Kde vůbec bereš prachy na tohle poflakování?“

„Od tebe sotva,“ odsekl Petr.

„Vidíš toho spratka?“ ohradila se Hrdličková a dloubla do svého společníka. Ten se jen nepřítomně podrbal na zadku a hleděl si svého piva.

„Paní Hrdličková, tohle snad není nutné,“
vmísila se do rozhovoru Monika.

„Vy zavřete zobák!“ odsekla Petrova matka.
„Máte děti? Co?“

„Ne, ale –“

„Máte hovno! Nevíte, co to obnáší. Jsem na něj sama, rozumíte? To není jako chovat nějakého pitomého papouška, slečinko.“

Tomáš se nadechoval k výpadu, ale Monika ho překvapivě silně chytla za paži a stáhla zpět.

„Svobodná matka ve svobodném světě. Co víc si přát, že?“ pokračovala Hrdličková. „Sledujete ty mozoly?“ vyštěkla a natáhla před sebe volnou ruku. „Tak si je dobře zapamatujte, protože na svých učitelských pracičkách je sotva uvidíte.“

Monika mlčela. Čelisti sevřené, jazyk obohacený o další krvavý šrám. Měla by zachovat chladnou hlavu. Ano, nebude se hádat. Slova zde byla zbytečná, ale na dlani skoro vnímala štiplavé brnění. Takové, které se dostaví po uštědření pořádné facky.

„To už stačilo, sakra,“ ulevil si Petr a postavil se přímo před svoji matku. Tvářil se pobouřeně, ale v očích měl smutek opuštěného psa.

„Jdi mi z cesty, smrade,“ zasyčela Hrdličková.
Z úst jí vanul kyselý zápach.

„Běž domů.“

„A co tam budu dělat? Poslouchat tvoje fňukání? Myslíš, že mě tvoje nemocné hnáty ještě dojmou?“

Petr vytřeštil oči a ohlédl se za sebe. Možná doufal, že ostatní nebudou poslouchat. Několik kamarádů uhnulo pohledem, ale slyšeli velmi dobře. Všichni do jednoho. Jeho malé bolestivé tajemství vyplulo na hladinu jako nafouklá mrtvola, která se vymanila ze sevření vodních řas. Zadíval se zpátky na matku a bojoval se slzami, které se draly ven.

„Mami, ne,“ vydechl.

Hrdličková nevnímala svět kolem. Musela pokračovat. Jediná možnost úlevy spočívala ve vymačkání jedu z vlastních ran a otrávení někoho jiného; svého vlastního syna. Cenila zuby. Žhnuly bílým světlem. Nadechla se.

„Mami, ne,“ zašeptal znovu Petr. Tentokrát prosil.

„Přesně tak, tvoje hnáty. Jasně, není to pěkná podívaná, ale jsou mnohem horší věci, chlapečku. Já o tom musím něco vědět.“

Petr vrazil ramenem do matky a spěchal pryč. V běhu si utíral slzy.

Hrdličková upadla na podlahu, rozlila zbytek vína a hleděla na prázdnou sklenici jako na něco nepatřičného. Její přítel se ji snažil postavit zpátky

na nohy, ale na podobné věci byl příliš opilý. Seděla na zemi a drmolila cosi o odpuštění.

2.

Petr práskl dveřmi od bytu a zmizel ve svém pokoji. Ztěžka dosedl na postel a zadíval se na malý lavor pohozený v koutě pokoje. Nenáviděl ho. Už ani nedokázal spočítat, kolik hodin strávil s nohama v tom odporném červeném kusu plastu. Každý týden ho napouštěl horkou vodou, aby šla stará kůže lépe oddělit. Někdy dokázal setrvat dlouho, dokud voda nevystydlá. To se pak téměř nikdy neřízl. Většinou se však nemohl dočkat, až bude po všem, pustil se do práce příliš brzy a voda začala barevně ladit s předmětem jeho nenávisti.

Během letních prázdnin se občas nechal kamarády přemluvit a společně vyrazili do zatopeného písečného lomu. Písek byl jeho přítel. Během vodních radovánek mu pomáhal maskovat Achillovu patu. Na oplátku si bral bolest, když se mu ve dnech netrpělivosti zadíral do otevřených ran. Byl to férový obchod.

Před několika měsíci měl ještě chuť bojovat. Překonal stud a překročil práh ordinace té proklaté stařeny. Zatnul zuby, sundal si ponožku a neochotně

zvedl pravou nohu – tu lepší – do vzduchu. Stačilo několik vteřin.

„Ichtyóza,“ zakrálkala hlasem zmrzačeným tisíci vykouřených cigaret; páchlo to tam po nich.

„Dá se to vyléčit?“ vyhrkl.

„Je mi líto, chlapče. Tohle si poneseš až do hrobu,“ uchechtla se, jako by udělala kdovíjaký vtípek. „Symptomy jdou zmírnit použitím speciálních mastí, ale když se koukám na tuhle spoušť...“ kroutila hlavou a vědoucně mlaskala.

„Spoušť?“ Nebyl si jistý, zda slyšel dobře. Ukázal jí přece tu lepší nohu.

Její zažloutlá bělma se stočila ke stolku, posetém desítkami uschlých drobků. Chleba, kobliha s polevou, možná obojí. Co na tom záleželo.

Ukázal jsem tu lepší nohu, do prdele.

Sehnula se k šuplíku, vytáhla umaštěný bloček a začala cosi škrábat na papír. Během psaní nepřestávala pomlaskávat.

Matka mu říkala, že je nejlepší. Jeho názor? Stála za hovno. Odešel bez receptu. Nechal ji tam s jejím mlaskáním.

Matka.

Bouchl pěstí do matrace. Jednou. Dvakrát. Třikrát. Cítil vše spalující zlobu, která mu hořela v hrudi a nenechávala místo pro nic dalšího.

V předsíni zadrnčel zvonek.

Petr vyskočil z postele a zaslepený nenávisťí uháněl ke dveřím. Doufal, že to je matka. Toužil po tom.

Škubl za kliku, ale chodba zela prázdnotou. Otočil se ke stěně, kde visel bzučák, a zmáčkl tlačítko pro otevření vchodových dveří.

Schodištěm se nesla ozvěna rychlých kroků.

Petr stál na místě a čekal na svoji pomstu.

Na schodech se vyloupila Jarmila Tlapáková.

Petr znejistěl. Byl připraven vybuchnout, křičet, možná i použít násilí, ale nic z toho nemohl uplatnit. Ta ohromná vlna negativní energie, která jím prostupovala, nemohla ven. Nestála před ním ta správná osoba. Dusil se zlobou.

„Co tady děláš?“ vyjel.

„Něco jsi tam zapomněl,“ odvětila Jarmila poklidným tónem a zvedla zdravou ruku, ve které třímala jeho bundu.

Petrova tvář na moment zjihla, ale vzápětí se vrátila do zachmuřeného výrazu. Chtěl se vztekat. Měl na to právo. Tohle byl pěkný večer a všechno se pokazilo.

„Pozveš mě dál?“ nadhodila Jarmila.

„Nemusíš mi dělat společnost. Čím dřív to skončíme, tím líp pro oba.“

„Nechci nic končit. Sotva jsme začali, ty cvoku.“

Petr rozhodil rukama. „Copak jsi neslyšela matku? Mám tajemství. Vlastně počkat, už ne. Všichni to vědí.“

„Co tě tak žere? Jestli máš zdravotní problémy, není to přece nic, za co by ses měl stydět. Jsou věci, co neovlivníš, tak proč se trápit?“ Jarmila mu podala bundu a zula si boty. „Necháš mě tady stát bosou na chodbě?“

Petr stál na místě a přemýšlel, jestli se mu všechno jenom nezdá.

„Tak polez,“ hlesl a ustoupil, aby mohla projít. Zavedl ji do obývacího pokoje a snažil se příliš nekulhat. Když běžel domů, rozevřel si čerstvé rány.

Jarmila se posadila na okraj sedačky a poklepala vedle sebe. „Sedni si ke mně.“

Petr zaváhal, ale nakonec poslechl.

„Chci to vidět,“ pronesla a kývla k jeho nohám.

„Nikdy,“ zhrozil se Petr.

„Líbíš se mi. Se vším všudy,“ řekla a naklonila se blíž.

„Nikdy,“ trval na svém, ale už nezněl tak přesvědčeně. Cítil její vůni. Topil se v ní.

Uchopila jeho levou nohu a položila si ji do klína.

Petr ji mohl snadno přetlačit, ale neudělal to. Ať už se mělo stát cokoliv, chtěl to mít za sebou. Zakryl si tvář. Snad by snesl pohled na své zubožené chodidlo – viděl ho už tolikrát –, ale rozhodně by nezládl pozorovat Jarmilin znechucený výraz.

Otvírala Pandořinu skříňku. Stáhla mu ponožku. Opatrně, velmi jemně, jako by měl nohu z cukrové vaty. Tohle byla konečná. Za chvíli vykřikne a vezme nohy na ramena.

Ponožka ležela na koberci.

„Do háje,“ vydechla a dotkla se jedné z rozšklebených prasklin.

Petr sykl bolestí.

„Promiň,“ zašeptala. Předklonila se a políbila ho na zrohovatělou pokožku.

„Co blbneš?“ vyhrkl, odkryl si tvář a ustrnul. Dívka, kterou ještě nedávno považoval za jednu z nejdrsnějších holek ve škole, plakala.

„Tohle zmákneme,“ oznámila, setřela jednu slzu a cvrnkla mu ji do tváře.

„Kde bereš tu sílu?“ zeptal se.

Píchla ho prstem do hrudi. „Na stejném místě jako ty, když jsi stál u naší branky.“

Jejich tváře se přibližovaly. Petr žmoulal potah sedačky a neměl tušení, do čeho se řítí. Cukl hlavou a jejich zuby se srazily.

Petr v duchu zaklel. *Ted' si tomu dal, pako.*

„V klidu,“ vybídla ho Jarmila a smála se od ucha k uchu.

„Tobě se to řekne. Já nemám...“ Zbytek už dopovědět nestihl.

Cítil ovocnou limonádu a její rty. Hladil ji po zádech a připadal si jako slon v porcelánu. Odvážil se pootevřít ústa. Hlava mu vířila, jako by seděl na kolotoči. Přitiskla se k němu. Byla mnohem jistější. Vedla ho jako při tanci. Úžasná baletka.

Líbali se a na ničem jiném nezáleželo. Alespoň na chvíli.

3.

Mirka Hrdličková se vypořádala z baru. Hlava jí třesla, ale studený vzduch jí pomáhal myslet o něco jasněji. Odehnala svého syna. A bylo to mnohem dál, než si dokázala představit. Bála se, že tu vzdálenost už nikdy nepřekoná.

Ale ten spratek...

Jenom si užíval se svými kamarády, ty huso.

Byl drzý.

Protože si ho ztrapňovala.

Nesmysl.

Vzpamatuj se.

Mirka si povzdechla. Její vnitřní monolog přerušilo hlasité říhnutí.

„Ani jsem nedopil pivko, sakra,“ utrousil její společník a otřel si ústa rukávem bundy. „Zajdem ke mně? Trošku si zašpásovat?“

Mirka se ohlédla a zkusila ho vidět synovými očima: prořídlé mastné vlasy, zakalené bělmo, chlípný úsměv vyplněný zkaženými zuby; skvělá podívaná.

„Musím za klukem, Karle,“ odsekla.

„Copak, copak? Hádka se synáčkem ti zkazila apetit?“

„My dva jsme spolu skončili.“

„Však ty přilezeš. Vždycky přilezeš.“

„Nech si o tom zdát,“ utrousila Mirka.

Karel mávl rukou, otočil se a zmizel za rohem. Možná spěchal domů, aby se převlékl do pyžama, zalezl pod peřinu a vyzkoušel její doporučení. Spíše však zabloudí do jiné hospody a nalije do sebe další kýbl piva.

Mirku to upřímně nezajímalo. Přemýšlela o synovi. Toulá se někde po venku? Nebo běžel rovnou domů? Půjde za ním, ale ještě ne. Musí vychladnout. Oba dva. Ale dokážou spolu ještě vůbec mluvit, aniž by jeden druhému nelezli na nervy? To byla otázka za milion.

Rozhlédla se kolem a přemýšlela, kam půjde. Chtěla být sama a zároveň zůstat na čerstvém vzduchu.

Zamířila ke kostelu. Tam v tuhle dobu sotva někoho potká.

Stoupala do kopce po kamenných schodech. Ve dvou třetinách musela zastavit, aby si odpočinula. Jako mladá ráda cvičila, ale ty doby byly dávno pryč a její tělo to moc dobře vědělo.

Zdolala poslední schod a zahleděla se na nasvícené zdi kostela. V okolní tmě vypadal vznešeně a zároveň jaksi děsivě. Strach však cítili zřejmě pouze hříšníci, mezi které bezesporu patřila. V kostele byla naposledy se svými rodiči, kteří už dlouhou dobu odpočívali na přilehlém hřbitově.

Mirka překvapeně zamrkala. Jak dlouho jim nedala na hrob žádné květiny? Půl roku? Rok? Jako matka za moc nestála a jako dcera nebyla o mnoho lepší.

Obešla kostel. Měla štěstí. Branka na hřbitov byla odemčená.

„Ahoj,“ hlesla Mirka, když dorazila k rodinnému náhrobku. Zkoumala matčinu fotografii. Matka se usmívala a hleděla na ni svými laskavými očima. Žádné výčitky, žádná mrzutost, jenom její věčný úsměv na mramorové desce.

Hrob byl obložený čerstvými věnci. Po stranách stály kališky se zapálenými svíčkami. Sestra tu dnes musela být. Mirka se rozhlédla v naději, že ji spatří. Málem vykřikla. U kostelní zdi kdosi ležel.

Zaostřila zrak. Nejednalo se o žádného pobudu, který si ustlal na posvátné půdě. Byl to elegantně oblečený postarší muž. Ležel na zádech s rozhozenýma nohama a kousek dál se povaloval flaušový klobouk, který původně spočíval na temeni jeho hlavy.

Mirka měla strach, ale pokud nebyla dočista zatracená, mohla by dnešek zakončit dobrým skutkem.

Přešla blíž a dřepala si. Křuplo jí v kolenou.

„Pane, slyšíte mě?“ zeptala se, uchopila muže za rameno a zatřásla s ním.

Muž zachroptěl a otevřel oči. „Já... já... musím dovnitř.“

„Kostel už je touhle dobou zavřený. Pojdte, musíte na nohy, nebo prochladnete. Můžete vstát?“

„Musím dovnitř, jinak to nedokážu. Ten šepot... ten šepot. Už ho nechci slyšet.“

Mirka ho tahala za paži, aby se zvedl. Zápasil s ní a nepřestával blekotat. Náhle se prohnul v zádech, otevřel pusku a v hrdle mu zabublalo. Z koutku úst mu vytekl pramínek slin.

„Zavolám pomoc,“ vyhrkla Mirka, vstala a začala se přehrabovat v kabelce.

Mužova ruka vystřelila a sevřela jí kotník.

„Jsem v pořádku,“ zavrčel. Přetočil se na břicho, klekl si a vyškrábal se na nohy. Zíral na Mirku. Jeho oči byly dokonale jasné a bystré. V záři osvětlovací soustavy vypadal jako noční dravec.

„Děkuji vám, kdybyste mě neprobrala, mohl jsem zde umrznout. Je to prozřetelnost. Já se svým způsobem starám o vašeho syna. Sice ne přímo, ale jako ředitel školy mám podíl na jeho vzdělání. A dnes jste se vy postarala o mě.“

„Ředitel Král?“ zamumlala Mirka.

„Ach ano, má drahá. Našla jste mě v politováníhodné chvílce, ale věřte, prosím, tomu, že řídím naši nádhernou školu,“ příkyvoval Král a v širokém úsměvu cenil zuby. „Doufám, že jsem neblábolil žádné nesmysly.“

„Mluvil jste o tom, že musíte do kostela. A o nějakém šepotu, který nechcete slyšet. Nedávalo to smysl.“

Králův úsměv zmizel. „Nic víc?“

„Nevím, byla jsem dost vyděšená.“

Král se sehnul pro klobouk a nasadil si ho zpátky na hlavu. „Dobrá tedy. Obávám se však, že se mě nezbavíte, dokud se vám neodvděčím. Dovolte mi,

abych vás pozval na kávu. Neurazte se, prosím, ale vypadáte, že potřebujete pořádně velký hrnek.“

„Chtěla jsem být sama,“ váhala Mirka.

„To jistě chápu, ale osud nás dnes večer svedl dohromady. Nenechte prosit starého muže. Možná bych vám mohl sdělit něco o vašem synovi. Je to hodný kluk, ten váš Petr.“

„Jak to, že nás tak dobře znáte?“

„Ani nevím. Možná proto, že vás vídám za pultem v obchodě. Možná proto, že jsem s vaším synem nedávno mluvil.“

„Mluvil? O čem?“

„Všechno vám povím, paní Hrdličková. Nebo snad Mirko? Mohu vám tak říkat? Nejlépe se mi však hovoří u hrnku lahodné kávy. A ta čirou náhodou sídlí v mém kredenci. Co vy na to?“

Mirka váhala, ale zvědavost byla silnější než podivný pocit, který ji šimral v žaludku. Nakonec, čeho by se měla obávat? Ředitel vypadal jako noblesní muž. Jaká to změna oproti její původní společnosti.

Došli k jeho nedalekému domu, který se nacházel mezi hřbitovem a základní školou a jenž ničím nevybočoval z okolní zástavby; další z mnoha šedivých domků se sedlovou střechou.

Král odemkl a zavedl ji dovnitř.

Mirka se otočila ve dveřích a hleděla na prázdnou ulici. Šimrání v žaludku zesílilo. Jestli si to chtěla rozmyslet, teď měla poslední šanci.

Král sípal vzrušením. Tvrdila, že u kostela slyšela pouze nesouvislé blábolení, ale říkala mu pravdu? Snad ano, jinak by nepřišla až k němu. Nic však nemohl ponechat náhodě. Náhodu si mohli dovolit ztroskotanci a blázní. On ne. Nedokázal skrýt dychtivost, která se ho zmocňovala. Svírala mu hrdlo a napínala žíly na krku.

Mirka myslela na syna. Nevnímala ředitele, který stál připravený za jejími zády. Neviděla dlouhý nůž, který třímal v ruce.

Zavřela dveře.

Uši a oči

1.

Eva Smetanová vešla do kabinetu. Odložila učebnici a sedla si naproti Monice, která zrovna vyráběla kostýmy.

„Co se to tady děje?“ zeptala se a plácla Moniku přes ruku.

„Šiju pláště pro mušketýry.“

„To vidím. Mám na mysli, co se děje s naším městem?“

Monika zdvihla obočí.

„Netvař se jako největší nevinátka. Všechno je v rozkladu a něco mi říká, že ty o tom víš mnohem víc než já. Já... mám strach.“ Zaklonila hlavu a zaryla si nehty do tváří.

„Zdá se mi sen, Moniko. Pořád to samé.

Dokolečka dokola. Jsme jako sršně. Kroužíme kolem sklenice. Je plná limonády, která ještě syčí, jak se bublinky derou na povrch, ale je přikrytá moskytiérou. Máme žízeň. Narážíme do té sítě a jsme úplně vyprahlé. Zuříme. Bolí nás hlava. Snažíme se rozkousat tu podělanou překážku a snad se nám to daří. Víím, že až se dostaneme dovnitř, tak se utopíme. Možná ne všichni, ale já ano. Ta vůně a barva jsou příliš lákavé. Já ano!“

„Uklidni se. Ublížíš si,“ vyhrkla Monika a dvěma kroky přiskočila ke své kamarádce. Stoupla si za ni a objala ji.

Eva pozorovala svoje prsty. Na ukazováčku pravé ruky měla krvavou šmouhu. Cítila, jak jí po tváři stéká cosi lepkavého.

„Utvrzuju se, že tahle hmyzí pohroma není skutečná. Ale posledních pár týdnů se mi zdá každičkou zatracenou noc. Sedím na té síti, napůl šílená, a hledím na hladinu. Syčí a prská. Ale já slyším slova: ‚Pojď blíž.‘ Přesně tak to zní. A já chci jít blíž, protože mě žízeň škrábe v krku jako žiletky. Ale zároveň mám strach. Protože když se napiju, ztratím rozum. Zním jako magor, že?“

Monika se sehnula a políbila ji na temeno hlavy. „Vůbec ne.“

„Michal včera přišel domů celý rozčilený,“ pokračovala Eva, „byl vyvedený z míry a mašíroval po bytě jako tygr v kleci. Dokonce zapomněl na to, že se mnou nemluví. Pověděl mi o Petrovi a jeho matce. Vyplivl to ze sebe jako kus horkého masa. Taky se zmínil o vašem výletu do lesa a té opuštěné chatě. Proč jsi mi o tom nic neřekla, proboha živého? Něco se tam stalo. Nechtěl zabíhat příliš do detailů. Muselo to být něco intimního. Něco, co ho k smrti vyděsilo.“

Vzhledla vzhůru. Škrábanec se jí táhl od lícní kosti až k ušnímu lalůčku. „Proti čemu tady stojíme?“

„To brzy zjistím,“ slíbila Monika a hladila Evu po vlasech, jako by chovala malou holčičku. Byla klidná. Věděla, co musí udělat. Už váhala příliš dlouho. Čas se navršil. Pohlédla na kostýmy, které měla rozpracované. Možná dostane šanci, aby je dokončila. Nejdřív ji však čekala jiná práce.

Za dveřmi cosi zašramotilo. Ani jedna z učitelek tomu zvuku nevěnovala větší pozornost. Škola byla stará a kradmé zvuky patřily k její přirozenosti.

Dita Šmídová zvedla klíče, které jí vypadly z ruky, a rychlými kroky se vzdalovala od dveří kabinetu. Právě vyslechla věci, které si nemohla nechat pro sebe.

Také ona měla sen, který se v poslední době objevoval stále častěji. Ale žádné pitomé sršně, kdepak; lesní štvance, která končila sladkou naplněnou touhou. Byla tam většina kluků ze střední a z vysoké, kteří za něco stáli, a ještě někdo. Král. Schovával se úplně vzadu, ale chtěl ji ze všech nejvíc.

Později odpoledne, až všichni vypadnou, zajde do ředitelny a poví mu, co slyšela.

Chtěl ji... ze všech nejvíc.

2.

Michal stál v šatně školní posilovny, oblékal si vytahané triko a koutkem oka sledoval Petra, který za celý den ve škole promluvil sotva pár slov. Po včerejším výstupu s jeho matkou se mu bylo sotva co divit. Nikdo z party mu nekladl zbytečné otázky. Až přijde čas, poví jim to sám. Když bude chtít.

Michal se zadíval do nástěnného zrcadla.

„Nevěřím, že tady budu trapčit. Čí to byl vlastně nápad, že půjdeme ve čtvrtek cvičit?“

Petr se ušklíbl. K úsměvu to mělo daleko, ale někde se začít musí. „Tvůj, brácho. Domlouvali jsme to už v pondělí. Třásl ses na to jako osika. Myslel sis, že tě po včerejšku nechám ve štychu?“

Michal zaváhal. Nechtěl vstupovat na tenký led. „Možná.“

„Už je to pryč.“ Petr mávl rukou.

„Chtěli jsme jít za tebou,“ vyhrkl Michal, „ale Jarmila říkala, že to zmákne. Vedla si dobře?“

Petr si vybavil její doteky a po páteři mu přeběhlo příjemné mrazení. „Hádám, že jo.“

„Víc z tebe asi nedostanu, co?“

„Džentlmen o takových věcech nemluví.“

„Paráda, tak to vyklop.“

„Vole,“ utrousil Petr. „Necháme to plavat, jo? Zvedneme pár tun železa a svět bude zase v pohodě, co říkáš?“

„Budu rád, když se zítra zvednu z postele, ty bláho.“

Zamkli skříňky a vyšli ze šatny.

Posilovna nebyla velká a její vybavení něco pamatovalo, ale těch několik nadšenců, kteří ji pravidelně navštěvovali, se spokojilo s málem. Byli vděční, že škola vůbec něco takového široké veřejnosti umožňuje. Klasická komerční posilovna by se ve městě sotva uživila. Místní zvedali raději půllitry vychlazeného piva než otlučené činky.

„Tak čím začneme?“ zjišťoval Michal.

„V porovnání se mnou jsi mazák, tak se pochlub.“

„Možná, ale ve srovnání s ním jsem úplný žabař,“ odpověděl Petr a ukázal na jednu z lavic.

„Anděl strážný,“ zamumlal Michal.

Libor Nýdecký seděl před zrcadlem a pomocí jednoručních činek procvičoval bicepsy. Na sobě měl černé boxerské tílko, které podtrhovalo jeho vypracované svaly, a v tu chvíli vypadal minimálně na pětadvacet.

Oba hoši přešli k lavici na benchpress a začali se zběžně protahovat.

„Cvičil jsi to někdy?“ zeptal se Petr.

„Leda ve snu, brácho.“

„OK, tak já začnu. Nebudeme blbnout. Dáme tam deset kilo z každé strany. To bude i s tyčí dohromady čtyřicet. Mám velké oči, nebo jdeme do toho?“

„Máš mě na svědomí.“

Petr ulehl na lavici a několik desítek vteřin se vrtěl ve snaze najít tu nejlepší možnou pozici. Uchopil tyč. Přehmatával. Nadechl se, už chtěl zvednout závaží, ale vzápětí si to rozmyslel. Michal stál opodál a sledoval ho s jemně podmračeným obličejem, jak se snažil pochytit jeho počínání.

Petra zakryl mohutný stín. Libor Nýdecký stál nad ním a ručníkem si otíral zpocenou tvář. Paže měl nateklé a protkané provazci žil.

„Co chcete cvičit? Prsa, nebo tricepsy?“

„Prsa?“ odvětil Petr, jako by se v Liborově tváři snažil vyčíst správnou odpověď.

„Dej ruce víc od sebe. Úchop by měl být o kus větší než šířka paží.“ Libor se ohlédl na Michala. „A ty na něj nekoukej. Stoupni si sem a jisti ho zezadu. Až mu budou docházet síly, můžeš mu pomoci. Ale netahej to za něj. Pomoz mu akorát překonat mrtvý bod, jasně?“

Michal přikývl, ale v danou chvíli by souhlasil i s tvrzením, že komár je na vrcholu potravního řetězce.

„Tak a teď se do toho opři,“ houkl Libor.

Petr kývl a zvedl činku ze stojanu. Cítil třas v rukou, ale po chvíli se paže ustálily. Spustil je dolů.

„Pomalou,“ radil Libor, „pěkně si ten pohyb vychutnej.“

Petr cenil zuby a po každém opakování hlasitě vydechl. *Jedna, dva, tři.* Poslouchal Liborův hlas a dostával se do transu. *Čtyři, pět, šest.* Vnímal pálení a pnutí v prsních svalech. Šel na doraz. *Sedm.* Spustil činku na hrudník a sebral poslední zbytky sil. Možná se přecenil, měl to už položit. Zapřel se patami. Pevněji. Cítil bolest, ale neutíkal před ní. Vítal ji. Byla jeho součástí. *Osm.*

„To nebylo vůbec špatné,“ prohlásil Libor.

„Zvedáš plynule, zapojuješ jenom ty svaly, které máš, a nekroučíš se u toho jako žížala. O tom si může spousta lidí nechat jenom zdát.“ Kývl ke stroji na procvičení zad, kde seděl zavalitý muž s bandážemi na loktech a škubal za kladku jako zběsilý. Dokončil sérii, třísknul se závažím a bojovně vykřikl.

Všichni tři kluci křivili tváře, aby přemohli smích.

„No nic. Valím domů. Užijte si cvičení, chlapi,“
loučil se Libor.

„Dík, že ses nás ujal,“ kvitoval Michal, zatímco
Petr přikyvoval.

Jejich velký spolužák mávl rukou a zmizel
v šatně.

Libor se svlékl, vyhrabal ručník a zamířil do
sprchy. Zavřel oči a nechal po sobě stékat proud
horké vody. Mnul si bolavé pravé rameno. Doufal,
že bolest zmizí stejně náhle, jako přišla, ale
situace se spíše zhoršovala. V posledních dnech
musel dokonce omezovat cviky, které příliš
zatěžovaly ramenní kloub. Doktora si nechával
jako jedno z posledních řešení, ale jestli to takhle
půjde dál, bude muset překonat svoji přirozenou
nechuť k bílým pláštům a zajít na vyšetření.

Přemýšlel o rozhovoru se spolužáky. Co ho vedlo
k tomu, aby za nimi šel? Měl snad dost své samoty,
která mu až donedávna vyhovovala? Mluvil zřídka,
jak doma, tak ve škole, a pouze v nejnnutnějších
případech. Neplýtvat slovy, ale před chvílí mlátil
pusou jako rozhlasový moderátor. Možná to bylo
tím, že v posilovně se cítil jako jiný člověk; uvolněný
a sebevědomý. A takový člověk má většinou spoustu

přátel. Kolik jich měl on? Kdyby měl sepsat jejich jména, odevzdal by prázdný papír.

Povzdychl si a vypnul vodu.

Když procházel tělocvičnou k venkovním dveřím, oba kluci mu zamávali. Pozdrav jim oplatil a navrch ukázal jedničku. Takhle to přeci kamarádi dělají, ne?

Kráčel ztemnělou ulicí vedoucí ke hřbitovu, kde jako vždy sejde po schodech a zamíří dolů ke koupališti, za kterým stojí jejich domek. Stejná cesta, stejná nuda.

Procházel kolem ředitelova domu. Zvědavost nepatřila mezi jeho charakteristické rysy, ale tentokrát nahlížel do oken. Uvnitř vládla tma.

Libor zpomalil.

Vzpomínal na včerejší večer. Už téměř spal, když ho probudilo prásknutí dveří. Vzápětí uslyšel matčin křik a otcovo omluvné mumlání. Otec si vyrazil na několik piv a koordinace jeho pohybů utrpěla značné škody. Matka mu však rychle odpustila (kéž by jí to šlo stejně také u jejího syna), otec totiž přinášel drby, což byla věc naprosto ojedinělá a o to vzácnější.

Libor ležel ve svém pokoji, ale skoro viděl, jak jeho matka údivem valí oči a přikrývá si ústa rukou.

Otec chodíval do hospody *Na kopečku*, která se nacházela nedaleko školních zdí. Svým způsobem tak absolvoval velice podobnou cestu jako jeho syn s tím rozdílem, že každý z nich vyznával jiný způsob kultury těla. A právě když se belhal domů, zahlédl ředitele ve společnosti nějaké ženské – první šok pro matku. Zpočátku si nebyl jistý, o koho se jedná, ale když se dostal blíž (a mhouřil oči, aby se zbavil pivního zákalu, což samozřejmě nahlas neřekl, protože byl pouze v náladě, nikoliv opilý), poznal tu nepřijemnou ženskou od masného pultu. Tu, no, jak se jenom jmenuje... Hrdličkovou – druhý šok pro matku. A to nebylo všechno. Neviděl je totiž nikde jinde než před ředitelovým domem. Ba co víc, ten Don Juan si ji zavedl dovnitř. Ano, je to tak, takhle pozdě večer. A otec si nemohl být zcela jistý, přeci jenom není žádný šmírák, ale zaslechl zdušený výkřik. Jako by se nemohli dočkat, až sundají hadry, a vrhli se na sebe rovnou na chodbě – třetí a finální šok pro matku.

Libor už téměř stál a civěl na ředitelův dům. Nemohl se odpoutat od těch slepých oken, která jako by ho táhla blíž a blíž, až za skleněné tabule, kde se možná děly zakázané věci. Zvrhlé a násilné.

Potrásl hlavou. Nic mu do toho nebylo. I když... možná to Petrovi mohl říci. Ten kluk o tom pravděpodobně neměl ani tušení a možná by bylo lepší, kdyby se to dozvěděl od něho než z nějaké hlásné trouby.

Blbost.

Nebude se hrabat v cizích věcech, možná kdyby se znali lépe, ale on přeci neměl žádné kamarády a nikdy mít nebude. Málem by na to zapomněl.

Rázoval si to kolem zavřeného koupaliště, když se ze stínů vynořily tři postavy.

„Nazdar, hovado,“ pronesla ta největší z nich.

Libor ztuhl. Šichor, Rejnoh a třetí výrostek, kterého nepoznával, byli to poslední, na co měl náladu.

„Neměl bys mě srát, chlapče,“ pokračoval Šichor a upravil si čepici, otočenou kšiltem dozadu. „To se šeredně nevyplácí. Ale to brzo zjistíš. Natluču ti to do palice.“

Libor odhodil brašnu na cvičení a rozpřáhl ruce.

Šichor znejistěl a v duchu se proklel. Byli tři proti jednomu, tak proč měl, sakra, strach? Kdysi přísahal, že se strachem skoncoval. Bylo to v den, kdy se postavil otčímovi, který ho mlátil jako žito. Dostal nařezáno jako nikdy, ale když ležel na zemi

a mnul si pohmožděná místa, usmíval se. Už se nebál. Teď byla řada na ostatních.

„Poslužte si,“ prohodil Libor.

Šichor zakroutil hlavou a ušklíbl se. Nenáviděl ho a zároveň obdivoval. Teď mu však zpřeláme kosti. Důkladně a zdarma. Tentokrát žádný dědek, který šéfuje místní základce, vytahovat peněženku nemusí.

„Nech to na mně,“ houkl ten neznámý a mrkl na Šichora. Rozběhl se k Liborovi a chňapl po něm.

Libor ho uchopil za zápěstí a zkroutil mu ruce. Jeho protivník zkřivil tvář a zakňučel bolestí. Přihrbil se do pozice zpráskaného psa a hleděl vzhůru do Liborovy tváře. Oči se mu ve světle pouliční lampy leskly utrpením, cenil zkažené zuby a z úst mu vanuly pivní výpary.

Libor se roztočil kolem své osy a mrskl s ním do křoví.

Teď se pohnul Rejnoh, ale Šichor ho chytil za rameno a stáhl zpět. Něco mu pošeptal. Rozestoupili se a přicházeli k Liborovi každý z jedné strany.

Rejnoh vymrštil pravačku, ale stál příliš daleko. Poskakoval kolem a vydával zvuky jako z nějaké parodie na bojové filmy. Pravděpodobně se posilnil

pár pivy stejně jako jeho přítel, který právě vykoul ze křoví a zůstal v uctivé vzdálenosti.

Rejnoh zkusil další výpad, ale dostal se blíže, než původně zamýšlel. Libor jeho ránu snadno odrazil, rozmáchl se a praštil ho do břicha. Rejnoh vyjekl a předklonil se. Kdyby neměl péřovou zimní bundu, která zmírnila ránu, ležel by na zemi, ale takhle stál na nohou a ztěžka oddychoval.

Šichor se mezitím prikradl za Liborova záda a zpoza opasku vytáhl baseballovou pátku, kterou doposud schovával pod bundou.

„Překvápko,“ zavrčel a napřáhl se.

Libor se otočil, ale bylo příliš pozdě. Zakryl si tvář, úder však směřoval do kolene. Mohutný zášleh bolesti ho dostal do podřepu. Chystal se odrazit od druhé nohy a skoncovat s tím srabem jednou provždy. Rejnohova paže ho však zezadu obemkla kolem krku. Škrtila ho.

Šichor neztrácel čas a udeřil znovu do stejného místa. Chtěl slyšet, jak ten hrdina křičí.

Libor si klekl, ale nevydal ani hlásku. Viděl, jak se Šichor znovu napřahuje. Měl málo času. Sevřel paži, která ho dusila, předklonil se a strhl Rejnoha před sebe.

Šichor zasáhl Rejnoha mezi lopatky. Jeho kumpán zařval. Libor využil vzniklé situace, švihl

loktem a rozdrtil Rejnohovi čelist. Ten se svalil na beton a kňučel.

Libor si užíval chvilkového pocitu úlevy. Jeden byl ze hry a druhý se bál přiblížit. Zbýval Šichor, který byl bohužel nejsilnější, v ruce třímal pálku a jako jediný mu připadal střízlivý.

„Ty jsi vážně z tuhého těsta, co? Vstávej. Rozdáme si to. Jen my dva, co ty na to?“ zeptal se Šichor.

Libor se vyšvihl na jednu nohu. „Tu hračku zahodíš?“

Šichor se zakřenil. Přemýšlel. Když si ji nechá, přízná svůj strach. A to nedopustí. Už nikdy.

Pálka dopadla na zem a odkutálela se k obrubníku.

Libor vyčkával. Neměl na výběr. Nějakou chvíli si nezaběhá, ale stále věřil v sílu horní poloviny těla.

Šichor vyrazil kupředu a vší silou vrazil do Libora. Ten zakolísal, ale udržel rovnováhu. Šichor na nic nečekal a zasypal ho sprškou tvrdých, ale špatně mířených ran. Mlátil kolem sebe v jakémsi afektu, nedokázal si zachovat přičetnou mysl.

Spadni, spadni, spadni, ty hovado. Šichor supěl jako lokomotiva, ale nepřestával. Konečně se mu povedl pořádný zásah. Jeho pěst dopadla na Liborovu tvář. Slyšel

tlumené mlasknutí. Viděl krev, která se tomu parchantovi valila z nosu. Pocítil euforii a na chvíli se zarazil. Jenom na malou chvíličku, aby popadl ztracený dech. Liborova ruka vystřelila vpřed, chytla ho pod krkem a sebrala mu poslední zbytky cenného kyslíku. Neměl přestávat. Použil oči a snažil se vymanit ze sevření. Nešlo to. *Ta jeho pracka je snad ze železa.* Vzápětí přišla první rána do obličeje a zalila mu ústa krví. Druhá ho oslepila. Neviděl nic než bílou tmou. Neměl přestávat. Nikdy, nikdy, nikdy.

Libor cítil, jak Šichorovo tělo ochabuje. Znovu se napřáhl, ale náhle ztuhl. Jeho sok vypadal bídně. Další rána mohla skončit neštěstím. Chtěl ho seřezat, ale ne zmrzačit, natož pak něco horšího. Uvolnil sevření a Šichor klesl k zemi. Byl čas jít domů. Libor se skláněl pro brašnu, když mu v hlavě explodovalo hrozivé třesknutí.

Probral se na zemi. Levou tvář měl vlhkou a lepkavou. Nevěděl, jak dlouho byl mimo, ale Šichor byl stále na čtyřech a plival krev. Jediný, kdo stál na nohou, byl strašpytel, který před chvílí postával u křoví. Nyní měl však ve tváři vepsaný triumfální výraz, svíral pálku a poklepával si s ní o dlaň.

Libor vztáhl paže, nikoli v prosebném gestu, ale aby mu rozdrtil hnáty a možná i ostatní kosti

v těle. Strašpytel máchl pálkou a zlámal mu čtyři z pěti prstů na levé ruce. Máchl podruhé a Liborovo předloktí se prohnulo do nepřírozeného úhlu.

Strašpytel uchopil pátku na obou koncích, přiložil mu ji na krk a začal ho dusit.

„To je žrádlo, co říkáš? Co? Co? Neslyším tě. Já, kurva, nic neslyším!“ vrískal na všechny strany a prskal vzrušením. Oči se mu stále leskly, ale už v nich nebyla bolest. Jenom chtíč.

Libor bojoval svou zbývající pravačkou. Strašpytel na něm ležel celou vahou a tlačil mu na průdušnici. Libor ho nadzvedl, ale píchlo mu v rameni. Nešlo to. Poprvé za celou potyčku vykřikl. Zahodil strašpytla metr od sebe, ale to bylo poslední, na co se zmohl. Už neměl kde brát. Zůstal ležet... čekal.

Strašpytel se vyškrábal na nohy a hodlal pokračovat ve svém řádění.

„Dost!“ zařval Šichor.

Strašpytel strnul.

„Tady jsme skončili.“

„Ale přece –“

Šichor se zvedl, vyrval mu pátku a mrsknul s ní za plot do areálu koupaliště. „Povídám, že je konec.“

„Klid, chlape,“ odvětil strašpytel a zvedl ruce nad hlavu, jako by se vzdával.

Šichor přešel k Rejnohovi, který nepřestával vzlykat. „Dělej, vole. Padáme pryč.“

Když odcházeli, Šichor se naposledy ohlédl. Díval se na toho kluka, který bojoval jako vichřice. Za jiných okolností mohli být přáteli. Možná v příštím životě.

Libor je sledoval, dokud nezmizeli z jeho zorného pole. Byl čas jít domů, ale snad to ještě chvíli počká. Jeho levá ruka hořela v plamenech. Položil hlavu na chladnou zem a pozoroval temnou oblohu.

3.

Dita Šmídová se naposledy zběžně upravila a zatukala na dveře ředitelny.

„Dále,“ ozvalo se tlumené vyzvání.

Vstoupila dovnitř a do nosu ji udeřil povědomý zápach nemocného člověka. Nyní byl však mnohem naléhavější než před několika měsíci. Téměř hmatatelný.

„Dito!“ vykřikl Král. „Jaké příjemné překvapení. Nebudete mi to věřit, ale zrovna jsem na vás myslel.“

Šmídová se letmo usmála a vybavila si jeho mlsné oči. Ty oči, které se dívaly z poslední řady

početného zástupu. Přesně ty oči, které ji chtěly... ze všech nejvíc.

„Nuže,“ pronesl ředitel a založil si paže na hrudi, „co vás ke mně přivádí? Doufám, že nějaké dobré zprávy. Nerad bych viděl vaše krásné oči, jak jsou zahalené starostmi.“

„Jde o mé kolegyně. Vyslechla jsem jejich rozhovor. Nechtěně, samozřejmě.“

„Můžete je blíže specifikovat?“

„Kloučková a Smetanová. Říkaly divné věci. Nedávalo to valný smysl.“

„Ovšem, být učitelem je náročné povolání. Někdy je toho na nás moc.“

„Mluvily, jako by právě utekly z vypolstrované cely. Ale jedna věc by vás přeci jen mohla zajímat. Kloučková se mimo školní výuku stýká se svým žákem. A není jím nikdo jiný než Michal Smetana. Byli spolu v lese u nějaké opuštěné chaty. Detaily si můžete domyslet sám.“

Král nedokázal potlačit překvapený výraz. Jak to, že se o tom nedozvěděl dřív? Matka by ho o takových věcech měla okamžitě informovat. Nebo ho snad chtěla vyšachovat ze hry? Jistě, měla novou favoritku. Tu husu s vykulenýma očima, kterou jí připravil na stříbrném podnose. Už ho nebavilo plnit

příkazy. Samá práce a žádná zábava. Měl nárok na odměnu.

„To je ovšem velmi závažná informace,“ zavrčel.

Šmídová přikývla. „Smetanová o tom ví a nepřipadalo mi, že by jí to nějak zvlášť vadilo. Klidně se s Kloučkovou dál vybavuje. Je to zvrhlost. Musíte vyvodit důsledky, pane řediteli.“

„Roberte, kolikrát vám to mám připomínat, Dito? Pro vás jsem Robert. Copak nevíte, že jste moje nejmilejší? Celá se třesete. Proč se neposadíte?“ Král pokynul směrem ke gauči. „Nalijeme si něco na uklidnění, co říkáte?“

„Já... nevím. Jsme v práci.“

„Ale prosím vás!“ zvolal Král a pohlédl na hodinky. „Máme pět hodin odpoledne. Všichni už jsou doma na kanapi a my tady řešíme důležité otázky ohledně pověsti naší školy. Zasloužíme si trochu potěšení.“ Vstal z křesla a otevřel spodní skříňku, kde se ukrývalo několik lahví alkoholu. Vytáhl dvanáctiletou whisky.

„Pro vás jenom to nejlepší,“ pronesl a mrkl na Šmídovou.

Šmídová se mezitím posadila na gauč a s hořícími tvářemi sledovala, jak se k ní ředitel blíží. Podal jí sklenici.

„Na co si připijeme?“ špitla.

„Na nás,“ zašeptal Král, sedl si k ní a vyprázdnil svoji sklenku.

Šmídová trochu upila a zbytek držela v dlani. Cítila, jak jí alkohol zalévá hrdlo, hrud' a nakonec břicho, kde se usadil hned vedle šimravého pocitu v žaludku. Pohlédla ředitelovi do tváře. Vypadal sešle, téměř odpudivě, ale sálala z něj jakási nepopsatelná energie.

„Do dna, paní kolegyně.“

Šmídová váhala, ale nakonec poslechla.

„Trošku vám ukápló,“ poznamenal, ukazováčkem jí setřel potřísněnou bradu a strčil si ho do úst.

Šmídová vydechla. Cítila se jako vyplašená školačka. Měla by vyskočit na nohy a jít. Vše potřebné již sdělila. Nebyl důvod zůstat a trápit se rozpaky.

„Už je vám líp?“ zeptal se a políbil ji na tvář.

„Co to děláte?“ vyhrkla Šmídová a odtáhla se. Jeho tělesný zápach ji děsil a přitahoval zároveň.

Král se naklonil. Jejich tváře byly vzdálené sotva pár centimetrů. „Toužím po vás.“

Vzal její ruku a položil si ji do klína. Šmídová vykřikla, jako by sáhla na něco odporného, ale po chvíli přestala vzdorovat.

Nechala se položit na záda a zasypat dalšími polibky. Líbal ji na tvářích, na krku a postupoval

stále níž. Vykasal jí tričko, odhrnul košíček podprsenky a přísál se na její bradavku.

„Přestaňte,“ prosila Šmídová. „Někdo přijde. Já nechci.“

„Na to už je pozdě, holubičko.“

Král jí stahoval kalhoty a sípal.

Šmídová se kroutila, ale bylo to spíše symbolické. Ve skutečnosti byla vzrušená. Ředitelův zápach se vznášel všude kolem a společně s ním ona temná touha, která v ní celé ty roky sílila a rostla, dokud z ní nevyrostlo hladové monstrum.

Král se jí vklínil mezi stehna a chroptěl blahem. Vdechl slinu a rozkašlal se dunivým kašlem, který otrásal celým jeho tělem.

Šmídová otevřela ústa. Ten zápach... stejný cítila, když seděla u své matky. Osoby, kterou milovala nad všechny ostatní.

Moje holka si zaslouží přinejmenším manažera nebo ředitele, to si pamatuj.

Ta slova jí rezonovala v hlavě jako memento. Slyšela je i ve chvíli, kdy do ní ředitel vnikl.

Bylo to surové a nepříjemné. Vůbec ne podobné jejím snům.

Zírala do stropu, počítala vteřiny a po tvářích jí kanuly slzy. Chutnaly jako pelyněk.

Chatrč

1.

Zakleपालa na dveře ředitelny a vstoupila dovnitř.

„To jsou k nám hosti!“ zvolal ředitel a tvářil se potěšeně.

Monika přešla blíž. Měla sto chutí smazat Královi z tváře jeho domyšlivý úsměv.

„Volal jste mě?“

Ředitel zvažněl. „Vezměte místo, prosím. Máme pátek odpoledne a vím, že už se těšíte domů, ale musíme probrat jednu nemilou záležitost. Donesla se ke mně informace, kterou nemohu ponechat bez povšimnutí.“

Monika usedla na židli před Královým stolem a mlčky ho pozorovala.

„Nuže,“ zavrnl ředitel, „nejste zvědavá, co mám na srdci?“

„Jsem si jistá, že mi to brzy povíte.“

Ty drzá mrcho. Ředitel si promnul spánky. „Učíte prvním rokem, takže mi dovolte, abych vás seznámil s jedním ze základních pravidel: není vhodné, aby se učitel stýkal se svými žáky nad rámec svojí pracovní smlouvy. Všechny podobné záležitosti musíme avizovat rodičům zúčastněných dětí a následně získat jejich písemné potvrzení, že s danou

mimoškolní aktivitou souhlasí. V opačném případě to vrhá špatné světlo na jméno školy.“

„Nevím, o čem mluvíte,“ odvětila Monika. Její tvář připomínala ledovou bystu.

Ředitel pokýval hlavou. „Chcete hrát hry jako s těmi svými dětičkami? Dobrá, dobrá. Zahrajeme si moji oblíbenou.“ Prohrábl si vlasy. Pár mu jich zůstalo mezi prsty. „Představte si, že tohle městečko je jedna velká šachovnice a jeho obyvatelé představují figurky. Včetně mě i vás. Dejme tomu, že má barva je černá. Jaká je vaše barva? A než odpovíte, dám vám malou nápovědu: bílá prohrává.“

„Odpověď znáte,“ namítla Monika.

„Špatná volba, má drahá. Když to nepůjde po dobrém, budeme to muset zkusit po zlém.“

„Tak jako s vaší bývalou ženou?“ nadhodila Monika a podle Královy reakce poznala, že nasypala sůl do otevřené rány; bolavého místa, které se špatně hojí... jako vřed živený cukrovkou.

„Věru z toho vynechejte.“

„Milovala vás,“ vyhrkla Monika. Předklonila se. „Ať se propadnu, stále vás miluje.“

Ředitel uhnul pohledem, který jako by na moment zjihnul. „Mlčte.“

„Copak pro vás nic neznamenal?“

„Tak dost!“ zařval ředitel a bouchl pěstí do stolu. „Držte hubu, nebo vám ji zavřu jako té vaší opelichané andulce.“ Ředitel se zašklebil. Ďábel byl zpět. „Řekněte mi, chutnalo jí moje zrníčko?“

Monika si vybavila Ferdovo bezvládné tělo.

Ředitel si do úst nasypal pomyslné zrní a teatrálně zachroptěl. Zvrátil hlavu a hýkal smíchy.

Monika zatnula pěsti. Cítila, jak jí pod očima a kolem nosu bodají malé jehličky živené zuřivostí.

„Dobrá... dobrá. Stačilo,“ usoudil Král a pomalu se uklidnil. Vytáhl kapesník a osušil si vlhké tváře. „Zpátky k věci. Když mi slíbíte, že se to nebude opakovat, dám vám ještě jednu šanci.“

Monika seděla jako opařená. Ten hajzl jí otrávil papouška a teď blábolí něco o slibech. Hryzla se do jazyka. „Jednu věc vám slíbit můžu.“

Ředitel založil ruce za hlavu. „Věděl jsem, že dostanete rozum.“

„Prohraje.“

„Co prosím?“

„Vaše zkurvená černá... prohraje.“

2.

Číšnice dotočila pivo, postavila ho na bar před Tomáše a spiklenecky mrkla. Sklenice byla suchá a pěna zůstala na svém místě. Jaký to pokrok.

„Zdá se, že tě už počítá do týmu, kamaráde,“ poznamenal Martin Konopka. „Tak co myslíš?“ zeptal se snad postě a tužkou poklepával na zápas, který zakroužkoval ve vytištěné sobotní nabídce.

„Mám být upřímný?“ začal Tomáš. „Moc se mi to nelíbí. Chápu, že jsme v téhle srandě utopili celkem dost peněz, a bylo by krásné, kdybychom je dostali zpátky, ale –“

„Už žádá ale,“ přerušil ho Martin. „Chci jasnou odpověď. Ano, nebo ne.“

Tomáš si povzdychl. Zápas začínal za patnáct minut. Podíval se na svého kamaráda. Měl ho rád pro jeho přímost, smysl pro humor a v neposlední řadě pro herní vášeň, která je oba spalovala.

Tohle však hraničilo s posedlostí; nebezpečná hra o všechno. Hop, nebo trop. Vavříny, či gilotina.

„Sakra, tak jo,“ vyhrknul. „Ale řeknu ti jedno. Ať už to skončí, jak chce, tohle je moje poslední velká sázka. Na podobné smrtáky nemám žaludek. Vrátím se ke svým desetikorunám a klidnému spánku.“

Martin ho poplácal po rameni. „Moje řeč, kamaráde.“

Tomáš pozoroval jeho tvář. Chtěl by mu věřit, ale nemohl. Vypadal jako raněný tvor, který bude bojovat až do konce. Bože, ať už je to za nimi. Tohle budou nechutně dlouhé dvě a půl hodiny.

„Fajn, dej mi svůj vklad. Půjdu to tam loupnout,“ navrhl Martin.

Tomáš si mnul zpocené ruce. Poslední šance na rozmyšlenou. Vytáhl peněženku, kde schovával deset tisíc korun. Jeho zbylé úspory; skupinka vyžehlených bankovek čerstvě vybraných z nedalekého bankomatu. Původně jich bylo dvakrát tolik, ale polovinu již zanechal na ledové ploše a zastřižených trávnicích.

Obracel peněženku a přemýšlel. Chtěl vzít Moniku na dovolenou. Někam k moři, kde by se váleli na písku a popíjeli míchané drinky. Stále mohli jet. Spojí síly a pojedou, kam budou chtít. Ale mělo to být překvapení. A ještě může být. Stačí, když to Magnitogorsk proti Kazani zmákne. Ti kluci mají formu jako řemen. Může to vyjít. Musí.

Tomáš vytáhl bankovky a předal je Martinovi.
Odpusť, zlato.

„Jdeme na to, panstvo. Zajdu vložit prachy na net, ať neplatíme ten zatracený manipulák, a bouchnu to tam,“ prohlásil Martin a odkráčel k okýnku pro podávání sázek.

Tomáš ho sledoval. Měl sto chutí zakřičet, aby zůstal stát, ale zároveň cítil, jak mu srdce bije vzrušením.

Martin přidal svůj vklad a vykládal peníze na pultík. Trvalo to nekonečně dlouho.

Tomáš se zamračil. *Copak jsi rozbil prasátko?* Slyšel prudkou výměnu názorů, ale nerozuměl jedinému slovu. Muž za okýnkem (pan Štístko) měl brunátnou tvář a kroutil hlavou, ale nakonec peníze přijal.

Martin došel k baru, vytáhl telefon a spustil mobilní aplikaci. Po chvíli praštil do dřevěné desky. „Tak! Tohle bude zatraceně zajímavé sobotní odpoledne.“ Chmátl po půllitru a na jeden zátah ho vyprázdnil. „Ještě jedno, prdelko,“ houkl na číšnici a poslal jí vzdušný polibek. Ukázala prostředníček, ale vyhověla jeho přání.

„Ukaž mi tu sázku,“ požádal Tomáš. „Chci vidět, jestli jsme opravdu takoví magoři.“

Martin zamlaskal. „Nevím, jestli ten pohled uneseš, kamaráde.“

„Jako tělocvikář máš přeci kurz první pomoci, ne?“

„To jo, ale umělé dýchání ti dávat nebudu.“

„Ukaž.“

„Komu není rady...“ prohodil Martin a podal mu telefon.

Tomáš zalapal po dechu a málem se převrátil. Tohle přeci nemohla být pravda. Snad se jednalo o chybu zobrazení. Celkový vklad činil sto deset tisíc. Při kurzu dva celá patnáct ku jedné se potenciální výhra blížila ke čtvrt milionu korun.

„Řekni mi, že mám vidiny,“ prosil Tomáš. Najednou mu bylo strašlivé horko.

„Kdepak, kamaráde. Tvůj zrak je v pořádku. Topím se v trošičku hlubší žumpě než ty. Potřeboval jsem partáka. Kdybych tady seděl sám, asi bych vypustil duši.“

Na to už je pozdě, pomyslel si Tomáš. „Kde jsi sehnal prachy?“

„To ti povím až po zápase.“

„Marťas, proboha. Nejedeš v ničem, co smrdí kriminálem, že ne?“

„Neboj. Nic takového.“

„A když to nevyjde?“

„Zvládnou to,“ zahučel Martin a polkl.

Tomáš vzdychl a vrátil mu mobil. Připadal si jako v sauně.

Bylo půl hodiny po poledni a rozhodčí vhodil úvodní buly.

Seděli spolu bok po boku a vytřeštěnýma očima hleděli na blikající obrazovku. Jeli v tom společně; vyplašená zvířata lapená do pastí.

3.

Monika stála před chatrčí a chystala se na to, co čeká uvnitř. Ať už to bylo cokoli, musí být připravená. Rozhlédla se kolem.

Stromy ji obklopovaly v hustých řadách, úpěly pod poryvy studeného větru a jejich koruny zakrývaly téměř celou oblohu. Skutečný svět se zdál být nenávratně daleko.

Dveře chatrče byly zavřené. Monika by přísahala, že je posledně nechali rozražené dokořán. Možná je zabouchl vítr. *Nebo něco mnohem horšího.* Otřásla se. Tenkrát jich bylo šest. Nyní byla sama.

Sevřela pěsti a vykročila vstříc svému osudu.

Otevřela dveře a pátrala po něčem, čím by je mohla zajistit. Nechtěla, aby se opakovala stejná situace jako minule. Zahlédla ulomenou větev a nepatrně přikývla. Zvedla ji, jeden konec zapíchl do země a druhý zapříčila o dveřní konstrukci.

Naposledy vzhlédla k nebi a upnula se ke kousku šedivé oblohy. Zkontrolovala hodinky. Ukazovaly půl třetí. Za dvě hodiny bude tma. Měla vyrazit dříve, hned jak Tomáš odešel, ale sbírala odvahu příliš dlouho. Stará Monika by takovou kuráž nenašla ani za tisíc let, běžela by za Tomášem a všechno mu vyklopila, ale ta nová, zlostná

a rozhodná Monika, která odmítala cizí pomoc, nakonec zvítězila. Ona je jediná, kdo to může zastavit.

Pořád je šance, že nic nenajdu a za deset minut budu na cestě domů.

Sklapni sakra a postav se tomu čelem.

Vytáhla mobilní telefon a vytukala krátkou zprávu. Už chtěla telefon zastrčit zpátky do kapsy, ale na poslední chvíli se rozmyslela. Napsala ještě jeden vzkaz. Váhala. Kousala se do spodního rtu. Ťukla na tlačítko *odeslat*.

Nahlédla do útrob chatrče. Nebyl důvod lhát si do kapsy. Uvnitř cosi číhalo. Něco, co ji chtělo. Od samého začátku.

Vstoupila dovnitř. Vzduch ji zahalil do zatuchlého závoje. Vytáhla baterku, kterou vystrachala v Tomášově bedně na náradí. Mohla použít mobilní telefon, ale bytelná svítilna jí dodávala jistotu. Zapnula ji a kužel světla protnul místnost. Ve vzduchu poletovaly částičky prachu.

Neztrácela čas. Věděla, kam má jít. Zamířila do malé kuchyňky. Nikdo v ní nebyl. Stála a naslouchala. Škvírami dřevěných stěn se proháněl zbloudilý vítr, ale bylo tu ještě něco. Táhlé vrzání kdesi pod jejíma nohama. Monika sklopila ruku.

Žluté oko baterky bloudilo po podlaze. Zastavilo se na železném madle zapuštěném do země.

Poklop.

Přešla blíž. Vrzání znělo hlasitěji. Pokud chce zjistit pravdu, bude muset dolů. Sevřela baterku pevněji. Všude po těle cítila lepkavý pot.

Sehnula se, uchopila madlo a zvedla dřevěné víko. Šlo to překvapivě snadno. Jako by někdo poklop pravidelně otvíral. Vrzání ustalo.

„Ještě máš hlad, děvko?“

Monika se s lupnutím za krkem otočila. Máchala baterkou z jednoho rohu do druhého. Omlácený stůl, židle s polámanými opěrkami, zašlá kuchyňská linka s provizorním dřezem a nádobou na vodu – vše v rozkladu a pokryté letitým vlhkým prachem. Žádná živá duše. Pouze ta její; prozatím.

Klid, holka. Dnes to skončí. Ať už pro tebe, nebo pro to, co čeká dole. Skončí to.

Zaměřila pozornost zpátky na poklop. Posvítila do tmavého otvoru. Viděla žebřík a dole pod ním... zvířecí kosti obalené zbytky masa.

Světlo baterky se mírně tráslo. Její ruka. Nemohla ji zastavit. Sevřela si pravé zápěstí. Ztěžka oddychovala.

Vrrrz... vrrz.

Svraštila obočí. Ten pravidelný rytmus. Něco jí připomínal. Bože...

Vrrrz... vrrz.

Slezla dolů po žebříku, seskočila z posledního stupínku a podrážkami rozdrtila hromádku kostí. Sklepení bylo prosycené pachem krve a zkaženého masa.

Vrrrz... ticho.

„Vítáme tě, děvenko,“ zaznělo ze tmy opodál.

Monika vyjekla a posvítila před sebe. Zalapala po dechu. Hleděla na stařenu z obrazu.

Králova matka!

Žena seděla ve svém křesle a její oči se v kuželu světla podivně třpytily.

„Konečně se potkáváme,“ pokračovala stařena. „Čekáme tady drahnou dobu. Už jednou jsi nás poctila svojí návštěvou. Bohužel příliš brzy. Navíc s těmi otravnými smrady.“

Ó, skoro jsme je dostaly. Jen kdyby ta blondatá slepice neotevřela dveře. Zbytečné plýtvání sil. Ale synáček o nás dobře pečuje.“ Sáhla do klína a vytáhla syrové zvířecí stehno. „Komupak asi patřila tahle umňoukaná potvůrka?“ přemítala a hltavě se do něj zakousla. „Á, už víme. Ještě teď pro ni pláčou.“

„Ta pohřešovaná zvířata jsou vaše práce?“

„Děvenko, všechny hříchy světa nepadají na naši hlavu. Domácí mazlíčci se prostě občas zatoulají, co myslíš? No dobře, synáček jim k tomu sem tam pomůže. Rád nás krmí a tohle je mnohem větší zábava než balené kuře.“

„Synáček,“ odfrkla Monika.

„Je to hodný chlapec. Možná až příliš. Nejde mu to tak dobře, jak bychom si přály. Ale co naplat, je to pouhý sameček. Nemá žihadlo jako my.“

„My?“

„Je nás tu spousta. Brzy budeš patřit do naší rodiny.“

„Jsem tady, abych to ukončila.“

„Jistě, skončíme to. Jen se obáváme, že trochu jinak, než ses původně domnívala, má drahá.“

Monika udělala krok dozadu.

„Neboj se, děvenko, nebude to bolet,“ zamručela stařena. „Ne víc, než tenkrát uprostřed noci, kdy jsi dorazila za voláním našeho pána jako poslušná malá holčička. Ber to jako očkování proti lidské ubohosti. Ještě jedno malé bodnutí a budeš dokonalá.“

Máš v sobě moc, která nám imponuje. Je to dar. Nemůžeš ho promrhat jako tvoje babka.“

„Vy jste ji znala?“ Monika cenila zuby. Právě oko měla zalité černotou. Myslela na babičku a její laskavou tvář, která se později změnila v křehkou

skořápku potaženou kůží. Manželská postel, nemocniční lůžko, pak už jen rakev klesající do útrob krematoria.

„No jistě, děvenko. Tenkrát jsme ještě obývaly jiné tělo. My královny musíme měnit hnízdo pravidelně každý rok. Vetché lidské schránky nevydrží naši přítomnost příliš dlouho. Ta tvoje by mohla přetrvat celé roky.“ Zamlaskala.

„Ale zpět k té prohnané lasičce,“ pokračovala. „Podcenily jsme ji. Měla větší sílu, než sama tušila. Ovšem ne dost velkou. Když nahlédla do našeho nitra, přestříhla nit, na které visel její mrzký život. Zahlédla věci, které nedokáže snést žádný člověk. Víš, děvenko, svět je nejkrásnější, když hoří v plamenech. Však nám dáš za pravdu. Budeme tě učit, až splyneme v jedno.“

„Chcípni,“ zavrčela Monika a sevřela rty. Z koutku úst jí vytekl pramínek krve. Jazyk měla v jednom ohni. Cítila čirou nenávist, kterou si osvojila. Vířila ji s otevřenou náručí. Neměla strach. Už ne.

Stařena vstala. Její dlouhá sukně vlála ve vzduchu. Blížila se k Monice. Vznášela se nad zemí.

„Pohlédni na nás a řekni to ještě jednou,“ zasyčela.

Monika namířila světlo do její tváře. Oči stařeny pulzovaly jako dvě černé jámy. Žily vlastním životem. Sestávaly ze stovek blyštivých fragmentů a v každém z nich se odehrával jiný příběh. Spousta tváří – známých i neznámých – se míhala dokola a žila svoje životy.

„Jsi naše!“ vykřikla stařena. Už neměla ústa, ale díru plnou hemžících se sršní. Její tvář kmitala v hnilobném oparu jako křídla kolibříka. Ztrácela formu, roztékala se a zase spojovala.

Monika cítila drtivý tlak uvnitř hlavy. Sršně vířily kolem a narážely jí do rtů. Nepokoušela se utéct. Byla zde, aby bojovala. Byla zde, aby zabíjela. Chmátla stařeně po krku, ale místo masa a kostí jí v dlani uvízly desítky sršních těl. Očekávala přival bodnutí, ale hmyz na ni neútočil. Nechal se v poklidu rozdrtit mezi jejími prsty.

Stařena již nestála před ní. Byla všude. Objímala ji jako živoucí pavučina. Pronikala jejím oblečením. Lepila se jí na kůži a hlouběji do pórů.

Monika cítila ledovou bezednou hrůzu. Všechny noční můry se slily v jednu a dorážely na její smysly. Stála v nicotě. Slyšela nářek stovek hlasů. Sdílela jejich bolest. Na ústa jí stále dorážel dychtivý roj. Odehnala jednu vlnu, ale vzápětí přilétla druhá. Mávala rukama. Světlo baterky klouzalo po stěnách

sklepení. Lapala po dechu. Nářek sílil. Skřípal jí v uších jako brzdící lokomotiva. Všechna ta bolest a utrpení, nešlo to vydržet. Nešlo.

Otevřela ústa v němém výkřiku a odemkla tak dveře dotěrnému hmyzu. Pocítila zášleh ostré bolesti. Nemohla dýchat. Zděšení jí stáhlo hrdlo. Ne... počkat. Hrůza polevila. Měnila se v něco jiného a opojného – potěšení.

Monika nahmatala stříbrný řetízek na krku a šklubla. Zavřela a mrskla s ním do rohu. Pustila baterku; její světlo dopadlo na prázdné houpací křeslo.

Nastalo ticho.

4.

Jan Kovář si obhodil obránce Kazaně, spurtoval dopředu a uklidil kotouč do prázdné branky.

Fanoušci Magnitogorsku jásali, ale nikdo z nich neměl takovou radost jako dva muži z Raskovic.

Martin popadl Tomáše a rozcuchal mu vlasy. Křičeli jako šílenci.

Číšnice se nahnula přes bar a šťouchala do Martina, aby jí řekl, o co jde. Martin však nevnímal nic jiného než výsledek svítící na ukazateli skóre.

„Tři jedna, chlape! Tři jedna! Tři jedna!“

Tomáš se smál, jako kdyby ho lechtalo tisíc neviditelných prstů, a plácal se do stehen. Bezděčně pohlédl na pana Štítku, který dřepěl za proskleným okýnkem (barva jeho tváře připomínala sovětskou vlajku) a v ruce třímal zlomenou tužku. Evidentně byl věrný svojí přezdívce a přál jim úspěch, který je potkal.

„Slyšel jsi to?“ zeptal se Tomáš.

„Co myslíš?“ nechápal Martin.

„Ten zatracený šutrák, co mi spadl ze srdce.“

Slabě řečeno. Žádný šutrák... balvan.

„Mně to povídej. Hele, skočím na vzduch.

Potřebuju si brknout. Hned jsem zpátky.“ Martin seskočil ze stoličky a odběhl ven.

Slunce se schovávalo pod zamračenou oblohou, intenzita denního světla ho však přesto praštila do čela. Vytáhl telefon a vytočil číslo. Zubil se od ucha k uchu. Snažil se uklidnit.

„Dobrý den, tady Martin Konopka. Mám pro vás dobrou zprávu. Sehnal jsem peníze. Začátkem příštího týdne je donesu. Ano, je mi skvěle. Jistě. Ne, neděkujte. Já děkuju. Zachránil jste mi krk. Ano, brzy nashle.“

Zavěsil a pomyslel na Adélu. Chtěl ji vidět. Teď hned. Dneska hodlal slavit a nedokázal si představit lepší společnost. Doufal, že bude sama. Ale žádné

strachy. On to tak dlouho nenechá. Hnal se zpátky do baru. Cestou málem vrazil do nějakého drobného mužíka se zamlženými brýlemi.

„Sorry, kámo. Dáma nepočká.“

Vtrhl dovnitř.

„Tomáši, kamaráde! Tohle je náš den.“

„Řekne mi konečně někdo, co se tady děje?“

vyzvídala číšnice a špulila rty.

„Milujeme život, prdelko. Už jsem skoro zapomněl, jaké to je. Nalij nám jednoho medového Jacka a nemrač se na mě. Za chvíli musím letět.“

Tomáš počkal, až jeho přítel usedne, a naklonil se k němu. „Čistě mezi námi. Kde jsi sehnal ty prachy na sázku?“

Martin se ušklíbl. „Náš řída mě založil. No řekni, nemám já to skvělého šéfa?“

Král stál u kuchyňské linky a stále svíral mobilní telefon. Zachránil mu krk? To nebylo v plánu. Chtěl mu dupnout na hlavu a zanořit ho hlouběji do sraček, ve kterých plaval.

Když pro něj Šmídová (jeho věrná Dituška) vyslídila, že Konopka propadl sázení, mnul si ruce. Ideální příležitost, jak zatahat za nitky osudu. Nabídl mu svoje finanční prostředky a čekal. Už

viděl jeho zoufalou tvář. Držel ho pod krkem, ale ten zmetek se mu vyvlíknul.

Král bouchl pěstí do desky. Dokonce už si sehnal číslo na tvrdé hochy, kteří za určitou sumičku rádi zapomněli na dobré vychování; zlomené prsty, žebra, nos – nádhera. Teď si s ním může akorát tak vytrít zadek. K čertu. Copak musí všechno dělat sám?

Pohlédl na psa sedícího opodál. „Co čumíš, podvratáku?“ napřáhl se a mrskl po něm telefonem.

Chytl se za spánky. Musel na vzduch. Doklopýtal do chodby, přehodil přes sebe kabát a spěchal ven.

Ta zatracená hlava mu snad pukne.

5.

Musela jsem porušit naši dohodu. Držte mi palce. M.

Vlastimil Draštík přelétl očima doručenou zprávu, odložil mobil na noční stolek a položil hlavu zpět na polštář.

„Děje se něco, Vlasto?“ chtěla vědět Jaroslava Špačková, která ležela vedle něj. Dopřáli si pozdní oběd a momentálně jen tak lenošili.

„Kdepak,“ zamručel Draštík a promnul si oči. Jeho mysl šířily výčitky svědomí. Nevaroval

Moniku dostatečně. Měl jí prozradit celou pravdu, ale nenašel odvalu. Báł se vyslovit věci, na které se celý život snažil zapomenout. Překryl si tvář předloktím a otevřel dveře do minulosti.

Vrátil se o téměř půl století zpět. Chýlilo se k večeru a on zase dřepěl u chatrče, ohmatával její hrubé fošny a drmolil básničku, kterou musel odříkat až do úplného konce, aby splnil úkol, který si v partě stanovili. Čelo měl zbrocené potem, jak se soustředil na jednotlivá slova.

*Stojím tady na mýtině, vědom si tvé temnoty.
Neuteču, nevykřiknu, nezdráhám se samoty.*

Poslední sluneční paprsky zmizely za obzorem. Kdesi za jeho zády vykřikla sojka, jako by vítala přicházející noc. Otrásl se. Za nedalekým smrkem kdosi stál. Ale kdepak, zase ta jeho představitivost. Dokončí básničku a pomaže zpátky za kamarády.

*Zmiz mi z očí, sejdi z mysli, nezkoušej mě ošálit.
Tenhle svět už není k mání, nechal ses nám napálit.*

Prísahal by, že mezi větvemi stromu vidí mohutnou postavu. A ty oči... velké nenasytné trhliny se zeleným plamínkem uvnitř. Pokusil se zasmát,

ale znělo to jako hladové ptáče, které prosí o další příděl potravy. Musí dokončit tu zatracenou říkanku. Všichni kluci před ním to dokázali. Nebo to alespoň tvrdili. A proč musel jít zrovna on jako poslední?

Rozhlédl se. Teprve teď si uvědomil, jak rychle se setmělo. Nemohl ztrácet drahocenný čas.

*Moje slova at' jsou důkaz, že lid náš se nebojí.
Tvoje kosti...*

Větve smrku zapraskaly. Dřepěl u chaty a nemohl se pohnout. Ta postava. Jednu chvíli tam byla a druhou zmizela, aby se zase objevila. Proměnlivý stín. Napůl zlatý, napůl černý. Tetelil se před ním a rozpínal.

„Pojď blížžžž.“

To nemohla být pravda. Přeludy nemluví. Obklopil ho nesmírný smutek a pach rozkladu. Náhle přemýšlel jako stařec nad vlastním hrobem, ne jako malý kluk, který má celý život před sebou. Cítil se nemocný. Prolezlý chorobami celého světa. Okolní prostor připomínal nafouklý vřed hrozící prasknout.

Zatínal prsty do stěny chatrče. Krčil se před stínem, který nad ním nabýval jasnějších obrysů a natahoval své přízračné pařáty k jeho hrdlu.

Vyjekl a chytil se za pravý ukazováček, z něhož trčela tříška. Nečekaná bolest uvolnila jeho ochromení. Rozhýbal své olověné nohy a běžel jako nikdy v životě.

Zastavil až sto metrů od lesa. Oddychoval, otáčel se za sebe a vnímal měděnou pachut' v ústech. *Už nikdy se tam nevrátím. Nikdy, nikdy, nikdy.*

„Tak povíš mi konečně, co tě trápí?“ zeptala se Jaroslava a poklepala mu na spánek.

Draštík spustil ruku, kterou si zakrýval tvář, a pohlédl jí do očí. „Musím jít,“ zachraptěl.

Jaroslava se zvedla na lokty. „Ale no tak. Kam bys asi tak v sobotu odpoledne chodil. Ty mi něco tajíš?“

Draštík váhal. „Ano,“ odpověděl nakonec. „Až to vyřídím, tak ti všechno povím.“

„Pověz mi to hned.“

„Ne.“

Jaroslava zneklidněla. Ještě před chvílí si byla jistá, že muž, který leží vedle ní, neumí podobnou věc ani vyslovit. „Nenechávej mě tady samotnou, Vlasto. Zrovna teď tě potřebuju mít u sebe.“

Draštík vzdychl. Jeho pohled připomínal baseta loudícího zbytky od oběda. „Musíš mi věřit. V tuhle chvíli existuje někdo, kdo mě potřebuje víc než ty.“

„Ale já trvám na tom, abys tu zůstal.“

Draštík se zvedl k odchodu. „Pak ti všechno povím.“

„Ale já trvám –“

„Dost!“ vykřikl Draštík a zkrabatil čelo. „Jsi zástupkyně ředitele, tak se podle toho chovej. Kde je ta silná žena, které si tolik vážím? Zažíváme těžké časy, ale společně překonáme všechno, co se nám kurva zamane.“ Chytil se za spodní ret. Nevzpomínal si, kdy naposledy mluvil sprostě.

Jaroslava pootevřela ústa a zase je zavřela.

Přemýšlela, jak má zareagovat. Chtěla vybuchnout, ale vzápětí se uklidnila. Vlastně pocítila úlevu. Vlasta byl pozorný, ale nikdy ho nedokázala vnímat jako skutečnou oporu. Momentálně však měla pocit, že by udržel třeba celý svět, aby se na ni nezhroutil.

„Když musíš, tak běž,“ hlesla.

Draštík vděčně přikývl. Přemýšlel, že se omluví za svůj výbuch, ale na to teď nebyl čas. Spěchal z ložnice.

„Vlasto?“

Otočil se.

„Dávej na sebe pozor.“

Usmál se, ale v duchu trpěl.

Už nikdy se tam nevrátím. Nikdy, nikdy, nikdy.

Byl čas porušit další slib.

6.

„Zlato, jsem doma,“ zvolal Tomáš a zavřel dveře od bytu.

Ticho.

„Já vím, zdržel jsem se, ale všechno ti vynahradím. Co bys řekla na výlet do kina?“ Pověsil bundu na věšák a přešel do kuchyně.

„Kdepak jsi?“ Mrknul do obývacího pokoje. Zkontroloval ostatní místnosti. Nic.

Byl sám.

Zachmuřil se. Tohle nebyl Moničin styl. Když někam šla, dávala mu vždy vědět. Zkontroloval mobil. Žádná zpráva ani zmeškaný hovor. Vytočil její číslo. Po desátém zazvonění zavěsil.

Chodil po bytě, drbal se na hlavě a přemýšlel. Co Eva Smetanová? Mohla být u ní. Za pokus to stálo. Prohledával seznam a vydechl úlevou, když našel její číslo. Kdysi si ho uložil během jedné z jejích návštěv. Předpokládal, že úplně zbytečně. Stejně jako dalších sto čísel, která měl v telefonu. Doopravdy jich používal sotva deset.

Zmáčkł volání a čekal. Možná vyšiloval úplně bezdůvodně, ale uvnitř ho svíral neblahý pocit. Nemohl si pomoci. Telefon stále vyzváněl. *Copak mají dnes všechny ženské zavírací hodiny?*

„Ano?“ ozvalo se na druhé straně.

„Evo!“ vykřikl, „tady Tomáš, přítel Moniky. Promiň, že tě ruším v sobotu odpoledne, ale není moje drahá polovička náhodou u tebe?“

„Musím tě zklamat. Není tady. Něco se stalo?“

„Nevím. Doufám, že ne. Zmizela a nedala mi vědět. Tohle na ni nesedí. Je to taková moje malá poctivka,“ nervózně se zasmál.

„Jak dlouho je pryč?“

„Nemám tušení. Před chvílí jsem dorazil domů. Asi blbnu, že?“

„Je hezké, že o ni máš starost. Jsem si jistá, že se brzy ukáže. Dej mi pak, prosím, vědět. Abych měla klid, že to dobře dopadlo.“

„Dobrá. A promiň, že jsem otravoval. Zatím ahoj.“

Svalil se na sedačku. Dobrá nálada z něj vyprchala jako píchlá duše. Zapnul televizi, ale vnímal jen barevné fleky.

Měl strach.

„Kdo volal?“ vyzvídal Michal od kuchyňského stolu, pohlédl na svoji matku a sáhl do pytlíku pro další brambůrek.

„Přítel od Moniky Kloučkové. Neví, kde je. Zněl dost neklidně.“

Michal zbystril. Brambůrek zůstal na půli cesty k jeho ústům. *Dneska to skončí.* Tak zněla zpráva, kterou mu dnes Kloučková poslala. Myslel, že si spletla příjemce. Nikdy předtím mu nenapsala ani písmenko. Takové věci se přeci stávají.

„Nebud' vyděšený,“ utěšovala ho matka. „Vypadá to, že je pryč sotva pár hodin. Ty bys mě po takové době sháněl?“

Michal mlčel.

„Tak vidíš. Žádné drama se nekoná.“

„To je ti podobné,“ utrousil a odvrátil se.

„Na co narážíš, mladý muži?“

„Ale nic. Nech to plavat.“

„Jen do toho. Jestli mi máš co říct, tak sem s tím.“

Michal položil pytlík na stůl a olizoval si prsty od soli.

„Já čekám.“

Šlehl po ní pohledem. Zaplavila ho zloba. Nevěděl, kde se vzala, ale byla tu. Nabírala sílu. Máma se tvářila jako královna ze Sáby. „Stejně jako s tátou,“ vyhrkl.

„Zase začínáš, Michale? Proč jsi takový sobec?“

Vytřeštil oči. V hlavě mu blikal červený alarm. Čas přejít do útoku. „Sobec? Když táta umřel, nehnula jsi ani brvou. Jen se co nejdřív spakovat a vypadnout,

co? Já a ségra jsme ti byli u zadku. Na našem názoru nezáleží, že? Tak kdo je tady sobec?“

„Neřvi na mě a zklidni hormon, mladíku. Říkala jsem to už mockrát, ale zopakuj ti to po stopadesáté. Tohle je uzavřená kapitola. Tečka.“

„Jasně, táta je uzavřená kapitola. Měla jsi ho vůbec někdy ráda?“

„Víc, než bys myslel.“

„Tak proč se zabil?“

„Je to složité. Nemáš tušení...“

„Zabil se kvůli tobě!“ zařval Michal a viděl, jak mámě povolila tvář. Chtěl ta slova vzít zpět, spolknout je a strávit, ale bylo pozdě.

„Já... jsem hajzl... promiň mi to,“ blábolil, ale ani všechny omluvy na světě nedokázaly zastavit máminy slzy. Možná snad upřímnost. Michal se nadechl a pustil mámu do svého světa. „Ten den, kdy nás táta opustil, jsem usnul ve škole. Zdálo se mi o něm. Seděl v kuchyni a psal nějaký vzkaz. A pak... pak skočil a já běžel domů jako splašený a říkal jsem si: ‚Byl to jen sen, hloupý sen.‘ Jenže nebyl. Já tam stál a nechal ho to udělat. Je to moje vina, ne tvoje. Proto jsem se tenkrát na kopci ptal, jestli něco nenapsal. Rozumíš? Všechno byla pravda, kromě toho vzkazu.“

„Žádný vzkaz tam nebyl,“ hlesla máma; zlomená žena stojící u linky.

„Maminko, neplakej,“ prosila Eliška, která se objevila ve dveřích. „Já mám ten papírek od tatínka. Našla jsem ho pod ledničkou. Spadla mi tam borůvka a ten papírek tam ležel. Nechala jsem si ho na památku. Tak už neplakej, maminko.“

Michal vstal ze židle, dřepl si k Elišce a vzal ji za ramena. „Mluvíš vážně, Eli? Kde ho máš?“

„V penálu. Aby byl pořád se mnou.“

„Proč jsi nám o tom neřekla?“

„Bála jsem se, že si ho nebudu moc nechat,“ odvětila Eliška a utřela si nos. Vymanila se z Michalova sevření a odběhla k sobě do pokoje. Za chvíli byla zpátky a v ruce žmoulala kus složeného papíru.

Michal, který stále dřepěl, ho uchopil do znečitlivělých prstů. Vzkaz obsahoval jedinou větu:

Miluju vás, táta.

Michal nemohl odtrhnout oči. Nestály tam žádné výčitky ani zloba. Srdce mu bilo na poplach a svíralo se žalem. Četl tu větu stále dokola, dokud se slova neslila v jediný rozmazaný pruh.

7.

Petr seděl na gauči. Jarmila ležela na zádech, hlavu položenou na jeho klíně a nechala se vískat ve vlasech.

„Pořád se na ni zlobíš?“ chtěla vědět.

Petr pokrčil rameny. Sám nevěděl. Stále měl před očima její tvář plnou sebelítosti a zášti. Na druhou stranu, kdyby neztropila tu ostudnou scénu, byl by teď s Jarmilou v jednom pokoji?

„Jestli se nevrátí ani dneska, budeš muset zavolat na policii.“

„Ani mě nehne,“ odmítl Petr, ale o téhle nutnosti už nějakou dobu sám přemýšlel.

Jarmila se nadechovala k nějaké námitce, ale předběhl ji zvonek.

V Petrovi to hrklo. *Matka. Ztratila klíče a teď se nemůže dostat dovnitř.* Vstal a pohlédl na Jarmilu, která ho gestem odháněla ke dveřím.

Pár vteřin to vydržel, ale nakonec se podvolil.

„Kdo je?“ zvolal do sluchátka.

„Tady Libor. Pustíš mě nahoru?“

Libor... jaký Libor? A sakra. Petr zamžikal překvapením. „Jasně,“ vydechl a zmáčkl bzučák.

Čekal ve dveřích a bloumal, co po něm může jeho spolužák chtít.

„Zdarec,“ houkl Libor a vynořil se v celé své velikosti. Jednu tvář měl napuchlou a levou ruku obalenou v sádře.

„Vítej do klubu,“ přivítala ho Jarmila, která se vyloupila za Petrovými zády, a mávla na pozdrav svojí vlastní sádrou, ozdobenou malůvkami.

Libor znejistěl a začervenál se. „Nechtěl jsem rušit. Možná to počká na jindy.“

„V poho,“ uklidnil ho Petr. „Co se ti stalo?“

„To je fuk. Přišel jsem kvůli tvojí mámě.“

Petr s Jarmilou na sebe pohlédli.

„Byl jsem v samošce, a když jsem stál frontu na salámy, slyšel jsem, jak si ženská za pultem stěžuje právě na tvoji mámu. Prý měla dorazit na směnu, ale neukázala se.“

„Asi někde chlastá,“ prohodil Petr a Jarmila ho praštila mezi lopatky.

„Možná,“ přemítal Libor, „kdy jsi ji viděl naposled?“

„Ve středu večer kolem osmé.“

„Aha. Můj otec ji zahlédl ten samý den o něco později.“

„Kde?“

„U ředitele. Šli k němu domů.“

Petr se musel opřít o zárubeň. Čekal cokoli, ale tohle bylo moc i na jeho představivost.

„Možná o nic nejde,“ dodal Libor. „Jenom jsem chtěl, abys to věděl.“

„Měli bychom to prozkoumat,“ vstoupila do hovoru Jarmila.

„Jako že půjdeme k řídovi a zeptáme se, jestli tam náhodou nemá moji máti?“ hudroval Petr.

„Lepší než sedět na zadku a čekat. Už to jsou skoro tři dny.“

„Já nevím,“ zvažoval Petr.

„Ale já vím. Vyrážíme,“ zavelela Jarmila.

„A ty nás doprovodíš,“ pohlédla na Libora, který pobaveně přikývl. Nebyl zvyklý přijímat rozkazy. Kdyby šlo o kluka, možná by mu jednu vlepil, ale ta holka měla něco do sebe.

8.

Michal stál před vchodem, kde bydlel Petr a učitelka Kloučková. Čekal na ostatní a poskakoval, aby se zahřál. Hanka s Lenkou měly dorazit každou chvíli. Petr nebyl k sehnání. Přinejhorším si budou muset poradit bez něho. Času nebylo nazbyt.

Něco se dělo a Michal nemohl jen tak posedávat doma se založenýma rukama.

„Ahoj, fešáku,“ zvolala Hanka, která přišla společně s Lenkou. „Venku je pěkná kosa, doufám, že je všechno v cajku a brzy zalezeme zpátky do tepla.“

„Díky, že jste tady,“ odpověděl Michal. „Jak jsem se vám snažil vysvětlit po telefonu, Kloučková zmizela. Rád bych se pletl, ale zřejmě lítá v průšvih.“

„Ale proč?“ nechápala Hanka.

„Chatrč,“ ucedil Michal a ukázal jim textovku, kterou obdržel.

„Proboha,“ vydechla Lenka. „Jak dlouho je pryč?“

„Několik hodin. Navíc nezvedá telefon.“

„Co máš v plánu?“

„Zkusíme zazvonit na jejího přítele a všechno mu vyklopit. To je jeden z důvodů, proč jsem vás svolal. Samotnému by mi sotva uvěřil, ale když uslyší víc lidí, bude o tom přinejmenším přemýšlet. Co vy na to? Pomůžete mi?“

Holky přikývly.

„Takže vy mi chcete tvrdit, že v lese je nějaká chatrč, kde straší?“ konstatoval Tomáš a kroutil hlavou.

Děti byly usazené na gauči v obývacím pokoji a tvářily se, jako by je právě předvolal Nejvyšší soud, aby pronesly klíčové svědectví.

„Nevíme, o co tam přesně jde,“ odvětil Michal, „ale všichni jsme cítili něco divného. Paní učitelka na tom musela být stejně, protože nám zakázala, abychom tam ještě někdy strkali nos. Všechno, co po vás chceme, je, abyste to zvážil. Jestli si myslíte, že lítá někde po nákupech, nebo co já vím, necháme vás na pokoji. Znáte ji líp než my. Ale jestli je aspoň malá šance, že máme pravdu, myslím, že to za ten hodinový výšlap stojí.“

„Ale co když jenom ztratila telefon a zatímco ji budeme nahánět po všech čertech, vrátí se domů?“ namítl Tomáš.

„Potom můžete zůstat sedět na zadku a my půjdeme bez vás,“ odsekla Hanka a vysloužila si Michalův úsměv.

„Vy to myslíte opravdu vážně, že?“

Děti přitakaly.

Tomáš vzdychl. „Budeme potřebovat pořádné světlo.“ Odešel do ložnice a nepřestával kroutit hlavou.

Kamarádi významně pohlédli jeden na druhého.

Tomáš se vrátil a vypadal ustaraně. Čelo měl orosené potem. „Je pryč.“

Děti na něj nechápavě hleděly.

„Baterka... je fuč. Proč by ji někdo bral?“

Prohrábl si strniště. „Musíme jít.“

9.

Milovali se dlouho a vášnivě. Odhodili veškeré zábrany. Přehrada kdesi hluboko v jejich myslích se protrhla a dala průchod něčemu, co zavánělo probuzením. Po dlouhé době se cítili skutečně naživu.

Leželi v těsném objetí a vychutnávali jeden druhého.

Adéla Dušková se otočila čelem k Martinovi.

„Odejdu od něj. Hned zítra.“

„Myslíš, že tě nechá jen tak odtančit?“ přemítal Martin a hladil ji po zádech.

„Nejsem jeho majetek. I když on si zřejmě myslí něco jiného.“

„Kam půjdeš?“

„Nevím, něco si najdu.“

„Jsi moje holka. Můžeš zůstat u mě,“ navrhl Martin a vyčkával na její reakci.

Adéla mlčela. Odplula do minulosti. Zpět do malé přecpané cimry, ze které uprchla. Ale bylo potřeba utíkat tak daleko? Zadívala se Martinovi do očí. Kdepak...

Někdo zatukal na dveře.

„Richard!“ vykřikla Adéla a vylétla z postele. „Musel přijet dřív. Ještě, že jsem nechala klíče v zámku. Musíš se schovat.“

Martin se zamračil. „Takhle snadno mě nevyplašíš. Proč čekat na zítřek? Řeknu mu to přímo do očí.“

„To není dobrý nápad. Dokáže pěkně zuřit.“

Martin vstal a zanořil ruku do její rudé hřívy. „Nech to na mně,“ prohlásil a dlouze ji políbil.

Spěšně se oblékl, zamířil na chodbu a otevřel dveře.

Venku stál drobný mužík s brýlemi na nose a vypadal, jako by zabloudil.

Martin znejistěl. „Co si přejete? Sháníte Adélu?“

„Vaše nová oběť? Kdepak, jdu za vámi,“ odvětil mužík a zvláště se usmál. „Vy si mě nepamätujete, že?“

„To musí být nějaký omyl, nikdy jsem vás neviděl. A vůbec, jak jste věděl, že mě tady najdete?“

„Potkal jsem vás dnes na ulici. ‚Dáma nepočká,‘ tak jste to říkal. A smál jste se. Stejně jako tehdy, když jsem vám volal. Já vás varoval, abyste přestal, ale vy jste neposlouchal. Tak jsem vás sledoval, abych se ujistil.“

„Ujistil? O čem, proboha?“

„Že už se to nebude opakovat,“ zaskřehotal mužík a posunul si brýle. „Víte, nechal jsem to osudu. Čekal jsem venku před vchodem. Dlouho, předlouho. Už jsem chtěl odejít. Ale nějaká paní šla se smetím a pustila mě dovnitř. Usmála se na mě a povídá: ‚Přece nebudete čekat venku v takové zimě, běžte se ohřát.‘ Tak jsem tady.“

„Podívejte, nevím, o co vám jde, ale na tohle nemám čas ani náladu.“

„Na Magdičku jste náladu měl, že ano?“

Martin se zarazil. Na podzim randil s jednou mladou holčinou, která nosila tohle jméno. Úplně se do něj zbláznila. Byla v tom až po uši. Když jí dal košem, vyhrožovala mu, že si něco udělá. Dokonce na něj poštvála svého otce. Volal dvakrát denně a spílal mu za to, co provedl jeho dceři. Naposledy už to nevydržel a vysmál se mu. Ani nevěděl, jak dlouho se chechtal, ale když ho to přešlo, na druhé straně linky už nikdo nebyl. Že by teď stál před ním? Magdin otec?

„Kdo to je?“ vyzvídala Adéla za jeho zády. Už byla také oblečená.

Martin se otočil. „Ale nikdo. Hned to vyří –“
Třeskl výstřel.

Martin vyjekl a padl k zemi.

Adéla vyběhla na chodbu, slyšela však jen dusot nohou sbíhajících po schodišti. Vzdáleně a jaksi zpomaleně. Její mozek odmítal přijmout skutečnost. Všechno bylo jako pod vodou. Vrátila se do bytu. Martin ležel tváří k zemi a nehýbal se. Dřepla si k němu a začínala panikařit.

„Otoč mě,“ zamumlal.

Napjala všechny síly a převalila ho na záda.

Zvedal hlavu a snažil se zaostřit. „Kdepak tě mám?“

Sedla si k němu a držela ho. Klepala se snad víc než on sám.

Zvedl ruku. Chtěl ji pohladit, ale neměl dost sil.

„Jsi nádherná,“ zachroptěl. Ústa měl zalitá krví.

„Jsem tvoje holka,“ hlesla Adéla a nepřestávala se třást.

10.

Jarmila zazvonila a čekala, až ředitel vyjde ven.

V jednom z pokojů se svítilo, takže musel být doma.

„Tak polez,“ zamručel Libor a opětovně zmáčkl zvonek.

„Třeba to nefunguje,“ nadhodila Jarmila a otevřela branku.

„Co blbneš?“ chtěl vědět Petr.

„Jdu zaklepat na dveře. Však on vyleze.“

„Ta holka se s tím nepáře,“ kvitoval Libor a vyrazil za ní.

Petr pokrčil rameny a přidal se k nim.

„Hálo, je tam někdo?“ volala Jarmila a zkusila kliku od dveří. Bylo odemčeno. Pohlédla na kluky a šibalsky se usmála.

„Nechceš udělat to, co si myslím, že?“ zjišťoval Petr.

Jarmila neodpověděla a vstoupila do předsíně. Podlaha byla plná šmouh, jako by ji někdo drhnul mopem a neodvedl příliš dobrou práci. Lepila při každém kroku. Ve vzduchu se vznášel nasládlý zápach.

„Je někdo doma?“ zkusila to Jarmila. Když se nikdo neozýval, pokračovala dál do domu.

„Pojďte ven. Z tohotohle může být průšvih,“ namítal Petr.

Jarmila se na něj ohlédla. *Nebud' takový posera,* říkal její pohled.

Vešli do obývacího pokoje a zůstali stát jako přikovaní.

Sledovaly je desítky očí. Lesklých a mrtvých.

Na policích, konferenčním stolku, podél stěn – všude byla vypreparovaná zvířata, některá z nich zkroucená do podivných pozic.

„Podívejte na tohle,“ poznamenal Libor a ukázal na jeden exemplář: kočičí hlavu nabodnutou na jakémsi stojanu. Měla zelené kamínky místo očí a tlamu rozevřenou v divokém útočném šklebu.

Petr se odvrátil a přešel do přilehlé kuchyně. Náhle uskočil dozadu a narazil do zdi.

„Bucku?“ zašeptal a svezl se na podlahu. Německý ovčák seděl na zemi a s nastraženými ušima hleděl kamsi ke dřezu. Jeho ocas stočený kolem nohou však nebouchal o zem jako pokaždé, když Petr zavolal jeho jméno. Byl ztuhlý a vycpaný dřevitou vatou stejně jako zbytek těla.

„Co ti to udělal, kamaráde?“ mumlal Petr a držel se za tváře.

„Ty ho znáš?“ zeptal se Libor.

„Je to... byl to pes mojí sestřenky. V září se zaběhnul v lese. Ten hajzl ho musel nalákat. Musíme zavolat policii a vypadnout, než se vrátí. Zatracený magor.“

Libor přikývl a pomohl mu vstát. Jarmila ho vzápětí objala.

Pádili ke dveřím, když se Libor zarazil. „Slyšeli jste?“

Napínali uši... nic.

„Znělo to jako něčí hlas, asi blbnu, je to tady dost na palici,“ prohodil Libor a měl se k odchodu.

Petr zvedl ruku, aby ho zastavil. V obličejí byl bledý jako křída. „Máma... mohla to být moje máma.“

Chvíli váhali, ale nakonec se rozeběhli prohledat zbylé pokoje.

Rozrazili dveře do ložnice. Jarmila vykřikla.

Petrova máma měla ruce přivázané k čelu postele. Ležela na zádech, ústa měla přelepená páskou a břicho pokryté vrstvou zaschlé krve.

„Mami,“ vydechl Petr a dvěma rychlými kroky byl u ní. Odhrnul jí zpoceně vlasy z čela. Díval se na její zuboženou tvář a už ji nemohl déle nenávidět. Odlepil okraj pásky a opatrně ji strhl matce z úst.

„Promiň mi,“ zachraptěla Mirka Hrdličková. Nepamatovala si, že by kdy pocítila takovou úlevu. Bála se, tolik se bála. Když ležela na téhle zatuchlé posteli, zatímco ředitelovy chlípné ruce slídily po jejím těle, cítila, jak z ní pomalu utíká život. Měla strach, že už nedostane možnost, aby se omluvila. Teď ale viděla jeho tvář. Byl u ní. Její syn.

„Zavolejte doktora, rychle!“ zařval Petr.

Ve stejnou chvíli se ozvalo bouchnutí domovních dveří.

Čtyřčlenná skupina se prodírala lesem, který jako by je nechtěl pustit dál. Pomocí telefonů osvětlovali okolní prostor, přesto každou chvíli zakopávali o kořeny stromů a větve je škrábaly do tváří. Zůstávali pohromadě a podvědomě do sebe naráželi, aby se ujistili, že jsou jeden druhému nablízku.

Konečně dorazili na mýtinu.

„Je tady,“ sykla Lenka a třesla oči.

„Proč myslíš?“ zeptal se Michal, ale vzápětí pochopil.

„Zajistila dveře, abych je... aby se nezavřely,“ řekla Hanka a sklopila zrak. Zase ten hlas. Slyšela ho. Vtíravý a mocný. Chtěla ho vypudit. Ne. *Ne!*

Kamarádi pohlédli jeden na druhého. Připadali si slabí a bezbranní. Příliš malí a nízcí na to, aby čelili skryté síle, která na ně číhala.

„Moniko!“ zakřičel Tomáš.

Nikdo se neozval.

„Připravte se,“ promluvil Michal. „Ať je uvnitř cokoliv, zná to naše slabiny. Zkusí nás to dostat.“

„Budeme v pořádku,“ odvětil Tomáš, ale jeho hlas zakolísal. Stále měl své pochyby, okolní atmosféra a bezútěšnost tohoto místa na něj však doléhaly téměř stejně jako na jeho mladé průvodce. „Půjdu první,“ dodal a vykročil.

Ostatní ho v hloučku následovali.

Vnitřek chatrče páchl hnilobou. Ledový vítr zvenku jako by sem přes otevřené dveře nedokázal proniknout.

„Támhle na druhé straně,“ ukázal Michal směrem k zelenkavé záři a podíval se na Tomáše.

Městnali se uvnitř malé kuchyňky a jejich oči směřovaly na podlahu k otevřenému poklopu.

Vrrrz... vrrz.

„Moniko? Jsi tam?“ zeptal se Tomáš.

Vrrrz... vrrz.

Lenka lapala po dechu. I přes přítomnost ostatních kamarádů nedokázala ovládnout svůj strach. Navíc ten hrozný zápach. Světla z mobilních telefonů postupně slábla. Ztrácela vědomí. Tma plula prostorem a dusila ji.

„Leni, jsi v pohodě?“ pronesl nějaký hlas odkudsi z dálky. Čísi ruka ji chytla kolem pasu.

Lenčin pohled se vyjasnil. Byla to Hanka. Měla podivně zastřený výraz.

Hančina ruka sklouzla níž do zadní kapsy kalhot. „Jsem u tebe,“ zašeptala.

„Co to děláš?“ bránila se Lenka.

„Dělám co?“

Lenka se znechuceně odtáhla. Ta otázka jí přivedila husí kůži. *Dělám co? Dělám co? DĚLÁM*

CO? Třásla se po celém těle a spěchala blíž k ostatním. Hanka zkrivila tvář a couvla do kouta.

„Tomáši Kratěno, jsi to ty?“ ozvalo se zezdola.

Tomáš svařtil obočí. Poznal Moničin hlas, ale celým jménem ho oslovovala jen velmi zřídka. Obvykle, když byla vytočená do běla. Přispěchal k otvoru a klekl si na podlahu. „Ano. Jsi v pořádku?“

„Spadla jsem dolů. Mám něco s nohou. Jak jsi mě našel?“

Vrrrz... vrrz.

„Díky děčkám ze školy. Přišly za mnou a všechno mi vysvětlily.“

„Jsou s tebou?“

Vrrrz... vrrz.

„Ano, ukázaly mi cestu.“

„Výborně. Ať jdou dolů. Budeš potřebovat pomoc. Nemůžu se postavit.“

Vrrrz... vrrz.

Tomáš zaváhal. Její hlas zněl chladně a vůbec ne vystrašeně. Za normálních okolností by přeci umírala strachy; sama v temnotě uprostřed lesa. Posvítíl do otvoru. „Zlato? Co je tam dole za kosti?“

„Nemám ponětí. Možná nejsem první, kdo sem zahučel,“ odsekla.

Vrrrz... vrrz.

„Co je to za zvuk?“

Vrrrz... vrrz.

„Zlato?“

Tomáš se otočil na ostatní. Po tvářích mu stékal ledový pot. „Nemůžu vás nutit, ale sám ji po žebříku nahoru nedostanu. Pomůžete mi?“

„Proto jsme tady,“ odvětil Michal.

Tomáš úlevně přikývl.

„Já nemůžu,“ hlesla Lenka a skryla tvář do dlaní.

„Nic se neděje,“ odvětil Michal a uchopil ji za rameno. „Zůstaneš s Hankou nahoře a budete nám krýt záda. Zmáknete to?“ ujišťoval se.

„Jasnačka,“ přikývla Lenka. Hanka stála v koutě a neříkala nic.

Tomáš vsunul nohy do otvoru a začal sestupovat. Michal ho následoval.

Lenka přihlížela a bylo jí stále více do breku. Hanka za jejími zády se dala do pohybu.

Michal seskočil z poslední příčky a zacpal si nos, aby zmírnil kyselý puch zkaženého masa.

Vrrrz... vrrz.

Pohlédli před sebe. Na zemi se válela Tomášova baterka. Její žluté oko osvětlovalo zadní stěnu, kde ležel jakýsi muž.

„To je učitel Draštík,“ hlesl Michal, udělal dva kroky a zakopl o svítílnu.

Světelný kužel teď mířil na houpací křeslo...
a ženu v něm.

Vrrrz... vrrz.

Ženina tvář se vyloupala na světlo a po každém zhoupnutí se nořila zpět do tmy.

Vrrrz... vrrz.

Tomáš upustil telefon. Udělal krok. Jeden jediný. Víc nedokázal. Hleděl na ženu před sebou. Stále ještě připomínala jeho Moniku, ale byl to jen odraz v rozbitém zrcadle. Nic víc.

Nad jejich hlavami zazněl výkřik. Kdosi se zřítíl po žebříku a zůstal ležet.

Poklop od sklepení zapadl zpět na své místo.

12.

Jarmila běžela ke dveřím ložnice. Pohlédla do chodby. Zpoza rohu se vynořil ředitel. Spatřil ji a rozběhl se. Chňapla po klice, ale bylo pozdě. Ředitel kopl do dveří a odmrští Jarmilu přes celou místnost. Narazila do skříně. Uvnitř hlavy jí křuplo. Zůstala ležet.

„Svině!“ zavřískal Král. Jeho oči lemovaly temně fialové kruhy. Vypadal, jako by půl roku nespal. V ruce třímal nůž. Hleděl z jednoho na druhého a prskal další nesrozumitelné nadávky.

Libor se postavil před ostatní, aby je ochránil. Král se napřáhl a zaútočil. Chlapec zvedl paže. Nůž zajel do sádry na jeho levé ruce a pronikl do masa.

Král cloumal střenkou se vši zběsilostí, která ho pohltila. Už žádné šachy. Žádné zdlouhavé kudrlinky. Chtěl je zabít. Všechny.

Libor bojoval, ale ostrá bolest a nedávná zranění mu braly všechnu jeho medvědí sílu. Ředitel skučel, tlačil ho ke zdi a čepel nože se nořila stále hlouběji.

Petr vyskočil a pověsil se řediteli na záda. Bušil do něj pěstmi, škrábal, rval mu vlasy po celých chomáčích.

Král pustil Libora, který se sesunul k zemi, setřásl Petra a sevřel ho pod krkem. „Dlouhou noc,“ zakrákal a zesílil stisk. Z nosu, úst a temene hlavy mu tekla krev. Přesto se smál. A mačkal a rdousil.

Mirka Hrdličková sebou škubala. Úpěla bolestí a vydávala táhlé zvuky novorozence, který se dusí vlastním hysterickým pláčem. Viděla synovu brunátnou tvář. Už dlouho nevydrží. Musí mu pomoc. Musí.

Zařvala a jediným trhnutím přelomila dřevěné příčky, k nimž byla připoutaná. Hleděla na své uvolněné ruce. Vnitřnosti měla v jednom ohni. Musela ztratit spoustu krve. Ale to ji nezastaví.

I kdyby to měla být poslední věc, kterou v životě udělá.

Došla k tomu bastardovi. Levou paží ho ovinula kolem krku a prsty pravé ruky zabořila do jeho zvrhlých očí. Do stejných očí, které se do ní vpíjely, když ji bodl do břicha. A pak znovu a ještě jednou.

Král zavyl a uvolnil sevření. Vládl mocí šilence, ale žena za ním disponovala silou matky, jejíž dítě uvízlo pod koly nákladáku. Klesl na kolena a bezcílně máchal rukama. Tlak v jeho hlavě zesílil. Cosi se protrhlo. Zachroptěl a svalil se k zemi.

Umíral. Slepý a poražený.

13.

Michal přiběhl k žebříku. „Proboha, jsi celá?“

Lenka zaúpěla a mnula si bolavý loket. „Hádám, že jo.“

„Měla jsi zůstat nahoře.“

„Uklouzla jsem.“

„Hani, jsi tam?“ zjišťoval Michal a pohlédl k poklopu.

„Je naše,“ zamručela Monika.

Vrrrz... vrrz.

Michal se otrásl. Ten hluboký hrdelní hlas se učitelce Kloučkové vůbec nepodobal.

„Copak čumíš? Ach tak, my zapoměly. To je jediné, co umíš. Přihlížet. Neschopný malý ňouma, který nedokázal pomoci ani vlastnímu otci. Skočil do toho po hlavě, že?“ Vydala chrčivý smích.

„Tyhle triky už na mě neplatí,“ odvětil Michal a myslel na otcův vzkaz.

Monika zasyčela a přestala se pohupovat. „Jak myslíš, spratku. Stejně tě dostaneme.“

„Nech mě, abych ti pomohl,“ prohlásil Tomáš a pokročil dopředu.

„Mistr sázkař promluvil.“ Vycenila zuby. „Jedna usmolená výhra a tváříš se jako pán tvorstva. Vždycky ti stačilo málo, zkurvenče. Ani tu školu jsi nedodělal. Je nám z tebe na blití. Jsi ztroskotanec a ti si zaslouží jedno jediné... plazit se pod našima nohama.“

„Jsi nemocná,“ hlesl Tomáš a přiskočil ke křeslu. Monika mávla rukou a odhodila ho zpět jako kuličku zmačkaného papíru.

„To vy jste nemocní,“ zahřměla a vstala z houpacího křesla. „Páchnete strachem. Ale nebojte, dostanete injekci. Budete chcát blahem.“ Olízla si rty.

Michal s Lenkou klečeli u otřeseného Tomáše a nebyli schopni jediného slova.

Monika rozpřáhla ruce a otevřela ústa. Sklepení zaplnil zlověstný bzukot. Stovky tmavých teček vylétaly z jejích útrob, vířily vzduchem a seskupovaly se do smrtící formace.

Vlastimil Draštík přicházel k sobě. Měl pocit, že má pochroumanou kašdickou kůstku v těle, ale ke svému údivu se dokázal vyškrábat na nohy. Zkoušel si vzpomenout, jak se ocitl v bezvědomí. Pamatoval si Moničinu zrůzněnou tvář. Přišel pozdě. Držela ho pod krkem a zvedala do vzduchu, jako by nevážil víc než pytlík bonbónů. Hleděl do jejích planoucích očí. Stisk povoloval a zase sílil, jak bojovala s tím, co ji toužilo ovládnout. Víc si nevybavoval.

Nasál vzduch a masíroval si pochroumané hrdlo. Rozkašlal se a vyplivl krvavý hlen. Znovu se nadechl. *Vydrž, dědku. Aspoň jednou udělej něco pořádně. Máš tady nedodělanou práci. Ať je to cokoli, dlužíš tomu ještě jeden kompletní verš.*

Napřímil se. Věřil v sílu lidové říkanky; stála na piedestalu nad všemi knihami, které celý život četl, aby zapomněl. Věřil jí jako rytíř, který důvěřuje svému meči. Začal recitovat. Téměř křičel, aby přehlušil vražedný roj.

„Stojím tady na mýtině, vědom si tvé temnoty.

Neuteču, nevykřiknu, nezdráhám se samoty.“

Monika šklubla hlavou. Napůl černá, napůl zlatá. Jedovaté škvíry místo očí. Bytost v ní poznala starého známého a vyvěrala na povrch. Snad to byla pouhá iluze, ale na tom nezáleželo. Stáli tváří v tvář. A měli nevyřízené účty.

„Zmiz mi z očí, sejdi z mysli, nezkoušej mě ošálit. Tenhle svět už není k mání, nechal ses nám napálit.“

Bytost zaváhala. Možná nepatrně klopýtla, ale nejspíš se jednalo o zbožné přání.

Sršně nalétly na Draštíkovo tělo jako přílivová vlna a bodaly do holých míst na rukou a obličejí.

Draštík narazil do stěny, ale držel se na nohou. Neuteče. Nevykřikne. Dnes ne.

„Moje slova ať jsou důkaz, že lid náš se nebojí.“

Bytost zakňučela a natáhla své přízračné prsty k jeho hrdlu.

„Tvoje kosti nechť se zhroutí...“

Bodání sílilo. Zrychlovalo. Rychleji. Rychleji.

„ODPOČÍVEJ V POKOJI.“

Monika zamžikala očima zalitýma černotou. Viděla Draštíka, jak se v bolestech sune na podlahu. Ten starý dobrák jí poskytl zlomek zdravého rozumu. Rozhlédla se po místnosti. Spatřila Tomáše a své dva žáky po jeho boku. Přišli sem, aby ji zachránili. Na to však bylo příliš pozdě.

Pust' nás! Pust' náááásss!

Sršní roj nad ní zuřil nedočkavostí. Držela ho v šachu, ale nemohla to vydržet celou věčnost. Zbývalo jediné řešení.

Pohlédla na Lenku, Michala a svého milovaného Tomáše. Vzpomněla si na farářova slova, která pronášel na nedávném pohřbu, a pocítila náhlý vnitřní klid. „Každý z nás může být něčím hrdinou,“ řekla svým původním jemným hlasem. „Vy jste ti moji.“

Obrátila pozornost na dychtivé temné mračno. Usmála se.

„Za Kubu,“ zvolala a s rozpaženýma rukama vydala pokyn.

Černý vír se točil nad Moničinou hlavou. Smršťoval se a zase rozpínal. Nesouhlasil, odmlouval, ale musel poslechnout.

Armáda smrtících žihadel vyrazila do útoku, aby zabila svoji novou královnu.

Očista

1.

Raskovice pomalu procitaly z ošklivé noční můry. Málokdo si tu skutečnost připouštěl, ale téměř všichni ji podvědomě cítili. Nenávist se měnila v původní nelibost a z lásky postupně vyprchávala pachůť falešných výčitek.

A přesto, nic už nebude jako dřív. Po hlubokých ranách zůstávají jizvy. Nemělo cenu zapírat.

Čas však udělá, co bude v jeho silách. Nádech, výdech. Nádech, výdech.

2.

Nádech, výdech.

Tomáš naslouchal pravidelnému pípání podpůrných přístrojů, které udržovaly Moničiny životní funkce. Byla v kómatu již několik dní. Nezbyvalo nic jiného než doufat. Podle doktorových slov se to mohlo protáhnout na pěkný čekací maratón. Měsíce... roky.

Tomáš hleděl do prázdna. Zkoušel si utřídit, co přesně se onen prokletý sobotní podvečer přihodilo. Jak dny ubíhaly, dostávaly se k němu stále další a další střípky informací, tvořící pomyslné zrcadlo,

v němž se odrážel příběh jejich městečka. Ano, přesně tak, bydlel tu sotva půl roku, ale už si připadal být jeho součástí. Těžké časy vás stmelí. Ať už chcete, nebo ne.

Takže ještě jednou a pěkně popořádku.

Přestěhovali se do podnájmu v Raskovicích, aby začali nový život. Ten byt jim nenabídl nikdo jiný než ředitel místní základní školy. Jeho matka, která tam přebývala, měsíc předtím těžce onemocněla. Jaká to zatracená náhodička. Ředitel se jevil jako dobrák, ba co víc, byl to hotový samaritán. Měsíční gáže včetně energií byla až nechutně nízká. Vysvětloval to tím, že je rád za novou pracovní sílu. Nazýval Moniku darem z nebe a zubil se od ucha k uchu. Nuže, proč ne. Hloupý, kdo dává, hloupější, kdo nebere.

Kdo mohl tušit, že ředitel představuje nebezpečného psychopata, který svou matku uvěznil v opuštěné lesní chatrči a dost možná ji fyzicky týral? Byly toho plné noviny. Živila se ostatky mrtvých zvířat, které jí její povedený synáček předhazoval. Nikdo si nedokáže představit, jak musela trpět, když její zbídačené tělo vydechlo naposledy. Záchraný tým ji našel zkroucenou v rohu sklepení.

Není divu, že děti ze školy došly k přesvědčení, že v té chatrči straší.

Tomáš si promnul unavené oči. Pořád úplně nechápal, co tam vlastně Monika se svými žáky prvně pohledávala, a už vůbec nerozuměl, proč se tam jeho přítelkyně vydala znovu na vlastní pěst. Všechno šlo přeci vyřešit jediným telefonátem na policii.

„Proč jsi mi nic neřekla?“ zamumlal směrem k lůžku a pohládl Moniku po vlasech. Zakroutil hlavou a vrátil se zpět ke svému přemítání.

Šuškanda, která hýbala městečkem, přinášela další zajímavé souvislosti. Žádná z těch zpráv nebyla prozatím oficiálně podložena, jelikož zde stále probíhalo policejní vyšetřování a únik informací mohl ovlivnit výsledky pátrání.

Co tedy „jedna paní povídala“?

Robert Král měl mít na svědomí mnohem víc než svoji ubohou matku. Údajně zabil pana Bezoušku a také bezdomovce na odlehlé autobusové zastávce. Jistě, mohlo se jednat o pouhé plácání do vody ze strany místních drben. Na druhou stranu, kdo jiný by to asi tak udělal? Raskovice byly malé město. Jestli chtěl někdo tvrdit, že tady pobíhá více nebezpečných vrahů, měl by omezit přísun detektivních seriálů. Tohle není žádný Midsomer, lidičky.

Mirka Hrdličková už představovala těžko vyvratitelný kalibr. Její syn Petr a další dva kamarádi ji našli pobodanou přímo v ředitelově domě. Co se dělo pak, vědí už jen oni a zástupci kriminální policie. Jisté je jen to, že došlo k potyčce, během níž ředitel podlehl vážným zraněním.

Snad jediný, za koho Král nenesl přímou odpovědnost, byl Martin Konopka, kterého postřelil jakýsi muž. Zdálo se, že si Martin po vítězném tiketu schoval ještě nějaké to štěstí na horší časy. Ty přišly pár hodin nato, kdy schytil kulku do břicha. Momentálně se nacházel ve zlínské nemocnici stejně jako Monika a lékařův verdikt zněl jednoznačně: bude žít.

Tomáš plánoval, že půjde Martina navštívit, ale měl strach, zda by tím neprobudil svoje hazardní choutky. Zrovna absolvoval odvykací kúru a nechtěl to pohnojit. Dle jeho názoru se jednalo o stejný princip jako u narkomanů. Ve dvou se odvykat nedá. Dřív nebo později by jeden druhého stáhnul zpátky do té smradlavé žumpy, kde ještě nedávno plavali (téměř splývali). Zmákne to sám a bude doufat, že Martin udělá totéž. Promluví si, až budou mít čistou hlavu. Už žádné kurzy, bilance vzájemných zápasů nebo aktuální forma. Dost bylo kravin.

Tomáš si přešel prsty přes zarostlou tvář. Tolik tedy ke známým faktům a domněnkám. Ale bylo tu ještě cosi dalšího. Něco mnohem hůře uchopitelného.

Tomáš nikdy nevěřil babským povídkám a tlachání o nadpřirozenu. Smál se každému, kdo odmítal otevřít deštník uvnitř domu, lamentoval nad převrženou slánkou nebo zkoušel ve světle svíček vyvolávat duchy. Všechny ty věci okolo Moniky však nemohl jen tak hodit za hlavu. Noční můry, náměsíčnost, nadměrná síla a zmínky o věcech, které nemohla tušit. Musela být nemocná. Ale jaká choroba by mohla způsobit takové symptomy? No? Jaká?

Navíc... co měla znamenat ta sršní apokalypsa? Sledoval, jak zuřivý roj pohltil Moničino tělo, poslouchal syčivé zvuky, připomínající jablko vhozené do táborového ohně, a nechtěl ani pomyslet na to, co se děje s jejím půvabným obličejem. Rozběhl se k ní až příliš pozdě. Uchopil ji do náruče a volnou rukou odháněl ty řádící bestie. Očekával tvrdou odvetu, ale necítil žádnou bolest. Vůbec žádnou. Přestal panikařit a rozhlédl se. Byly mrtvé. Všechny do jedné. Ležely všude kolem. Hleděl na ně s ústy dokořán a měl co dělat, aby nezačal rvát. A odkud se vůbec uprostřed ledna

vzaly stovky takových potvor? Pokud věděl, zimní období přežívaly pouze sršní královny. Takže co? Jakási přírodní anomálie? Stejně tak mohl tvrdit, že sračky prostřené na svátečním talíři chutnají jako kaviár, ale pro tuhle chvíli žádné lepší vysvětlení v rukávu neměl.

Pohlédl na Moniku. Nebo se tam snad opravdu odehrávalo něco, co překračovalo hranice našeho světa?

Námitka, ctihodnosti! Irelevantní.

Připouští se. Držte se faktů, vážený pane svědku.

Pozoroval Moničinu pochroumanou tvář. Už dávno nebyla tou vyplašenou a svým způsobem roztomilou dívkou, jakou znal. Čišela z ní zlověstná krása. Jako by jí z pokožky sálala neurčitá forma energie, která mu naháněla husí kůži. Snažil se to popřít, ale nešlo mu nad tím mávnout rukou tak zlehka jako kdysi.

Možná opravdu –

Námitka, ctihodnosti! Tohle je pohrdání soudem.

Připouští se. Svědek se odsuzuje k propadnutí zdravého rozumu.

Tomáš zařal pěsti. Všechno se dá vysvětlit. Všechno.

Nebo ne?

3.

„Tak řekneš mi konečně, co se ti honí hlavou?“ zeptala se Jaroslava Špačková a namočila vatový tampón do octové vody.

„Nechci tě otravovat přeludy starého blázna,“ odvětil Draštík.

„Nezkoušej na mě tyhle kudrlinky. Chci to slyšet,“ trvala na svém Špačková a přiložila tampón na jeho pobodanou tvář. „Tohle ti uleví. Za chvíli budeš jako nový.“ Zadívala se do jeho unavených očí. „Tak mluv.“

Draštík vzdychl a přidržel se umyvadla. „Měla jsi v dětství nějakého svého strašáka?“

„Ale jistě. Každé dítě nějakého má. Ten můj žil v naší lednici a jmenoval se Otesánek.“ Špačková se odmlčela. Doufala, že Vlasta vyprskne smíchy, v jeho nateklé tváři se však nehnul jediný sval. „Lednice byla velká a hlučná. Naslouchala jsem těm podivným chrčivým a bublavým zvukům přes zavřené dveře svého pokoje a modlila se, aby Otesánek nevyšel ven. Občas jsem před spaním zkontrolovala, že je v lednici dostatek jídla. Jenom to ho mohlo udržet uvnitř.“

Jednoho večera jsem se zděšením zjistila, že je lednice téměř prázdná. Dala jsem tam potají umělé ovoce, které leželo na kuchyňském stolku jako dekorace. Nezbyvalo než doufat, že to Otesánka oklame. Tu noc jsem skoro nespala. Jednu chvíli mě dokonce přemohl pocit, že se snad dveře lednice otevřely. Otesánek poznal moji lest a šel si pro mě. Byla jsem strnulá hrůzou a čekala, až mě jeho ulepená ruka zatahá za palec u nohy. Ležela jsem a ležela a najednou začalo svítat. Cítila jsem ohromnou úlevu a běžela do kuchyně, abych dala umělé ovoce zpátky do mísy. Kdyby to zjistili rodiče, nejspíš by mi vyhubovali a kdo ví, možná bych dostala na zadek. Otevřela jsem dveře lednice a vykřikla. Jedno z plastových jablek bylo nakousnuté.“

„Co jsi udělala?“ zeptal se Drašík.

„Co by... svěřila jsem se mámě, jak už to malé děti dělají. Uklidňovala mě, že to musel být otec. V noci se prý často budil a šel si do lednice pro něco k snědku. Zřejmě ten večer trošku přebral a nevšiml si, do čeho kouše. Řekla mi, ať se o tom otci nezmiňuji. Bylo to naše malé tajemství.“

„Přesvědčilo tě to?“

„Kdepak. V noci jsem proklimbala sotva pár hodin a přes den se ploužila po domě jako přízrak.“

Máma už se na mě nemohla dívat. Přesvědčila otce, aby se lednice zbavil a pořídil novou. Tahle prý už špatně chladí a jídlo v ní nevydrží dlouho čerstvé. Otec láteřil, ale nakonec svolil.

Nová lednice nebyla v noci téměř slyšet a já zase našla svůj ztracený spánek.“

„Konec dobrý, všechno dobré,“ utrousil Draštík a dovolil si letný úsměv.

„Víš, co je zvláštní?“ přemítala Špačková. „Když jsem to po mnoha letech otci v žertu pověděla, zapřísahal mě, že neví, o čem mluvím.“

Draštíkův úsměv zvald.

„Ale dost o mně,“ vyhrkla Špačková. „Teď jsi na radě ty.“ Položila mu dlaně na tváře – opatrně – a donutila ho, aby se jí zadíval zpřímá do očí.

„S pravdou ven.“

„Nemá žádné jméno,“ začal Draštík.

„Kdo?“

„Můj strašák... nemá jméno. Je to pouhý stín, a přeci tak mocný, až se tají dech. Prvně jsem ho spatřil jako malý kluk s mladýma nohama, které uměly běhat zatraceně rychle. Utekl jsem a doufal, že byl pouhým výplodem dětské fantazie.“

„Pokračuj.“

„Byl tam.“

„Kde?“

„Pod chatrčí, kde se před několika dny staly všechny ty hrozné věci. Otiskl se do té nebohé dívky.“

„Moniky Kloučkové?“ zhrozila se Špačková, ustoupila o dva kroky a narazila do pračky.

Drašík přikývl. „Civěl na mě svýma otrávenýma očima. Šklebil se, jako by naznačoval, že i ďáblové mají právo na druhou šanci. Uběhly desítky let, ale já věděl, že si mě pamatuje. Stačilo, aby natáhl svoji přízračnou ruku a zardousil mě jako slepé mládě.“ Odmlčel se. „Věříš mi?“

Špačková si vybavila jiného ďábla. Zrůdu, které si kdysi vážila. Robert Král byl jejím vzorem a přítelem. Jeho podivné chování přičítala podlomenému zdraví. Zavřela oči, zacpala uši a pracovala, jak nejlépe dovedla. Alespoň do onoho temného odpoledne.

Před týdnem ji pozval do ředitelny, aby probrali dosavadní průběh školního roku. Hovořili o úředních záležitostech. Král vyhlížel nepřítomně... možná až znuděně. Vypadalo to, že každou chvíli usne a rozbije si čelo o hranu stolu. Z čista jasna se však sehnul a ze spodního šuplíku vylovil láhev vodky. Náhle vypadal čilý jako rybička.

Zarazila se uprostřed věty. Zalapala po dechu. Škrábalo ji v něm, jako kdyby mluvila dlouhé hodiny a nikoli pouhých pár minut. Pálilo to.

„Dáme si šťopičku, má drahá kolegyně?“ zahlaholil Král a laškovně zaťukal na hrdlo láhve.

„Já... nechci.“

„Ale no tak, na uklidnění nervů. Zažíváme krušný rok. Je toho hodně... pro nás pro oba. Ale my to zvládneme. A stvrdíme to přípitkem.“

„Nemůžu,“ špitla a v duchu si představovala onu svůdnou chuť, které tak pracně odolávala. A bylo to zatraceně těžké, na to můžete vzít jed (nebo láhev vodky, jak je libo). Mnohem těžší než školní rok, o kterém blábolil ředitel.

„Jsem to starý hlupák!“ vykřikl Král a plácl se do čela.

Privřela vypoulené oči. Snad si konečně uvědomil svoje nevhodné chování. Zjistěte nezapomněl na její lihové dobrodružství, které neskončilo ztrátou zaměstnání jen díky jeho shovívavosti a pomocné ruce.

„Skleničky!“ vyhrkl Král. „Žádné nemám.“ Mávl rukou. „Ale to nevadí. Však já vím, že zrovna ty žádné nepotřebuješ. Jsi zvyklá pít rovnou z lahve, že? Jako žízňivý poník!“ Zahýkal smíchy.

„Proč mi to děláš?“ naléhala.

Král ignoroval její otázku a odšrouboval víčko. Natáhl ruku. „Dáma první. Ale musíš mi slíbit, že mi necháš aspoň jeden hlt. Ano, Jaruško? Nebo snad babičko Rajčo?“

Vyjekla. Takhle ji oslovovala pouze jedna osoba na světě. Malý človíček, kterého lechtala na chodidlech, aby slyšela jeho kuckavý smích.

„Ale copak, má milá? Myslel jsem, že ti bude víc šmakovat, když ti tak budu říkat. Můžu tě u toho hladit po ruce jako tvůj malý vnouček, chceš?“

Zacpala si uši, ale nedokázala utišit kakofonii dopravní nehody, která předznamenala nový věk. Dobu bolesti a šíravých výčitek. Dcera a malý vnuk; dva pilíře jejího života zborcené během jediné osudové vteřiny.

Vstala a odkráčela z ředitelny. Král na ni volal, ale neotočila se. Kdyby to udělala, musela by mu tu zatracenou láhev rozbít o hlavu (nebo ji do dna vyprázdnit).

Robert Král pro ni ten den zemřel. To ovšem ještě netušila, že za pár dní bude skutečně mrtvý.

Vzhledla k Vlastovi, přešla k němu a objala ho. „Věřím ti každé slovo.“ Cítila octovou vodu a lehký závan potu. Její vyvolený se třásl strachy.

Seděly na Hančině posteli a protějším oknem hleděly do promrzlé zahrady.

Téměř dva týdny se neviděly. Hanka od oné hrůzné soboty marodila a ve škole se ještě neukázala. Lenka jí nosila zápisky z vyučování, ale vždy je přebírala paní Vránová. Hanka zůstávala zavřená ve svém pokoji. Až dodnes.

V pokoji panovalo rozpačité ticho. Lenka se snažila navázat alespoň oční kontakt, ale její kamarádka vytrvale odolávala. Zhoupala se v bocích a štouchla ji do ramene. Hanka konečně otočila hlavu směrem k ní. Vypadala provinile, ale koutky úst jí zacukaly v náznak plachého úsměvu.

„Taky už se tak těšíš na jaro?“ špitla nakonec Hanka.

Lenka vděčně přikývla. „Jasnačka. Ještě jednu takovou zimu, tak zalezu někam pod deku a už mě nikdo nikdy neuvidí.“

„Jak to jde ve škole?“

„Už si to celkem sedlo. Asi máš tucha, co tam bylo za chaos. Všichni jsou pořád jako opaření, ale už se rozjela normální výuka. Nikdo z učitelů nezkouší. Jedou si svůj výklad a nepouští se do žádných větších akcí. Většina z nich pořád rozdýchává to s řídou.“

Hanka sraštila obočí. „Co Petrova máma?“

„Žije, to je tak jediné, co vím. Petr o tom nechce moc mluvit. Asi to byl pěkný mazec.“

Hanka si povzdychla a chytla Lenku za ruku. „Bude to někdy jako dřív?“

Lenka chtěla původně odpovědět, že ani náhodou, ale cítila třas Hančiných prstů. „Nevím,“ řekla nakonec. Lhaní jí nikdy nešlo, ale za pokus to stálo.

„Moc mě to mrzí,“ hlesla Hanka.

Lenka znejistěla. „Co máš na mysli?“

„Nevím, co to do mě vjelo,“ pokračovala Hanka. „Najednou jsem to prostě nebyla já. Jako by mi někdo vlezl do makovice a škemral o samé hnusné věci. Jsi moje nejlepší kamarádka, ale tam v té chatrči jsem ti zkrátka chtěla ublížit.“ Pustila Lenčinu ruku a chytla se za hlavu. „Byla jsem tak osamělá. Do počtu. Já přeci vím, že šlíš ze tmy. Chtěla jsem tě uklidnit, být s tebou... a ty jsi mě odstrčila. Nepotřebovala jsi mě, protože tam byl Michal.“ Zachytila Lenčin pohled a zrudla. „A ten hlas v mojí hlavě pořád žadonil. Udělej to, udělej to, udělej to. Tak...“

„Tak co?“

„Tak jsem tě shodila dolů.“

Lenka zesinala. Doposud žila v domnění, že propadla panice a zkrátka uklouzla. V tom

zmatku se to mohlo klidně stát. Ale tohle? Její skoro sestra že by ji srazila do sklepení? Mohla si přeci zlomit vaz, sakra. Zkoušela si vzpomenout, jak to doopravdy bylo. Možná, že na zádech skutečně cítila něčí ruce. Ano. Těsně předtím, než se zřítíla dolů jako pták s polámanými křídly.

„Myslíš, že dva týdny v kuse marodím?“ nadhodila Hanka. „Mrkni na mě pořádně. Copak takhle vypadá nemocný člověk? Kdepak, holka. Stal se ze mě podělaný simulant. Stydím se za sebe. Myslela jsem, že pomůže, když na nějakou dobu zmizím ze světa. Že třeba časem dokážu odpustit sama sobě, víš? Jenže takhle to nefunguje. Člověk si nemůže jen tak odpustit. K tomu jsou potřeba minimálně dva lidi. Co myslíš, Leni? Mám u tebe ještě nějakou šanci, nebo se mám jít rovnou zahrabat tamhle pod tu jabloň?“ Kývla směrem do zahrady.

Lenka hleděla do prázdna a pravým chodidlem přejížděla po hakisáku, který se povaloval u nohou postele. Ten šustivý zvuk ji uklidňoval. „Na jabloň už mám rezervačku já, pamatuješ? Chtěla jsi, abych byla ve stínu.“

Hanka ožila. „Takže mi odpouštíš?“

„Ne,“ odpověděla Lenka a poslala tak kamarádku zpátky do hlubin melancholie.

„Já vím,“ špitla Hanka. „Jsem naivní pako.“

„Nemám ti co odpouštět,“ namítla Lenka a usmála se.

Hanku ten hřejivý úsměv bodl u srdce. Toužila ji políbit, ale z jedné pohřební jámy se právě vyškrabala a nechtěla vykopat druhou – možná o poznání hlubší.

„Vlastně jsi mi v té chatrči s něčím pomohla,“ řekla Lenka a bavila se Hančiným překvapeným výrazem. „Oživila jsi něco, na co jsem chtěla zapomenout. Jenže pak bych uvízla na mrtvém bodě. Tenhle oříšek prostě musím rozlousknout, ať už ukrývá cokoli. Chápeš?“

„Jestli chápu? Panečku, já vůbec netuším, o čem to žvatláš. Mluvíš jako nějaká rozpolcená hrdinka z těch tvých harlekýnek.“

„Hej!“ Lenka šťouchla Hanku do žeber a tvářila se nakvašeně. Po pár vteřinách to však nevydržela a vyprskla smíchy.

Hanka se k ní připojila.

Chechtaly se ve vzájemném objetí a jedna druhé funěly do vlasů. Byly šťastné, že jsou zase spolu. Kamarádky na život a na smrt. A momentálně vedl život.

5.

Lenka dorazila domů a mnula si promrzlé tváře a nos. Překypovala dobrou náladou. Božínku, měla jí na rozdávání. Vplula do kuchyně a zamířila rovnou do ledničky. Z té samé radosti jí pěkně vyhládlo. Chňapla po prvním jogurtu, který zahlédla, zavřela dveře lednice a jedním rychlým úkrokem doprava stála u spíže. Zkontrolovala třetí poličku zezdola a – bingo! – popadla pytlík s piškoty. Vždycky tam byl. Jedna z jistot jejího dětství.

Otevřela jogurt a nasypala na něj několik piškotů. Tahle kombinace prostě neměla chybu. Stejně jako její máma, protože ten pytlík s piškoty; zkrátka... vždycky tam byl.

Lenka ukořistila poslední čistou lžičku, nacpala si plnou pusou a otočila se od kuchyňské linky. Průchodem do obývacího pokoje zahlédla mamku, jak okupuje gauč a na klíně má rozložené album s fotografiemi.

Lenka nadzvedla obočí. Mamka vypadala posmutněle, což jí vůbec nebylo podobné. Jestli Lenka v životě něco nechápala, pak to byla mámina neutuchající dobrá nálada. V tomhle ohledu byla spíše po otci.

„Na co koukáš?“ zeptala se, když přistála vedle mámy, a přitiskla se jí na rameno.

„Ale, brouzdám se v minulosti. Už je to skoro dvanáct let, co zemřel tvůj strýček. Dneska by mu bylo rovných pětadvaceti. No co na mě tak překvapeně hledíš? Přeci víš, že jsi měla strýčka. Pravda, moc se o něm nebavíme,“ odmlčela se.

„No tak, teď nemůžeš přestat. Už jsi to nakousla. Jaký byl?“

„Adam byl jen o rok starší než tvůj otec, ale vždycky měl pocit, že na něj musí dávat pozor. Často nás navštěvoval a občas tě dokonce hlídal. Pokaždé říkal: ‚Plavte ven. Já se vám o to vaše holátko postarám.‘

Vzpomínám si, že mi to jeho holátko znělo vždycky tak nějak nepříjemně. Ale ten jeho usměvavý a jakoby neškodný obličej mě pokaždé zlomil. A tak jsme šli s otcem třeba do divadla, na skleničku nebo obojí, zatímco o tebe strýc pečoval.“

„To jsem vůbec netušila,“ žasla Lenka. „Ukaž mi nějakou jeho fotku,“ vyhrkla a nacpala si do pusy další porci piškotů s jogurtem.

Máma otočila na další stránku. „Tak třeba tady je pěkně vidět. To s tvým tátou zase někde rybařili. Když se dali dohromady, tak je snad nic jiného nezajímalo. Byl to celkem sympaťák, že?“

Lenka zaostřila na fotografii a zakuckala se. Tu tvář znala. Ano, usměvavá s dětskými rysy. Člověk by si myslel, že by ani mouše neublížil. Ale co takhle malé holčičce, kterou tu a tam pohlídal? Kdesi vzadu v Lenčině hlavě jako by něco zapadlo. Skoro mohla slyšet ten zvuk: jemné *cvak*, jako když zapnete přezku od batohu.

Lenka zkřivila tvář a vyplivla poslední sousto zpátky do kelímku.

„Co to děláš?“ protestovala máma.

Dělám co? Dělám co? DĚLÁM CO?

„Kde je teď?“ vyhrkla Lenka a šila sebou, aby zaplašila ony pomyslné dotyky.

„Však ti povídám, že už je dobrých dvanáct let po smrti, ty popleto.“

„Aha... já... on.“

„Uklidni se, dítě, a pověz mi, co ti přeletělo přes nos.“

Ale Lenka se nemohla uklidnit. Ten parchant ji osahával. „Jak zemřel?“

„To teď nebudeme rozebírat.“

„Jak zemřel?“ zopakovala Lenka s důrazem na každou slabiku.

Máma si ji měřila starostlivým pohledem a přes její semknuté rty nemohla proniknout jediná hláska. Něco v Lenčině výrazu – snad šílenství – ji však

muselo přesvědčit.

Sklopila hlavu a začala vyprávět.

„Bylo to těsně po tvých třetích narozeninách na sklonku března, když se rozhodli, že opět vyrazí na ryby. Ale tentokrát se nemělo jednat o žádné troškaření. Kdepak, museli jet do Norska a nikdo na světě jim to nedokázal vymluvit. Chytnou prý tu největší tresku ve Skandinávii.

Za pár týdnů měli sbaleno a mně nezbyvalo nic jiného než zarputilé mračení. To víš, nebyla jsem z toho kdovíjak nadšená. Plánovali, že budou pryč celé dva týdny, a mimoto mi slavnostně sdělili, že si nebudou brát mobilní telefony. Moderní technika prý do panenské norské přírody nepatří. Asi si mě dokážeš představit. Málem jsem vyletěla z kůže. Norsko mi najednou připadalo stejně daleko jako Mléčná dráha. Adam mi v jednom kole opakoval, že se mi o manžela postará jako o vlastního, usmíval se jako měsíček na hnoji a nakonec mě tou svojí poťouchlostí nakazil natolik, že už jsem se nevydržela dál mračit. Zbyl mi jen odevzdaný úsměv a malá tříletá dcerka v náručí. A tak se z nás stali na dva týdny sirotci.

Stála jsem zrovinka támhle u sporáku a klohněla míchaná vajíčka, když tvůj otec otevřel dveře od domu. Odhodila jsem vařečku a běžela mu naproti.

Mačkala jsem ho a líbala snad celou věčnost. Pak jsem si ale všimla, že pláče, a to mě vyděsilo. Bylo to snad poprvé v životě, co jsem ho viděla takhle brečet. Od té doby plakal ještě několikrát, ale důvod byl vždycky stejný.“ Máma zaklapla album a vsunula ho do přihrádky pod stolem. „Nechme toho.“

Lenka hleděla na máminu strhanou tvář, ale nemohla jí dopřát odpočinek. Ještě ne. Musela se dozvědět celý příběh. Prostě musela. „Maminko, prosím, chci to vědět,“ zaškemrala. Tohle oslovení vždycky zabralo. Vypočítavé, ale zatraceně účinné. Jindy by se zastyděla, ale dnes večer se proměnila v prohnanou šelmu, která dostane, co chce; strýcovu hlavu na zlatém podnose.

„Tak dobře,“ souhlasila máma a jak se nořila do minulosti, její pohled opět zneprítomněl. „Tvůj otec se celý klepal a nejdřív mu nebylo rozumět jediné slovo. Uvařila jsem mu čaj s rumem. No, spíš to byl rum s čajem, ale když ho tvůj otec vypil, byl konečně schopný souvisleji mluvit. Pověděl mi, co se stalo...“

„Tak už mě nenapínej.“

„Tvůj strýc během rybaření spadl do moře a utopil se.“

A to má být jako všechno? Lenka to málem vyslovila nahlas. Čekala nějakou šťavnatou historku,

kteřá by dokázala uhasit ten oheň, který v ní právě úřadoval. Strýc ji hlídál, chmatal na ni těma špinavýma prackama a pak... pak se prostě utopil.

Lenka se v sobě snažila najít alespoň špetičku soucitu, ale nemohla zaplašit dojem, že z toho otcův bratr vyvázl až příliš snadno. Kdo ví, kam až by to zašlo, kdyby se nenalokal té ledové norské vody. Mohl ji klidně znásilnit. Možná to udělal. Jakou měla, prokristapána, jistotu, že k tomu nedošlo? *Tak tedy na zdraví, strýčku. Možná právě díky tobě a tvým nenechavým prstům usínám dlouhé hodiny. Bojím se totiž, že se vynoříš na hladinu a najdeš si cestičku zpátky do mého pokoje.*

„Jsi v pořádku, myško?“

Lenka spolkla odpověď, která se jí drala na jazyk, položila hlavu na mámino rameno a nechala se vískat ve vlasech. Mohla by mámě povědět svůj vlastní příběh, ale na to ji měla až příliš ráda. Bude mlčet. Každý člověk ukřývá nějaké tajemství a ona měla to své.

Zavřela oči a nechala minulost, aby zůstala tam, kam patří.

Lenčin otec zdolával poslední desítky metrů, než se dostane do svého příjemně vytopeného domu. Ale kam by vlastně spěchal? Zima ho netrápila

ani v nejmenším. Žaludek měl zahřátý blíže nespécifikovaným množstvím slivovice a na hrudi cítil pálení dávného pocitu viny. Jednou za čas to na něj zkrátka dopadlo jako kovářovo kladivo. *Buch, buch, buch*. A pořád dokola, dokud si nesbalil saky paky a nezhroutil se na některou z hospodských židlí.

Lidé, kteří svoje problémy řešili nad sklenkou alkoholu, mu byli odjakživa proti srsti a hle, dnes večer se s nimi paktoval jako starý známý. Vedli chytré řeči, nadávali na život a při tom všem žvanění jim pěkně vyschlo v krku, což nebyl zrovna dvakrát neřešitelný problém, pokud jste zrovna vysedávali v nějaké z podobných náleven.

„Na zdraví, brašule,“ zamumlal a pozvedl ruku s pomyslnou sklenkou. Vzhlédl vzhůru, pozoroval nebe poseté hvězdami a vzpomínal.

Jezdili s bratrem na to zatracené pobřeží poblíž Ålesundu každičký den. Jeden z místních rybářů jim ho doporučil jako zaručenou tutovku. „Torsk! Torsk!“ vykřikoval a rozpráhoval ruce, jako by chtěl obejmout celý Skandinávský poloostrov. Se svým dlouhým plnovousem a zbídačeným chrupem vypadal jako protřelý mořský vlk; nebo taky obecní blázen (s bratrem se později shodli na tom, že patřil do té druhé kolonky).

Vysedávali na pronajaté lodi celé hodiny. Chvíli mlčeli, chvíli klábosili a máchali pruty ve slané vodě. Vlastně to bylo docela fajn. Když už nic jiného, alespoň se díky bratrovu kapitánskému průkazu nemuseli spoléhat na nikoho cizího. A hlavně... měli svoji podomácku vyrobenou pálenku. Tři čtyři panáčky a rybaření bez úlovku získalo svoje specifické kouzlo.

„Jestli toho norského šupáka ještě někde potkáme, tak mu ten prut narvu do řiti,“ ulevil si bratr jednoho pozdního odpoledne, které už zase trávili uprostřed zálivu, a nalil si dalšího panáka. Ten den mu pálenka obzvlášť chutnala.

„Nevadí, brašule. Koukni na tu nádheru kolem.“

„Jo, asi máš pravdu. Až moc velká nádhera pro takového šupáka, jako jsem já.“

„Co blázníš?“

Bratrova dobrácká tvář se zkřivila do jakési změti znechucení a lítosti. „Však ty nic nevíš,“ mávl rukou a nalil si další rundu.

„Tak co se děje?“

„Zasloužím si zhebnout, do prdele.“

„Dobře, za prvé polož tu kořalku a za druhé vyklop, co máš na srdci.“

„Kaňku jako prase, to tam mám.“ Jazyk mu těžknul, ale jeho oči vypadaly střízlivě a jaksi

posmutněle. Jako by ho snad prosily o odpuštění. „Je to jako zatracený pytlík brambůrků, který máš před sebou. Máš na něj takovou chuť a stačí jen natáhnout ruku... tu zatracenou ruku.“ Pohlédl na svoji pravou dlaň a sevřel ji v pěst. „Máš parádní rodinu, víš to? Hodnou manželku a nádhernou dcerku.“

„Kam tím míříš?“

„Ani nevím. Nejspíš do pekla.“ Pokrčil rameny. „Mám jenom vás. Tvoje rodina je i moje rodina. Však víš, jednu manželku jsem pochoval a druhá nestála ani za tu rohož před domem, který jsem jí nechal, aby se jím udávila. Jenže ta potvora se jen tak nezalkne. Má husí žaludek, ale to ti přeci nemusím vykládat, však jsi měl tu čest.“ Chmátl po láhvi a upil rovnou z ní. Potřísnil si celou bradu. Tvářil se jako štěně, které právě počůralo páníčkův koberec. „Zasloužím si zhebnout,“ zopakoval.

„Měli bychom zařadit zpátečku.“

„Něco vrátit nejde,“ odsekl bratr.

„Myslel jsem vrátit se do motelu. Dej mi to.“

Bratr ucukl rukou, ve které třímal pálenku.

„Můj milášek.“ Myslel to jako vtip, ale opravdu tak vypadal; pološílený Glum.

„Něco ti zabralo!“

Bratr vyskočil a vytrhl prut ze stojanu. „Je to macek!“ zařval a klopýtl směrem k vyvýšenému zábradlí na přídi.

Pak se to stalo a přišlo to stejně nečekaně jako facka od nejlepšího přítele.

Prut se ohnul do strašidelného úhlu a bratr přepadl přes palubu jako nějaký kabaretní kouzelník. V jednu chvíli tam byl a najednou se vypařil. Vynořil se jen na malou chvíli, zamotaný do přetrženého vlasce. Šlapal vodu a plácal rukama. Ledabyle, téměř bez zájmu.

Jejich oči se střetly. „Nikdy jsem nechtěl holátku ublížit,“ zachrčel a přestal se snažit... jen tak přestal. Klesal pod hladinu a ještě pár vteřin bylo vidět jeho červenou zimní bundu. Pak zmizel docela.

„Co jsi tím, ksakru, myslel?“ remcal Lenčin otec s rukou na klice od domovní branky. Byla ledová jako voda, která si vzala jeho bratra.

Vstoupil do domu, vysoukal se ze zimních bot a s opileckým funěním doklopýtal do obývacího pokoje. Zůstal stát. Pohlédl na svou ženu, kterou po všech těch letech stále miloval. Pak na dceru, kterou miloval snad ještě víc. Seděly tam. Jeho dvě lásky pěkně pohromadě. Snažil se usmát, ale nemohl.

Co jsi tím, ksakru, myslel, ty bastarde?

Vzpomněl si na prasklou žárovku v koupelně a na dceru. Nahou a vyděšenou.

Holátko.

Málem vykřikl, ale místo toho popřál dobrou noc a zamířil do ložnice. Než půjde do sprchy, tak si narovná záda.

Jako zatracený pytlík brambůrků... máš na něj takovou chuť... stačí jen natáhnout ruku.

Usnul v rozepnutých kalhotách a s mikinou vyhrnutou pod bradou. Zdálo se mu o bratrovi a jeho nenechavých prstech.

6.

Šourali se do kopce směrem ke kostelu a přilehlému hřbitovu.

„Takže jste z toho venku?“ zeptal se Michal, když vyslechl Petrův příběh.

„Doufám,“ přitakal Petr. „Nejsou žádní jiní svědci, jenom my. Vyslychali každého zvlášť a naše verze se shodují. Jenom drž jazyk za zuby. Nesmím o tom s nikým mluvit. Přece si ale nemysleli, že to nevykecám nejlepšímu kámošovi? No, jestli na to přijdou, jedeme v tom společně, šlehačko.“

„Dej pokoj,“ zavrčel Michal a ušklíbl se. „Jak je mámě?“

„Máma,“ vzdychl Petr. „Podepsala revers. Doktoři lomili rukama, ale trvala na tom, že bude se mnou. Prý mě nespustí z očí. Když jdu ven, musím ji každou hodinu prozvánět, že jsem v pohodě. Spíš bych to měl chtít já po ní.“ Pohlédl na Michala a pokrčil rameny.

„Blázinec, co?“ odvětil Michal.

„Teď jsi na to kápnul,“ přitakal Petr. „Ale celkem fajn blázinec,“ dodal a usmál se.

Dorazili ke hřbitovní bráně a na chvíli zaváhali. Nechybělo mnoho a mohli tu ležet mezi ostatními.

Prošli několika uličkami a zastavili se před Kubovým náhrobkem.

„Ahoj, kámo,“ hlesl Petr, přidřepl si a pohladil jemně opracovanou žulovou desku. „Bez tebe to tady stojí za prd.“

„Přesně tak, chybíš nám, chlape,“ přitakal Michal.

Petr si promnul oči. Bojoval se slzami a prozatím to zvládal. Zadržel dech, aby zamaskoval třesoucí se hlas. „Něco pro tebe máme,“ vyhrkl, ze zadní kapsy kalhot vylovil průhledné pouzdro s hokejovou kartičkou a opřel ho o náhrobek. „The Great One osobně. Nejlepší patří k nejlepším, kámo.“ Vstal a zhluboka se nadechl.

Chvíli jen tak postávali a vychutnávali sluneční paprsky, které na okamžik protrhly olověná mračna.

„Tak zase někdy,“ zamumlal Petr a otřel si slzu z levé tváře. Přemáhal se ze všech sil, ale tahle mrška mu unikla.

„Měj se,“ hlesl Michal a snažil se spolknout knedlík, který mu uvízl v krku.

Opustili hřbitov a zamířili směrem k vlakovému nádraží. Chtěli se jen tak toulat a pročistit hlavu. Za poslední měsíce toho bylo víc než dost.

Usedli na jednu z laviček nedaleko prvního nástupiště. Další vlak měl jet za patnáct minut a kousek opodál už se začínal tvořit hlouček cestujících. Tak to bylo v pořádku. Jejich přítomnost je podvědomě uklidňovala.

„Je to za náma?“ zeptal se Petr.

Michal se předklonil a složil ruce do klína. „Vrtá mi hlavou ještě jedna věc.“

„Povídej, přeháněj.“

„Myslíš, že z toho Kloučková vyvázne?“

Petr ohrnul spodní ret. „To mi pověz ty. Viděl jsi to přeci z první řady.“

„Ona na sebe ty zatracené sršně poštvála, aby nás zachránila. Bodaly ji úplně všude. Hromada žihadel. Tohle by nikdo normální neustál. Jenže ona pořád dýchá. Bojuje o život, rozumíš?“

„Škoda, že nemůžeme nějak pomoci. Měl jsem ji rád.“

Michal zakroutil hlavou. Ten minulý čas se mu vůbec nezamlouval. „Myslíš, že o něčem sníš?“

„Proč?“

„Jen tak,“ odtušil Michal, ale v duchu si slíbil, že něco zkusí.

Vzkříšení

1.

Týdny plynuly a Michal sedával na posteli se stále zoufalejším výrazem ve tváři. Každý večer před spaním upínal mysl na jedinou osobu; Moniku Kloučkovou. Chtěl ji vyrvat ze spárů umělého spánku a zpočátku tomu skutečně věřil. Párkrát snil o Lence a jejích sladkých rtech, jednou utíkal před FBI, která ho honila kvůli ukradenému lízátku, ale většinou (a to bylo ze všeho nejhorší) se mu nezdálo vůbec nic. Alespoň nic, co by si pamatoval.

Snážil se nepodléhat beznaději, jenže dnes... víra vyprchala jako bublinky z laciného šampaňského. Zbyl jen zmar.

„Trápí tě něco?“ vyzvídala Eliška, která se přikradla do jeho pokoje.

Michal zakroutil hlavou. „Jak tě to napadlo, ty trdlo?“

„Nevím. Jsi můj bráška. Měla bych to přeci poznat.“

Michal pokrčil rameny. Ta malá ještěrka ho zase odzbrojila svojí bezprostředností. „Těžko se mi to vysvětluje. Jednou ti o tom budu vyprávět, platí? Dáš mi teď pusku na dobrou noc?“

Eliška se rozběhla a prudce ho objala.

„Co blbneš?“

„Nechci, aby ses trápil,“ odvětila a políbila ho na špičku nosu.

„To lechtá,“ smál se Michal.

Eliška odběhla z pokoje a za pár vteřin byla zpátky i se svým plyšovým tygrem. „Tu máš. Bude na tebe dávat pozor.“

Michal přimhouřil oči. „A co ty? Nebude ti bez něj smutno?“

„Možná. Ale ty ho teď potřebuješ víc než já. Až se přestaneš trápit, tak mi ho vrátíš.“

„Platí,“ souhlasil Michal a zatahal svoji malou sestřičku za bradu.

„Tak dobrou,“ popřála Eliška a otočila se k odchodu.

Michal ji pozoroval. Ano, občas mu lezla na nervy, ale mnohem častěji ho dokázala rozesmát. Měla v sobě cosi zvláštního. Nevěděl přesně co, ale časem na to určitě přijde. „Ty, Eli?“

„No?“

„Jsem rád, že tě mám.“

Eliška se zahihňala a zmizela mu z dohledu.

Převaloval se celé hodiny.

Nikdy to nedokážeš. Blázne! Co sis myslíš? Že jsi nějaký bohatýr? Vkradeš se do cizího snu, získáš princeznu a půl království k tomu? Nejsi nic. Nic!

Zlobil se na sebe za svoji pošetilost. Odkopl peřinu. Měl žízeň. Půjde se napít a pak se třeba spláchně do záchodu. Sakra už.

Pocítil závrať.

Stál v opuštěné třídě, kterou pravidelně navštěvoval, i když měl kolikrát chuť jít za školu, proflákat celý den a třeba zkusit vykouřit cigaretu (cigarety podle jeho skromného mínění páchly, ale k chození za školu mu prostě nějak pasovaly).

Rozhlížel se kolem. Všechno bylo na svém místě, a přeci tu něco nesouhlasilo. Pohlédl k oknům a ztuhl. Venku panovala chmurná tma. Normálně by viděl osvětlený školní dvůr a schody vedoucí dolů do města. Za skleněnými tabulemi však nebylo vůbec nic. Jenom prázdnota.

Ale něco tu přeci jen bylo. Otravný zvuk, který mu dráсал nervy.

Škráb, škráb, škráb.

Vycházel ze zdí.

Tohle muselo být ono. Sen, po kterém tak dlouho toužil. *Její sen.*

Michal zatnul pěsti a zjistil, že svírá plyšového tygra. „Tak přeci na mě dáváš pozor?“ zamumlal

a objal ho, jako by mu nebylo patnáct, ale o deset méně. A co má být? Je tu snad někdo, kdo by to na něj vykecal? Nikoliv, vážení.

Přešel k umyvadlu a plyšáka si nacpal pod pyžamo. Mohl ho položit na jednu z lavic, ale z nějakého důvodu ho potřeboval mít stále u sebe.

Škráb, škráb, škráb.

Otočil kohoutkem. Žízeň mu spalovala hrdlo. Ozvalo se zachrčení. Z kohoutku vylétla černá kaše a pleskla o umyvadlo jako mokrý hadr.

„Nemusím mít všechno,“ zabručel Michal a vyšel ze třídy. Kdyby se ohlédl, možná by spatřil postavu, jak dřepí na venkovním parapetu a tiskne svůj bledý znetvořený obličej k okenní tabuli. Cenila zuby. Měla hlad. Hrozný hlad. Dala by cokoli za jediné sousto. Už brzy se dočká. Ta zpropadená sviňka ji nepustí dovnitř. Je silná, ale ne dost. Podlehne každou chvíli a pak... přijde čas krmení.

Postava za oknem předla blahem.

Michal sešel o patro níž a zamířil ke kabinetu, kde ve skutečném světě sídlila Monika Kloučková. Prázdnou chodbou se rozléhalo pleskání jeho bosých chodidel o chladnou dlažbu. Procházel kolem jedné z nástěnek. Zarazil se. Nástěnka obsahovala profilové fotky jednotlivých učitelů. Všechny byly neporušené, až na jednu. Tvář

Moniky Kloučkové překrývala nevzhledná čmáranice. Zuřivé tahy na několika místech protrhly papír. Čišela z nich nenávist.

Škráb, škráb, škráb.

„Kdo je to?“ ozvalo se za jeho zády a čísi ruce mu zakryly oči.

Michalovi poskočilo srdce. Ten hlas znal a těšil se, až uvidí jeho majitelku. Otočil se a vydechl překvapením. Ano, byla to Lenka, ale takovou ji neznal. Zplihlé umaštěné vlasy, tvarohovité – a snad trochu oteklé – tváře, temně fialové kruhy pod kalnýma očima.

„Leni, jsem tak rád, že tě vidím. Kde se tu bereš?“

„Není to jedno?“ odvětila Lenka a chytla ho za ruku.

Škráb, škráb, škráb.

Michal se odtáhl.

Lenka zavrňela a naklonila se k jeho uchu: „Neboj,“ zašeptala, „jsme tu sami. Jenom ty a já. Můžeš mě mít. Úplně celou. To jsi vždycky chtěl, ne?“

„Nejsi skutečná,“ zamumlal Michal.

Lenka se usmála a kousla ho do ušního lalůčku. „Sáhni si a pochopíš, nevěřící Tomáši.“ Přesunula

se k Michalovým ústům. Ovinula ruce kolem jeho krku. Byla tak blízko. Ještě blíž. Líbala ho.

Michal vnímal její vlhké rty. Ani zdaleka však nechutnaly po jahodové žvýkačce, jak si vždycky představoval. Byly hořké; rty nemocného člověka, který snědl příliš mnoho prášků. Ale přesto... působily tak žádostivě... tak opojně. Chtěl se k ní přitisknout. Hladit ji. Všude. Úplně všude.

„Co to tam schováváš?“ zavrčela Lenka a šťouchla ho do břicha. „Překáží mi to... nám.“

Michal si vyhrnul vršek od pyžama. „Dárek od sestřičky.“

„Tady ho nebudeš potřebovat,“ vyprskla Lenka a chňapla po tygrovi.

Michal uskočil a sevřel jí zápěstí. Bylo to jako mačkat sáček s mletým masem. Prsty se mu bořily stále hlouběji. Čekal, že narazí na kost, ale žádná tam nebyla.

Lenka vydala nelidský hrdelní zvuk. Její tvář ztrácela pevné obrysy. Hemžila se hmyzími larvami. Příliš velkými. Příliš hladovými.

Škráb, škráb, škráb.

Michal zaryl prsty, jak nejhloběji dovedl. Škubl. Lenčino předloktí se s páravým zvukem odtrhlo od zbytku paže.

Na zem se sypaly desítky tučných larev... stovky. Spěchaly ke stěnám chodby, kde se zavrtávaly pod omítku. To, co bývalo Lenkou, klesalo k zemi jako píchlá matrace. Zbyl jen kroutící se hnus.

Michal uháněl pryč. Nohy se mu třásly, ale nesly ho dál. Poděkuje jim později.

Doběhl ke kabinetu a rozrazil dveře. Chtěl vtrhnout dovnitř, ale v poslední chvíli zastavil. Brada mu klesla v němém úžasu.

Monika Kloučková seděla na zemi v tureckém sedu. Hlavu měla svěšenou a vypadala na pokraji sil. Všude kolem ní se rozprostíral živoucí koberec utvořený z tisíců včelích těl. Lezly jedna přes druhou, jakmile však zbystřily vetřelce, hemžení ustalo.

Michal polkl. Na čele mu vyvstaly krůpěje potu. Jedna z nich si našla cestu na špičku nosu a o vteřinu později kápala na jednu ze včel. Odpovědí bylo podrážděné zabzučení. Včela vyslala signál ke svým sestrám. Vibrovala. Předváděla hmyzí čardáš.

„Jsem přítel,“ zašeptal Michal.

Vibrování skončilo. Nastal čas pro konečný verdikt.

Michal zatnul zuby a připravil se na nejhorší. Skupina včel u jeho nohou se rozestoupila a odkryla

kus hnědého linolea. Michal překvapeně zamrkal. Ale co když je to past? Něco jako železo na medvěda? Pohlédl na učitelku. Musí to zkusit. Už se dostal příliš daleko. Zvedl nohu... váhal... váhal... došlápl. Pár včel mu přes palec vylezlo na nohu a pohrávalo si s jemnými chloupky na jeho nártu.

„Děkuju,“ hlesl Michal a jako by tohle kouzelné slůvko, které mu rodiče od malička vtloukali do hlavy, platilo i ve hmyzí říši. Další skupiny včel uvolnily cestu a umožnily průchod do středu místnosti.

Michal už neváhal ani vteřinu a několika dalšími kroky stál u Kloučkové. Našel ji. Měl by mít radost. Tak proč ho tížil ten svíravý pocit v žaludku?

Kdesi vzadu se ozvalo tříštění skla.

2.

Monika trpěla. Nesměla však povolit. Když to udělá, probudí se do života jako zrůda, která zničí všechny, na nichž jí záleželo. Únava ji dusila jako zatuchlá peřina. Bojovala.

Vybudovala si chrám. Ne nadarmo měl podobu školní budovy. Co její paměť sahala, vždy chtěla být učitelkou. Vést děti důležitou fází jejich života a předávat jim kousek sebe. Její práce byla posláním.

Jaká to obehnaná, ale pravdivá písnička. Alespoň pro ni.

Jestli má stanout tváří v tvář svojí temné polovině, která číhá venku v prázdnotě, aby ovládla její duši, ať je to tady.

Brada jí klesla na hrudník. Musela ji zvednout a pokračovat v soustředění. Napnula šlachy na krku. Ta zatracená hlava vážila snad tunu. Musí se vzchopit... nemůže.

„Jste v pořádku?“ zeptal se čísi hlas.

Ta otázka už ji jen polechtala na spánku. Ztrácela vědomí. Padala do temnoty.

Kdosi ji zachytil. Otevřela oči. Zvednout víčka bylo jako otevřít zrezlý poklop.

„Michale?“

„Pomůžu vám.“

Monika zatřásla hlavou. „Musíš zmizet. Hned.“

„Je to jen sen,“ chlácholil ji Michal.

Monika zaslechla pravidelné pleskání. Vytřeštila oči. Ukázala směrem k otevřeným dveřím.

Michal zkoprněl. Napnul uši. Otočil se.

Něco se blížilo... rychle.

Plesk, plesk, plesk.

Ve dveřích se objevil zčernalý pařát. Pak druhý. Znetvořená hlava se zbytky Moničiných rysů. Celé tělo. Lezlo to po čtyřech.

Monika zaúpěla. Nebyla připravená. Nikdy nebude.

Včely na podlaze se semknuly dohromady a vytvořily vyvýšenou hradbu.

Bestie ve dveřích nevrle zasyčela a vrhla se na stěnu. Lezla po ní s obratností přerostlého pavouka.

Plesk, plesk, plesk.

„Uteč,“ chroptěla Monika a z posledních sil tahala Michala za rukáv pyžama. „Uteč, uteč.“

Zrůda už se plazila po stropě.

Plesk, plesk, plesk.

Michal vstal. Víc nestihl. Kousek před ním se spustily prameny špinavých vlasů. Následovala odporná tvář protkaná řečištěm černých žil.

Monika sledovala, jak zrůda vystřelila levý pařát a chňapla Michala pod krkem. Zvedla ho do vzduchu. Jeho nohy se třepotaly jako křídla umírajícího motýla.

Zrůda spokojeně zachrčela. Prsty pravého pařátu se roztáhly. Místo nehtů měla zahnutá žihadla, na jejichž koncích se leskly jedové kapky. Věnovala Monice výsměšný pohled a zabořila je Michalovi do žaludku. Znovu. Znovu.

„NE!“ Vyčerpaná Monika ležela na lopatkách a bezmocně přihlížela.

Zrůda rozšklebila ústa. Lačnila po měkkých vnitřnostech. Zahryzla se Michalovi do břicha, vzápětí však zaprskala zklamáním. Odhodila chlapce do rohu místnosti, kde zůstal bezvládně ležet.

Monika ječela žalem. *Tobhle se stane všem, na kterých ti záleží.* Zaúpěla a převalila se na bok. *Vstávej. Zatnula pěsti. Vstávej!* Zařvala jako raněná šelma. **VSTÁVEJ!**

Vyškrábala se na nohy. Pozorovala ohavnou tvář – její tvář – s mokvajícími ústy, vpíjela se pohledem do rozteklých hnisajících očí. Třásla se vypětím, ale zároveň cítila obrovskou sílu, která sálala z jejího nitra a brněla jí v konečcích prstů. Měla jeden pokus. Jeden jediný. Pokud selže, ať je prokleta na věky věků.

Zrůda visela na stropě a olizovala si přední pařáty. Připravovala se na hlavní chod.

Monika rozpráhla paže. Kroužila dlaněmi. Svolávala svoje bojovnice. Potřebovala je všechny do jedné.

Včely vzlétly jako jeden muž. Vířily kolem Moniky v podobě smrtící spirály a nadzvedávaly její dlouhé kadeře. Byly tady, aby chránily svoji královnu. Teď přišla jejich chvíle.

Moničiny rty se pohybovaly, netvořily však žádná slova. Téhle řeči rozuměla jenom ona a její věrné společnice. Roztáhla prsty.

Včely se za ohlušujícího bzukotu vrhly na společného nepřítele.

Zrůda se zachechtala. Včelí žihadla nemohla proniknout její tvrdou tělesnou schránkou. Máchala pařáty a cpala si ty nicotné potvory po hrstech do bezedných úst. Krmila se jejich trapnými tělíčky. Bavila se jejich marnou snahou. Jenže něco se dělo. Lepily se na ni. Další a další. Nemohla dýchat. Zkoušela je setřást. Dotěrné malé svině. Teplota stoupala. Nesnesitelné horko. Spalující výheň.

Zrůda řvala bolestí. Běsnila. Šílela. Hořela.

Tělo obalené vibrujícími včelami spadlo na zem. Vřeštělo jako křída skřípající o tabuli. Svíjelo se. Vřískot přecházel v bublavé chrčení a o pár chvil později utichl docela. Bylo po všem.

Monika zavřela oči. Blouznila vyčerpáním. Vydala se ze všech sil. Cítila smrt. Věčný odpočinek. Slyšela, jak klepe na dveře. *Ted' můžu spát navždy.* Zhroutila se na podlahu.

3.

Tísnilo se na dřevěné vyhlídce za městem a kochali se okolím.

„Už jsem skoro zapomněla, jaký je odtud krásný výhled,“ prohlásila Hanka k ostatním členům party.

„Celé město jako na dlani, že?“ souhlasila Lenka.

„Vypadá jinak,“ odušil Libor.

„Hůř, nebo líp?“ chtěl vědět Michal.

„Nevím, prostě jinak.“

„Ještě nedávno jsem chtěla zdrhnout, ale zkuste mě odsud dostat teď,“ řekla Jarmila a chytila Petra za ruku.

Michal přikývl. Oproti ostatním zde strávil nejméně času, ale po všem, co zažil, si připadal, jako kdyby položil jeden ze základních kamenů tohoto města. Nového města. Bez nočních můr a hlavně těch skutečných. Byl na vrcholu puberty a hlavou se mu honila spousta pomíjivých nápadů, ale jednu věc věděl jistě: na světě není jediné místo, kde by žil raději.

Život. Sáhl si na břicho a vzpomínal na plyšáka, který ho zachránil. Byl to jen sen. Ano, tuhle větu si v hlavě omílal snad po milionté. Poprvé, když se probudil na podlaze svého pokoje. Vytáhl tygříka zpod pyžama a koukal na díru v jeho boku. Zakroutil hlavou. To přeci nic neznamenalo. Mohl ho roztrhnout, když

padal z postele. Sežene nádobičko a díru zašije. Dá si záležet a sestřička snad nic nepozná. Takový byl plán. Když se k tomu však druhý den odhodlal a vzal plyšáka do ruky, zjistil, že podivně páchne. Sáhl do díry na boku a nabral trochu molitanové drti. Promnul ji v prstech. Byla vlhká. Jenom sen. Přesně tak. Opakoval si to i ve chvíli, kdy plyšáka házel do popelnice. Zachránil mu život a teď leží někde na smetišti. Nevděk světem vládne. A navíc... byl to jen sen.

„Tamhle jdou!“ křikla Lenka a ukázala k polní cestě, kudy přicházela dvojice, na niž všichni čekali.

„Paní učitelko!“ křičeli jeden přes druhého a mávali jako šílenci.

Monika vydechla úžasem. Pohlédla na Tomáše. „Tohle má být ta tvoje zdravotní procházka po návratu z nemocnice?“

Tomáš pokrčil rameny. „Evidentně funguje. Tváře máš jako z dětských omalováněk.“

„Hrozná legrace,“ houkla Monika a píchla ho do žeber. „Asi ti napíšu poznámku za lhaní. Rodiče se budou divit.“

„Ale no tak. Jen se na ně podívej. Tváří se, jako kdyby právě přišly druhé Vánoce.“

Děti seběhly dolů po dřevěných schodech. Čekaly na Moničinu reakci.

„Obejme někdo starou rozlámanou učitelku?“ zeptala se Monika a rozpráhla ruce.

Děvčata se rozběhla téměř okamžitě. Kluci si vyměnili pohledy, které říkaly: *Holky, co naděláme*. Pokrčili rameny a během pár chvil je dohnali.

Stáli v jednom chumlu a užívali si společného shledání.

„Bacha, ať mi ji nerozmačkáte,“ ozval se Tomáš.

„Jasnačka, pane učiteli,“ uklidňovala ho Lenka.

Monika ztuhla. „Jak jsi mu to řekla?“

Lenka zrudla a pohlédla na Tomáše. „Vy jste se ještě nepochlubil? Já se picnu.“

„S čím ses mi nepochlubil?“ naléhala Monika.

Tomáš utrhł stéblo trávy a rozpačité ho žmoulal. Najednou jako by nevěděl co s rukama. „Doneslo se mi, že učitelka Šmídová dala hodinovou výpověď. No a z tvých školních historek si pamatuju, že měla tělák a bižuli, což je přesně moje aprobace. Ten červík mi v hlavě vrtal tak dlouho, dokud mě nedonutil navštívit paní Špačkovou a povědět jí svůj příběh o prostořekém studentovi.“

„Co říkala?“

„Nic moc. Potřásla mi rukou a přivítala mě na palubě.“

Monika zavýskala radostí a vrhla se Tomášovi kolem krku.

„Ne tak rychle,“ mírnil nadšení Tomáš. „Mám dva roky, abych dokončil školu. Už jsem požádal o obnovu studia.“

„A profesor Pilný?“

„Jeden důvěryhodný zdroj tvrdí, že se ten slizký had letos odplazí do důchodu.“

„Může to být ještě lepší?“ zeptala se Monika. Oči jí zářily.

„Pusu, pusu, pusu.“

Tomáš pohlédl na skandující děti. „Publikum si žádá přídavek.“

„Dej si záležet, fešáku,“ vybídla ho Monika.

Jejich rty se spojily. Bylo tohle štěstí? Pokud ne, tak by se měl někdo zatraceně rychle zamyslet nad jeho definicí.

EPILOG

Letní prázdniny byly v plném proudu. Ideální čas na procházku spojenou se sběrem hub.

Monika kráčela po lesní pěšině, zatímco Tomáš šplhal do příkrého srázu a chytal se kmenů stromů, aby nesklouzl.

„Někde tady, do háje, musí být aspoň jedna babka,“ hartusil Tomáš.

„Nejspíš jsme vyrazili příliš pozdě, to se stává i v lepších rodinách,“ odtušila Monika.

„To si nemyslím. Neviděl jsem žádné odřezky. Jdu se mrknout ještě víc nahoru. Za moment jsem zpátky.“

„Dávej pozor, ať si nezvrtneš kotník.“

„Ano, mami.“

Monika vyplázla jazyk. Mohla si to dovolit, protože její přítel už spěchal do kopce se zarputilostí ohaře, který zachytil pachovou stopu. Stejně houževnatě se vrhl do školních vod. Učil sotva pár měsíců, ale co ztrácel na zkušenostech, to doháněl svým nadšením. Byl šťastný o ona s ním.

Pojď blíž.

Monika ztuhla. Bála se otočit za tím vlezlým šeptáním. Navzdory nejteplejšímu měsíci v roce ji zachvátila zima.

Pojď blíž.

Pohlédla na jeden z urostlých stromů. Šepot jako by vycházel přímo z jeho nitra. Šla k němu.

Věděla, že dělá hloupost, ale musela se přesvědčit, jestli se jedná o skutečnost, nebo zda se opět hlásí o slovo její pocuchané nervy. Před pár měsíci si slíbila jednu věc: už nikdy nechce žít ve strachu. A jednu z jeho nejmučivějších forem představovala nejistota.

Jen klid, holka. Nic tam není. Nic. Až to zjistíš, budeš kroutit hlavou nad svojí hloupostí. Možná se i zasměješ a obejměš ten strom, který tu stojí už desítky let a nikdy neměl zapotřebí někoho strašit.

Došla ke stromu. Klouzala očima po jeho kmeni, ale nespatriła nic podezřelého. Vrátil se a počká na Tomáše. Nejlépe se zacpanýma ušima.

Pojď blíž.

Monika pohlédla na nedaleký keř. Svraštila obočí. Jednu z větviček okupovala sršeň. Napůl černá, napůl zlatá. Visela za zadní končetiny a v předních třímala zmítající se včelu. Obracela ji kolem dokola, jako by čekala na vhodné obecenstvo, které právě dorazilo.

Monika jen bezmocně sledovala, jak se sršň kusadla boří do včelího těla, porcuje ho na kusy a vytvářejí z něj masovou kuličku. Pocítila neurčitou

bolest na krku. Stará jizva se hlásila o slovo. Přejela po ní prsty.

Sršeň vzlétla do vzduchu. Víření jejích křídel připomínalo spokojené mručení. Kroužila před Monikou. Vysmívala se jí.

Pojď blížžžž.

Monika natáhla ruku a rozevřela dlaň. Sršeň zakolísala. Vzdálila se, ale po chvíli byla zpět. Monika čekala. Pět vteřin. Deset. Sršeň přistála mezi jejím malíčkem a prsteníčkem. Opatrně... bázlivě.

Křup.

Monika odhodila bezvládné hmyzí tělo a otřela si ruku do kalhot.

„Dokázal jsem to!“ vykřikl Tomáš, jako by právě vytáhl ze skály bájný Excalibur. „Mám podoubáka.“

Monika se usmála. Ano, byl šťastný a ona s ním. Kdesi v dálce zaznělo datlí volání.

OTRÁVENÉ DUŠE

Petr Švec

Text © 2017, Petr Švec

Grafická úprava a sazba © 2017, Lukáš Vik

Obálka © 2017, Šárka Švecová

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-207-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-208-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-209-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>